

Cho Thuê Bạn Trai

Contents

Cho Thuê Bạn Trai	1
1. Chương 1-1: Đơn Hàng Số 1: Người Hữu Tình Sẽ Thành Quyển Thuộc (1)	1
2. Chương 1-2: Đơn Hàng Số 1: Người Hữu Tình Sẽ Thành Quyển Thuộc (2)	4
3. Chương 2-1: Đơn Hàng Số Hai: Duyên Phận Khó Hiểu (đầu)	8
4. Chương 2-2: Đơn Hàng Số Hai: Duyên Phận Khó Hiểu (thân)	11
5. Chương 2-3: Đơn Hàng Số Hai: Duyên Phận Khó Hiểu (đuôi)	14
6. Chương 3-1: Đơn Hàng Số Ba: Chia Rẽ Mỹ Nam Và Dã Thú (đầu)	19
7. Chương 3-2: Đơn Hàng Số Ba: Chia Rẽ Mỹ Nam Và Dã Thú (đuôi)	22
8. Chương 4-1: Đơn Hàng Số Bốn: Yếu Diệu Cũng Có Mùa Xuân (đầu)	25
9. Chương 4-2: Đơn Hàng Số Bốn: Yếu Diệu Cũng Có Mùa Xuân (thân)	28
10. Chương 4-3: Đơn Hàng Số Bốn: Yếu Diệu Cũng Có Mùa Xuân (đuôi)	31
11. Chương 5-1: Đơn Hàng Số Năm: Sự Trả Thù Của Diêm Vương (đầu)	34
12. Chương 5-2: Đơn Hàng Số Năm: Sự Trả Thù Của Diêm Vương (thân Trên)	37
13. Chương 5-3: Đơn Hàng Số Năm: Sự Trả Thù Của Diêm Vương (thân Dưới)	39
14. Chương 5-4: Đơn Hàng Số Năm: Sự Trả Thù Của Diêm Vương (đuôi)	42
15. Chương 6-1: Đơn Hàng Số 6: Nam Nhân Nhà Tôi Là Đại Thần (đầu)	47
16. Chương 6-2: Đơn Hàng Số 6: Nam Nhân Nhà Tôi Là Đại Thần (thân Trên)	50
17. Chương 6-3: Đơn Hàng Số 6: Nam Nhân Nhà Tôi Là Đại Thần (thân Dưới)	53
18. Chương 6-4: Đơn Hàng Số 6: Nam Nhân Nhà Tôi Là Đại Thần (đuôi)	57
19. Chương 7: Tiểu Kịch Trường	63

Cho Thuê Bạn Trai

Giới thiệu

Editor: Sên + Ốc. Thể loại: đam mỹ, hiện đại, nhiều couple, nhẹ nhàng, ấm áp, HE. Cửa hàng cho thuê bạn trai với nhữ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-thue-ban-trai>

1. Chương 1-1: Đơn Hàng Số 1: Người Hữu Tình Sẽ Thành Quyển Thuộc (1)

“Anh gì ơi, làm ơn cho hỏi một chút, nhà số 12 này ở chỗ nào vậy?” Diệp Dao đã phải lòng vòng ở chỗ này lâu lắm rồi, thật sự tìm mãi không được cái quán kia, vì thế cô chỉ còn cách chặn hỏi người đi đường.

Người qua đường kia chỉ chỉ chỗ phía sau cô gái: “Chính là nơi này đây.”

Diệp Dao nhìn lại xung quanh hai cửa hàng, nhà số 11, nhà số 13, ở giữa chẳng phải chính là nhà số 12 sao.

Cô lắc đầu tỏ vẻ chán ghét, “Mặt tiền cái cửa hàng này cũng quá khó coi đi, dựa vào mẫu mã nào không biết?”

Đều đã đến đây rồi, dù sao cũng không thể để uống công một chuyến. Diệp Dao bước men theo một cánh cửa nhỏ, chính là cửa chính của quán.

Bài trí bên trong cũng rất ra dáng một cái văn phòng đúng nghĩa, trước mắt bày một cái bàn, bên trên trang bị một cái notebook, quạt điện trên đầu phe phẩy quay “phạch phạch”. Diệp Dao thoáng đảo mắt quan sát hết mọi thứ bên trong.

Sao lại không có đến một người thế này a?

Cô đang định tùy ý đi lại một vòng, thì chợt nghe được một giọng nói truyền đến từ đằng sau.

“Xin chào, xin hỏi cô là...”

Diệp Dao nhìn người vừa bước vào cửa, hai mắt mở to, con ngươi đảo như rang lạc quan sát người ta. Với quan điểm của một người mê cái đẹp như Diệp Dao mà nói, cô cực kỳ vừa lòng với chàng trai có khuôn mặt thanh tú động lòng người này. Diệp Dao tiến gần đến bên người kia hơn, ừa, làn da cũng rất tốt.

Để tránh cho chính mình hiện lộ bản mặt mê giai, Diệp Dao đành mở miệng nói trước: “Tôi là đến thuê người, cậu là người của cửa hàng này đi.”

Trúc Anh gật đầu, khoe miệng cong lên nhẹ nhẹ, vẻ mặt nhu thuận đáng yêu, “Vị mỹ nữ này là muốn thuê bạn trai cho mình?” Cậu dẫn Diệp Dao đến ngồi trước bàn công tác của mình hỏi.

Diệp Dao ngồi trước bàn, khẩu khí hỗn hển, “Không phải, tôi thuê cho anh trai tôi, chỗ của cậu không giới hạn nam nữ mà, tôi thấy cửa hàng của các cậu trên weibo, liền trực tiếp tới đây tìm.”

Trúc Anh gật đầu thể hiện đã hiểu, sau đó cậu mở máy tính, bày ra một album ảnh chụp, rồi lại hướng màn hình máy tính về phía Diệp Dao. “Xin hỏi cô muốn thuê loại hình nào, có rất nhiều, có thể chậm rãi lựa chọn.”

Diệp Dao click mở mấy tấm ảnh nhưng cô đều chỉ nhíu mày lắc đầu.

“Cũng dễ nhìn a, nhưng tôi còn một việc nữa, tôi thì thuê luôn cậu cho khỏe.” Cô đột nhiên nói như vậy rồi mở túi xách, lấy ra mấy tờ giấy hồng hồng trắng trắng đặt trước mặt Trúc Anh. “Đây là tư liệu của anh trai tôi, còn có hai tờ Mao gia gia(1).”

Tiếng chuông di động vồn vã vang lên, chỉ thấy Diệp Dao động tác lưu loát cầm theo danh thiếp của Trúc Anh trong hộp vừa phi nhanh ra cửa, vừa quay đầu nói vọng lại: “Tôi sắp muộn rồi, tối nay sẽ liên lạc với cậu xem việc ngày mai tính thế nào!”

Diệp Dao hấp tấp đi rồi, cũng chẳng cho Trúc Anh nói mấy câu. Trúc Anh đóng album ảnh lại, mở đồng hồ giấy tờ trước mặt ra xem.

Cô hiển nhiên là đã hiểu lầm rồi, Trúc Anh chỉ là nhân viên quản lý mạng của cửa hàng mà thôi.

Diệp Kha Lúc cậu nhìn đến tên người kia, một thứ biểu tình khác lạ bị Trúc Anh kìm nén lại. Cậu nghĩ, chắc sẽ không trùng hợp như vậy chứ.

Tuổi: 25

Màu sắc thích nhất: Xanh lục.

Tính cách: Ôn nhu, sẵn sàng.

.....

Trúc ngã lưng vào ghế, ngửa đầu thở dài nhìn trần nhà. Diệp Kha mà cậu quen biết kia, nói không sai hình như là kết hôn rồi thì phải, có phải cùng với hoa khôi của lớp không nhỉ.

Phương Tiểu Nhạc và Điền Dương cuối cùng cũng ăn cơm xong mà quay lại, cửa hàng này của bọn họ thực thi chế độ công nhân thay phiên nhau đi làm, hôm nay đến phiên hai người bọn họ đến trông cửa hàng. đương nhiên, Trúc Aanh là nhân viên sửa chữa máy tính, bình thường máy tính có vấn đề thì gọi điện cho cậu đến đây là được, chỉ là cậu ở nhà cũng thấy buồn chán, còn không bằng đến quán ngồi chơi.

“Vừa rồi tiếp một đơn hàng.”

Phương Tiểu Nhạc vừa nghe có công việc liên lao thẳng đến trước mặt Trúc Anh hỏi này nọ. “Thuê ai, thuê ai!”

Trúc Anh dường như nảy lên ý muốn trêu đùa, cánh tay chậm rãi nâng lên, sau đó vươn ngón trỏ. Cậu chỉ chỉ Phương Tiểu Nhạc, rồi ngay khi Phương Tiểu Nhạc đang chuẩn bị nở nụ cười tươi vui mừng, ngón tay lập tức chuyển hướng, chỉ về chính mình.

“Gậy trúc, cậu sao có thể cướp công việc của tui tui!”

Bởi vì bị thuê rồi, cũng trích phần trăm rồi đây.

“Cô nàng đi có việc gấp, tui cũng không kịp nói với cô ta tui không phải nhân viên a. Nếu không, đổi cậu đi?”

Phương Tiểu Nhạc lắc đầu, “Đây là vấn đề về chữ tín, nếu đối phương coi trọng cậu, thì cậu phải đi.”

“Nếu tui làm hỏng cũng sẽ ảnh hưởng đến uy tín của cửa hàng, vẫn là báo cho ông chủ một tiếng.”

Phương Tiểu Nhạc nhanh nhẹn ngăn cậu lại, “Nếu cậu nói cho Hứa ca, anh ấy khẳng định là vui sướng khi người gặp họa thôi, cậu không biết anh ấy đã sớm muốn dụ dỗ cậu làm việc sao.” Biểu tình trên mặt Phương Tiểu Nhạc lúc này cũng chính là vui sướng khi người gặp họa đấy thôi.

Phương Tiểu Nhạc khoát tay lên vai Trúc Anh, rõ ràng nhỏ hơn Trúc Anh mà còn cố ý bày ra bộ dáng thành thực khuyên bảo. “Đây cũng là thời điểm để cậu có thể thử nghiệm cảm giác yêu đương rồi.”

Trúc Anh vẫn luôn là trạng thái FA, bình thường kết giao bạn bè cũng là người trong quán, điều này đã hình thành trong mắt Phương Tiểu Nhạc một Trúc Anh không muốn không cầu, thanh tâm quả dục, không màng ham muốn, tâm địa trong sáng cực kỳ.

Tối đến, Trúc Anh quả thật nhận được điện thoại của Diệp Dao, cũng hiểu được đại khái tình huống.

Ngày mai Diệp Kha bị người trong nhà kéo đi xem mắt, nhưng kỳ thực Diệp Kha cong, muốn dứt khoát mang “bạn trai” trong quá khứ nhân dịp xem mắt này lôi ra come out luôn.

“Vậy mai tui cần làm những gì?” Trúc Anh có hơi tò mò nha, rõ ràng diễn viên là Diệp Kha, để Diệp Kha trực tiếp liên hệ với mình, giải thích tình huống không phải là càng trực tiếp hơn sao?

“Cậu cũng không cần phải làm cái gì, phối hợp với anh trai tui là được rồi.”

Trúc Anh lúc này mới đưa ra nghi vấn của bản thân, “Cho anh cô trực tiếp come out là được rồi, hình như cũng không cần đến tui nhỉ?”

“Ai da, đánh vào thị giác thường mãnh liệt hơn đánh vào ngôn ngữ!”

“Ồ.”

“Được rồi, cứ quyết định vậy đi, ngày mai không gặp không về nha, gậy trúc ~”

Diệp Dao đã biết tên của cậu, liền vô cùng thuận miệng trực tiếp gọi cái biệt danh lâu năm này.

Thời gian cuộc hẹn là chín giờ sáng, tại một quán trà ngay con phố trung tâm, thực sự là một địa điểm tốt để xem mắt. Tán ngẫu thân thiết rồi còn có thể trực tiếp ăn trưa tại chỗ.

Trúc Anh cũng không để ý ăn mặc gì, chỉ mặc một bộ thường phục bình thường của bản thân. Rõ ràng là gặp dịp thì chơi, nhưng bộ dạng khảnh trương như người come out là chính cậu vậy.

Trúc Anh cũng là gay, cũng từng thích một người. Người kia không có ở bên cạnh, cũng không cần thiết phải come out. Vì thế cậu vẫn cứ nín kéo mãi, cũng may là cậu đã rời nhà đến thành phố A công tác, mẹ Trúc Anh có lẽ nhảai vấn đề tình cảm của cậu cũng chỉ có thể qua điện thoại thôi.

Coi như là diễn tập come out cho sau này đi. Tuy rằng khi đó cậu có thể là một thân một mình chịu đựng.

Thời điểm ngồi xe qua điểm hẹn, bởi vì không có xem qua ảnh chụp của Diệp Kha nên lúc này đây trong đầu Trúc Anh vẫn một mực tưởng tượng bộ dạng của người kia là như thế nào. Có thể là do ý niệm chủ quan trong đầu, thành ra xuất hiện luôn là khuôn mặt hết sức quen thuộc kia.

Ghế lô phòng 212 ở tầng 2, Diệp Dao chỉ cho cậu năm phút chạy đến, làm Trúc Anh phải một bên gõ cửa, một bên liếc tìm đồng hồ, may mà vừa đúng giờ.

Cậu nín thở, tay gõ gõ lên cửa, thấp thoáng nghe được thanh âm của Diệp Dao bên trong.

“Chị dâu đến rồi đây.” Diệp Dao nhập tuồng nhanh như lật sách, tay kéo Trúc Anh thẳng vào trong.

Đợi cậu thấy rõ tình hình trong căn phòng, hai chân Trúc Anh cứng ngắc dính tại chỗ không động đậy nổi.

Cậu thật rất muốn nói: Thực xin lỗi, tôi đi nhầm phòng.

(1) Mao gia gia: chỉ ảnh Mao Trạch Đông trên tờ tiền 100 tệ.

2. Chương 1-2: Đơn Hàng Số 1: Người Hữu Tình Sẽ Thành Quyền Thuộc (2)

Trúc Anh an vị ngồi bên cạnh Diệp Kha, dường như lúc trước đã nói qua chuyện gì đó, không khí giờ đây có chút khấn trương. Trúc Anh cũng chỉ biết cúi đầu, hai tay ở dưới bàn xoắn lại một chỗ.

Biểu hiện như vậy, đối với khách hàng mà nói, khẳng định là chuẩn bị chịu trách cứ và phê bình rồi.

“Mẹ, con cùng Gậy trúc yêu nhau đã năm năm, trước đây vì cậu ấy xuất ngoại nên chúng con mới tính lừa gạt mọi người. Hiện tại, nếu cậu ấy đã trở lại, chuyện xem mắt mẹ đừng sắp xếp cho con nữa. Dì Dương, cô Phương, thật sự là có lỗi, tôi đã có vợ rồi.”

“Vị Trúc này”

Lúc này Trúc Anh mới ngẩng đầu lên, lễ phép hồi đáp: “Chào dì, con gọi là Trúc Anh.” Cậu cũng có chút ấn tượng với người phụ nữ ngồi đối diện này, dù sao trước kia cũng đã gặp qua vài lần.

“Tiểu Trúc, cháu có ý gì, hai người tính ở cùng nhau cả đời? Hai người đàn ông, việc này nên suy nghĩ kỹ nha.” Ánh mắt Trúc Anh do dự, mơ hồ liếc về phía Diệp Kha.

Bàn tay Diệp Kha chặt chẽ bao lấy hai tay đang nắm thành nắm đấm dưới bàn của Trúc Anh.

Cậu chỉ chợt cảm thấy đầu óc chính mình loạn thành một mảnh, gom góp không nổi một chữ.

“Chị dâu đừng sợ, muốn nói cái gì thì nói cái đấy, mẹ em cũng không phải hổ cái!” Diệp Dao khí thế nức trời cổ vũ.

Trúc Anh cảm giác được bàn tay đang nắm lấy tay cậu kia khẽ dùng thêm vài phần lực mạnh hơn nữa, siết chặt hơn nữa.

“Dì à, cháu thực sự rất thích Diệp Kha, dì có thể đồng ý cho chúng cháu ở bên nhau không ạ?” Trúc Anh thật cẩn thận nói ra từng từ, lại không dám đối diện trực tiếp với ánh mắt của mẹ Diệp, trong lòng cậu vẫn đắn đo cái thứ cảm giác chột dạ như đem con gái nhà người ta lừa đi.

Ánh mắt của Diệp Kha đưa tới bao hàm biết bao tình cảm nồng cháy chăm chú trên người cậu, lại khiến tâm tình rối rắm và khó chịu của Trúc Anh càng quện lại với nhau.

Lúc sau mới có người cất lên một tiếng thở dài, mẹ Diệp trước tiên xin lỗi đối phương, để họ chê cười rồi.

Một vụ xem mắt tốt đẹp như vậy lại tan tành, đối phương cũng không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể bất đắc dĩ ra về.

Mẹ Dương mới nói: “Nếu Tiểu Kha có người thương rồi, vậy lần xem mắt này coi như xong, chúng tôi đi trước.”

Mẹ Dương nói xong liền lôi kéo con gái cùng đi, ngay cả khi mẹ Diệp giữ bọn họ lại ăn cơm cũng chỉ luôn miệng chối từ.

“Gọi món đi, con đói rồi.” Diệp Dao nói chen vào.

Mẹ Diệp suy sụp đứng dậy, ngữ khí đều đều: “Tức đến no rồi, còn ăn cơm gì nữa.” Mẹ Diệp đi về, Diệp Dao đương nhiên phải nổi gót theo sau, trước khi ra cửa liền giơ dấu V với Diệp Kha.

“Thế nào, lần này em quá siêu đi.” Diệp Dao hạ giọng đặc ý khoe khoang, nghe được tiếng mẹ Diệp gọi vọng vào, lại đành nhắm mắt đuổi theo, hiển nhiên không có phát hiện bầu không khí có chút không thích hợp giữa hai người còn lại.

Không gian xung quanh lập tức yên lặng như tờ, Trúc Anh dường như không chịu nổi cảm giác này.

“Ách... Tôi đây cũng đi trước.”

“Ngồi xuống!”

Diệp Kha vừa hạ lệnh, Trúc Anh cứ nhiên chỉ biết ngốc nghếch hồ đồ làm theo. Cậu ảo não phỉ nhổ chính mình có cần nghe lời vậy không a.

Đã lâu không gặp, Trúc Anh hoàn toàn không biết phải ở chung với Diệp Kha như thế nào nữa rồi, chủ đề câu chuyện lại bị Diệp Kha dẫn dắt đi theo.

“Về nước lúc nào?”

Diệp Kha vô cùng kiên nhẫn dò hỏi, nếu Trúc Anh không nói lời nào, anh liền cứ chờ, hoặc là sẽ lặp lại vấn đề một lần nữa.

“Về nước lúc nào?”

“Nửa năm trước.”

“Ngày đó sao không nói một tiếng liền ra nước ngoài?”

“Đi Đi hơi gấp.”

Diệp Kha hừ một tiếng, “Thế sau đó thì sao, cũng không liên hệ với bạn cũ? Bạn quá?”

“Đúng vậy.”

Loại lời này nói ra ai sẽ tin đây, ai có thể vội đến mức không có thời gian gọi điện thoại, lên QQ chứ. Trên thực tế là do Trúc Anh đổi di động, xóa QQ, trừ bỏ người thân, cậu đã hoàn toàn chặt đứt liên hệ với bạn bè trong nước.

Cậu ngày đó ra đi phi thường quyết đoán, ôm chặt quyết tâm không gặp lại người này một lần nữa.

“Gây trúc, em cũng thật đủ nhẫn tâm, gửi cho anh một lá thư tình rồi cũng chẳng thèm đợi anh trả lời đã cao chạy xa bay.”

Trúc Anh chỉ biết xấu hổ cười trừ: “Nguyên lai anh có xem thư à, lá thư đó, anh coi như không thấy đi, tôi chỉ là đùa một chút mà thôi.”

Hai chữ cuối cùng, Trúc Anh nói vô cùng vô cùng nhỏ, cũng đủ để toát ra tâm tình mất mát của cậu.

Đêm trước khi xuất ngoại, dù sao sau này cũng không cùng Diệp Kha liên hệ nữa, cậu liền cứ thế nói rõ mọi chuyện rồi gửi thư cho anh. Cho đến ngày hôm nay, cậu vẫn có thể nhớ rõ chính mình lúc ấy đã viết những gì, hiện tại xem ra chỉ là già mồm cãi láo mà thôi.

Diệp Kha, tôi thích cậu. A, rốt cuộc cũng có thể nói ra rồi. Tuy rằng không có giáp mặt nói, mà đứng trước mặt cậu chắc tôi cũng chẳng dám nói a. Ừa, cuối cùng chúc cậu có thể thành công đuổi được hoa hậu giảng đường ^ _ ^

Tay Diệp Kha nhẹ nhàng sờ lên mặt Trúc Anh, khiến cậu nghiêng đầu muốn né tránh, lại bị kim hãm càng chặt, bị bắt ngẩng mặt nhìn thẳng vào mắt Diệp Kha.

Trúc Anh theo bản năng muốn kháng cự, nhưng đến khi kịp phản ứng đã bị Diệp Kha không nói lời nào hôn xuống.

Nụ hôn của anh thật nghiêm túc, cũng thật tinh tế.

Đây là lần đầu tiên hai người hôn môi, Trúc Anh trước kia cũng từng tưởng tượng qua, không nghĩ tới lại sẽ được thành hiện thực trong tình huống này. Trong khoang miệng tràn ngập hơi thở của đối phương, còn có chút hương vị mặn chát nào đó. Thẳng đến khi không thể thở nổi, Trúc Anh mới được anh thả ra.

Cậu theo bản năng cúi thấp đầu, không muốn cho Diệp Kha nhìn thấy vẻ chật vật khó nói của mình.

Hai bàn tay ấm áp của Diệp Kha phủ lên hai gò má cậu, nâng đầu cậu ngẩng lên. Một bàn tay xoa xoa, giúp cậu lau khô hai hàng nước mắt, anh khẽ nhủ mi, nét mặt sâu sắc phức tạp.

“Khóc cái gì? Vui quá nên khóc?”

Trúc Anh than thở một tiếng, “Không phải.”

“Gây trúc, em còn thích anh không? Nói thật.”

Trúc Anh lắc lắc đầu.

Nhìn câu trả lời của Trúc Anh, Diệp Kha chợt ngẩn người, mãi sau mới hỏi: “ Vì sao?”

“Cho dù thích, cũng vô dụng.”

Động tác vừa rồi kia, đại khái chỉ là một chút ít đồng tình với mình thôi. Ban ân cũng tốt, thương hại cũng tốt, Trúc Anh cảm thấy thế là quá đủ rồi, mặc dù cậu vẫn không rõ Diệp Kha vốn thích hoa hậu giảng đường kia, nay sao lại có thú vui với đàn ông, nhưng người đàn ông này cũng sẽ không thể là bản thân. Chính bởi vì cậu đã ra đi lâu như vậy, hai người đã sớm là người lạ.

Cảm nhận được thái độ tiêu cực của Trúc Anh, Diệp Kha đứng dậy dựa vào cánh cửa.

“Hôm nay không nói cho rõ ràng, ai cũng đừng nghĩ bước ra ngoài! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Em nói cho anh biết, Gây trúc.”

Diệp Kha bày ra một bộ tư thế nếu Trúc Anh không nói cho rõ ràng sẽ không bỏ qua, làm cậu cũng phát hỏa.

“Đúng, tôi từ năm hai đã bắt đầu thích anh, tôi cho đến bây giờ vẫn thích anh.” Trúc Anh quát lên. “Tốt lắm, tôi nói cho anh biết, thế thì sao hả, anh sẽ thích tôi?”

“Đúng, anh thích em.”

Trúc Anh ngây ngẩn cả người, ngẩng đầu mờ mịt hỏi: “Anh nói cái gì?”

Diệp Kha lại kiên định nói thêm một lần nữa. “Anh thích em, từ khi học đại học đã thích em rồi.”

Trúc Anh khẽ cười nhạt, cực kỳ chắc chắn nói, “Không có khả năng, anh thích hoa hậu giảng đường, tôi đã nghe thấy mà.”

“Có ý gì?” Diệp Kha trừng mắt nhìn cậu chăm chăm, có vẻ không hiểu gì hết.

“Chính đêm anh làm MC đó, có một nữ sinh tỏ tình với anh, anh nói anh đã có người mình thích rồi. Cô ta hỏi người đó là ai, anh nói là hoa hậu giảng đường. Tôi lúc đấy đều nghe được hết! Anh thích rõ ràng là hoa hậu giảng đường!”

Nghe xong giải thích của Trúc Anh, Diệp Kha ngược lại lại lộ ra vẻ mặt vô cùng thoải mái, trong mắt anh ánh lên từng tia vui sướng.

“Em đúng là đồ ngu ngốc a.” Diệp Kha chợt chợt cái mũi của cậu, cực kỳ yêu chiều quát mấy câu: “Chỉ vì cái này, không nói một tiếng liền xuất ngoại.”

“Đúng!” Trúc Anh thẳng thắn thừa nhận, cũng nhân dịp này xả cho hết uất ức trong lòng.

“Hoa hậu giảng đường trong mắt anh không phải là em sao?”

Biểu tình của Trúc Anh trong nháy mắt liền trở nên cứng ngắc, “Cái gì?”

“Có một đêm, lão Tam lão Tứ bọn họ vì chuyện Trần Phi và Vương Tĩnh Nam, ai thích hợp làm hoa hậu giảng đường mà tranh chấp không thôi, lão Tứ liền hỏi anh cảm thấy ai là hoa hậu giảng đường của trường mình, đáp án anh nói ngay lúc đó, em không nghe thấy sao?”

Ngực Trúc Anh tựa như bị ai đó đột nhiên cạy mở, bề tắc vốn tràn đầy bên trong đều biến mất không dấu vết, chỉ còn vương lại một cảm giác trong sáng bông bênh.

Đúng thế, lúc đấy Diệp Kha nói: “Tôi cảm thấy hẳn là Trúc Anh a.”

Tuy rằng hôm đó bọn họ đều chỉ cho là lời nói trêu đùa, nghe rồi thôi, chỉ có chính mình trong nháy mắt liền vui vẻ hơn nhiều.

Trúc Anh cười có hơi mất tự nhiên.

“Anh khi đó nói hoa hậu giảng đường chính là em?”

Diệp Kha nhìn nhìn cậu, ánh mắt thâm thúy gật đầu xác nhận, “Là lỗi của anh, anh hẳn nên sớm nói rõ với em, là anh chậm một bước.”

Trúc Anh rối rắm, vò rối mái tóc trên đầu: “Em cũng thật ngốc.”

Tại nghe thành thật, lúc ấy Trúc Anh quả thật nghe rõ ràng, ai mà nghĩ được hoa hậu giảng đường mà Diệp Kha nói lại là chỉ người khác đâu.

“Em không xem mail sao, anh lúc đấy đã gửi cho em một lá thư.”

Trúc Anh lắc đầu, cậu đã lâu không có lên QQ. Thành ra lúc nhập mật mã còn có hơi do dự.

“Là you&me đi?”

Trúc Anh nhấn mấy cái lên bàn phím điện thoại, quả nhiên đăng nhập thành công. Trong phần đông thư rác, có một phong thư trả lời cô đơn đứng nổi bật ở đó.

Diệp Kha: Gây trúc, tâm ý của mình cùng cậu giống nhau. Khi nào thì về nước, tôi chờ cậu trở về.

Trúc Anh nhìn Diệp Kha hồi lâu, đột nhiên thốt lên một câu: “Giống như là nằm mơ vậy.”

Diệp Kha lấy tay nhéo nhéo khuôn mặt tinh xảo của cậu.

“May mà chưa muộn, Dao Dao lần này cuối cùng cũng chỉ không làm trở ngại chứ chả giúp được gì.” Vốn Diệp Kha căn bản không cần tìm một người bạn trai đến diễn trò, nhưng Diệp Dao lại nắm chắc một trăm phần trăm tự mình ôm đồm mọi việc, còn thề thốt không thành vấn đề.

“Dao Dao nói cho thuê bạn trai tức là sao?” Lúc đó anh cũng không tiện hỏi, cũng tùy Diệp Dao lẩn qua lẩn lại, không nghĩ tới đánh bậy bạ một hồi lại gặp lại Trúc Anh.

“Em là nhân viên chăm sóc máy tính của cửa hàng, em gái anh hiểu lắm, sau đó em cứ mơ hồ chạy đến đây. Tiền đã thanh toán rồi, không trả lại đâu.” Trúc Anh còn kèm thêm câu nhắc nhở.

Không biết Diệp Kha móc từ đâu ra hai đồng tiền xu, đặt vào lòng bàn tay Trúc Anh.

“Đây là...”

“Cả đời em, anh bao trọn gói.”

Trúc Anh nhét hai đồng tiền vào túi, bất mãn căn nhắc: “Cũng quá rẻ rồi.”

Diệp Kha xấu xa cười cười. “Đây là tiền bữa sáng trước kia nợ em chưa trả, về phần phí dụng thuê em, trả theo kỳ đi.”

Dù sao.... Chúng ta có cả một đời.

3. Chương 2-1: Đơn Hàng Số Hai: Duyên Phận Khó Hiểu (đầu)

“Mày là đồ tiện nhân!”

Trong nhà hàng phương Tây rất đặc biệt, đột nhiên diễn ra một màn quỷ dị. Tình huống này nếu xảy ra giữa hai người đàn bà thì thật bình thường, nhưng ở đây lại là hai người đàn ông, nghĩ thế nào cũng thấy kì quái.

Nhưng mà, cũng có người nhìn ra ẩn ý trong đó.

Hai người đang tranh chấp kia, đại khái là vì một người đàn ông đáng dấp tình anh, mặc âu phục, đi giày da.

Người đàn ông chỉ xong liền chạy ra, tuyên cáo sự thất bại của hắn.

Còn người bị hất nước vào thì lấy khăn lau, như trút được gánh nặng, “May mà cái hắn hất là đồ uống lạnh.” Nếu như là cà phê nóng hay gì đó thì xong đời, chẳng phải là bị hủy dung luôn sao.

“Khổ cho cậu rồi, đây là tiền thù lao. Tôi đi trước.”

Những người vây xem đánh giá tình hình, chợt nhận ra đây là một giao dịch đặc thù nào đó...đã kết thúc.

Phương Tiểu Nhạc đem hai tờ Mao gia gia vào túi tiền, thầm than vị khách này đúng là hào phóng, trả hắn phí dụng cho một ngày. Ha ha, quỹ đen của y lại đầy thêm.

Phương Tiểu Nhạc uống hết cốc nước trái cây của mình, khi đang định rời đi, trước mặt đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Nhìn thẳng vào mắt người nó, Phương Tiểu Nhạc không khỏi co rúm lại. Sau khi quan sát tỉ mỉ hình dạng của hắn, y không khỏi giật mình sửng sốt.

Rất hợp khẩu vị của y nha.

Ánh mắt lạnh lùng chẳng chút vướng bận, khuôn mặt dù có banh ra cũng không nở nụ cười, để lộ tạo hình một gã độc thân thành công kim cương hiệu Vương lão ngũ. Phương Tiểu Nhạc thích nhất đàn ông thành thực tính cách nhạt nhẽo này.

Y tự chấm điểm trong chốc lát, đang định hỏi hắn có chuyện gì thì hắn đã mở miệng trước, thanh âm trầm thấp, đặc biệt êm tai.

“Một tháng, bao nhiêu tiền?”

“Ặc...”

Đại khái chắc là do màn vừa rồi bị hắn thấy được, Phương Tiểu Nhạc đơn thuần trong đầu chỉ nghĩ tới có khách hàng quý, không ngờ lại bị một câu hỏi đột ngột kì quái như vậy.

Y mở máy tính trên di động, dựa theo giá một ngày tính trên ba mươi ngày.

“6000 tệ không giảm giá.”

Nam nhân hành động dứt khoát, lập tức quyết định, lấy giấy ghi chú viết một địa chỉ.

“Chuẩn bị xong thì chuyển tới.”

Phương Tiểu Nhạc khó hiểu hỏi: “Muốn tôi làm gì?”

“Giúp tôi đối phó với bà cụ ở nhà là được.”

Phương Tiểu Nhạc nhăn mày, nghĩ dọn nhà rất phiền phức, “Vây cũng không cần phải tới nhà anh ở.”

“Tôi đã mua cậu một tháng, trong một tháng cậu phải nghe lời tôi, hiểu chưa?” Hắn bày ra bộ dạng lãnh đạo ra lệnh, hơn nữa nhìn toàn thân hắn, Phương Tiểu Nhạc đánh giá khẳng định là kẻ có tiền.

Chuyển thì chuyển, cũng không tổn thất gì.

Phương Tiểu Nhạc gật đầu, nhưng nhắc nhở nói: “Tiên sinh, chúng ta nên thay đổi cách xưng hô, dùng cách khác thỏa đáng hơn một chút.”

Hắn không nhìn y, chỉ nói: “Tôi là Lục Tắc.”

Hợp đồng đã có hiệu lực, Phương Tiểu Nhạc lập tức tận chức tận trách bắt đầu khởi công, “Được rồi, Lục Tắc, sáng sớm ngày mai tôi sẽ qua.”

...

Tinh thần Phương Tiểu Nhạc phấn chấn, tâm tình vui vẻ bước vào trong cửa hàng. Y đặt mông ngồi lên ghế của mình, sau đó hưng phấn vòng vo nói: “Anh em ơi, tôi giàu to rồi, được thuê một tháng.”

“Một tháng? Cẩn thận người ta có ý xấu quấy rối cậu đấy. Cậu đừng quên chúng ta không cung cấp dịch vụ sex.”

Nghe được thanh âm kỳ quái vang lên, Phương Tiểu Nhạc lầm bầm: “Đồ ẻo lả, cậu đồ kị với tôi.”

“Cậu nói ai ẻo lả?”

Chóp mũi y ngửi được mùi khó ngửi, “Lương Ánh, cậu đừng sơn móng tay ở trong phòng làm việc, làm ô nhiễm không khí quá!” Phương Tiểu Nhạc mở quạt điện lên, xua tan mùi sơn nồng nặc.

“Gây trúc, cậu cũng nói gì đi chứ, để mùi lạ thế mà không khó chịu sao.” Phương Tiểu Nhạc cố ý mượn hơi đồng mình, nhưng Trúc Anh chỉ lo nhìn chăm chăm vào máy tính, không đáp lại y. Phương Tiểu Nhạc ngó qua từ xa chỉ thấy một khung chat QQ.

Được rồi, chắc là lại cùng bạn bè trên mạng hâm nóng bầu nhiệt huyết rồi.

“Gây trúc, một tháng tới tôi tạm thời không tiếp khách, cậu nhớ phải ghi chú vào nha.”

Nói tới chuyện công việc, Trúc Anh mới ngẩng đầu lên, “ừ” một tiếng biểu thị cậu có nghe.

Phương Tiểu Nhạc ở tài khoản ngân hàng online của mình ra kiểm tra, thấy đã hoàn thành học phí kỳ sau rồi, lại nhìn sang phần giao dịch. Hiệu suất của Lục Tắc rất cao, đã gửi cho y sáu ngàn tệ.

Phương Tiểu Nhạc chuyển khoản 6000 tệ cho một tài khoản hàng tháng đều giao dịch với mình.

Nhìn số dư trong tài khoản, vừa đủ trả tiền sinh hoạt.

Phương Tiểu Nhạc thu thập hành lý đơn giản, đi tới nơi ở Lục Tắc cung cấp.

Chỗ đó ở trung tâm thành phố, vừa nhìn bố trí xung quanh đã biết là một khu nhà ở xa hoa. Phương Tiểu Nhạc lần đầu được tiếp xúc với cuộc sống sinh hoạt của kẻ có tiền, cửa chính toàn khóa bằng mật mã.

Y nhấn chuông cửa, rất nhanh đã có người mở ra. Lục Tắc mặc bộ quần áo ở nhà đơn giản, khí chất lạnh lùng nghiêm túc.

“Mật mã là 0000.”

Phương Tiểu Nhạc hiểu ra đây là Lục Tắc tiết lộ mật mã cho y sau này tiện ra vào, đáp một tiếng rồi vào nhà.

Gian nhà được thu dọn sạch sẽ, đồ dùng bày biện cũng rất hoành tráng. Gạch men sứ trơn bóng không chiếu được bóng y, Phương Tiểu Nhạc có chút câu nệ bước lên.

Lục Tắc lấy ra một đôi dép đi trong nhà cho y thay, đại khái do chuẩn bị kỹ càng, Phương Tiểu Nhạc đi một đôi dép hoạt hình, toát lên vẻ trẻ con phù hợp với dáng dấp non nớt của y.

Lục Tắc đưa Phương Tiểu Nhạc tới phòng ngủ chính. Hắn giải thích bà cụ nhà hắn chiều sẽ tới, muốn y cho quần áo vào trong tủ của hắn. Phương Tiểu Nhạc thậm chí còn thấy trong phòng tắm, mọi thứ đều có hai bộ dành cho tình nhân. Quả nhiên đã chuẩn bị đầy đủ, tránh bại lộ trước mặt bà cụ.

Phương Tiểu Nhạc xếp quần áo chỉnh tề với trong tủ, Lục Tắc nhú mày, “Ít vậy?”

Y gật đầu, kỳ thực mang hai bộ đi thay phiên mặc cũng được rồi.

Nhưng Lục Tắc không hài lòng, “Quá ít, lát nữa tới trung tâm mua sắm mua vài món.”

Phương Tiểu Nhạc mãnh liệt lắc đầu.

“Tiền tôi trả.”

“Được!”

Y rất không có tiền đồ đồng ý ngay lập tức.

Lục Tắc cho Phương Tiểu Nhạc tự chọn quần áo, dẫn y đi xem đủ loại cửa hàng nhãn hiệu đắt chết người. Bởi vì có Lục Tắc đài thọ, Phương Tiểu Nhạc không do dự thích cái nào chọn cái đó, mua tới nghiệm.

Khi y mua sáu bộ quần áo liền thấy đủ không muốn mua nữa, Lục Tắc lại chọn thêm vài bộ.

“Đủ rồi.”

Dù không phải tiền của mình, nhưng Phương Tiểu Nhạc vẫn thấy xót thay cho Lục Tắc. Có tiền cũng không thể hào phóng chi cho người ngoài như thế chứ, huống hồ hôm nay Phương Tiểu Nhạc đã tiêu xài rất nhiều tiền.

Lục Tắc cũng không miễn cưỡng y, đến siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn. Bà cụ nhà hắn muốn cùng hai người ăn trưa.

“Biết nấu cơm không?” Lục Tắc hỏi.

Phương Tiểu Nhạc gật đầu.

“Tốt, bà ấy thích người đảm đang.”

Đi dạo trung tâm mua sắm chính là thời cơ tốt để trò chuyện, cũng là tăng thêm sự hiểu biết lẫn nhau.

“Cậu còn đang đi học?”

“Ừ, hết kì nghỉ hè là lên năm tư.”

“VẬY... Công việc hiện tại cậu đang làm là làm thêm hả...”

Bởi vì Phương Tiểu Nhạc phụ trách chọn thức ăn, y bỏ rau cải trắng vào xe đẩy rồi trả lời: “Tốt nghiệp xong vẫn dự định tiếp tục làm nghề này, có thể kiếm được tiền.”

Bước chân của Lục Tắc hơi chững lại, sau đó dường như không có việc gì mà đi tiếp, hỏi thăm: “Nếu như trường học phát hiện ra cậu làm việc này, liệu có lấy được bằng tốt nghiệp hay không?”

“Ba trăm sáu mươi nghề nào cũng là nghề, trường học đâu có cổ hủ như vậy.”

Lục Tắc hiểu rõ gật đầu: “Xem ra là tư tưởng của tôi cổ hủ, không biết thời đại đã tiến bộ tới mức nào.”

Đem toàn bộ thức ăn nhồi vào trong tủ lạnh, Lục Tắc đóng tủ lại, đi tới phòng khách, ngồi cạnh Phương Tiểu Nhạc, còn cách ra một khoảng.

“Đã có cậu làm cơm, một tháng tới tôi sẽ không thuê giúp việc.”

Phương Tiểu Nhạc dời lực chú ý của mình từ TV sang Lục Tắc: “Trước tiên tôi phải nói rõ, tiền cơm nước là phải tính riêng.”

“Được, vậy tiện thể cậu làm quản gia luôn đi, cũng muốn tính riêng chứ?”

Phương Tiểu Nhạc gật đầu, lấy điện thoại ra tính, “Cái này rất tiện, nếu mỗi ngày đều làm, một tháng là 1500 tệ. Anh thuê tôi thời gian dài một tháng, tôi sẽ cho anh ưu đãi, nhưng chi phí theo quy định của chủ cửa hàng thì chúng tôi không thể chiết khấu được.”

“Không sao, cậu kiếm tiền vất vả, phí làm quản gia và cơm nước cứ tùy cậu tính.”

“Được rồi, lát nữa bà ấy đến, tôi giả vờ làm một nửa kia của anh là được chứ gì?”

“Ừ, bà ấy biết tính hướng của tôi, vẫn luôn quan tâm tôi tìm bạn đời. Lần này nhờ cậu hỗ trợ cũng là để cho bà yên tâm, để bà hài lòng là được.”

Phương Tiểu Nhạc giơ tư thế ok, khiến cho các bà cụ vui vẻ là sở trường của y rồi.

4. Chương 2-2: Đơn Hàng Số Hai: Duyên Phận Khó Hiểu (thân)

Tiếng chuông cửa vang lên, Lục Tắc bước ra mở cửa, Phương Tiểu Nhạc ngoan ngoãn theo sau hắn.

Chờ khi Lục Tắc mời người vào nhà, Phương Tiểu Nhạc mới chậm rãi đi ra từ phía sau, định lễ phép chào hỏi. Chỉ là thoáng nhìn qua người kia, y ngây ngẩn cả người.

“Bà Lục!”

Tất nhiên bà Lục càng kinh ngạc hơn.

“Tiểu Nhạc.”

Không ngờ hai người quen biết nhau.

Ánh mắt Phương Tiểu Nhạc và Lục Tắc chạm vào nhau, y trừng đôi mắt xinh đẹp, bộ dáng yên chí không thành vấn đề.

Thì ra Phương Tiểu Nhạc với bà Lục biết nhau trên xe bus. Lúc đó không ai chịu nhường chỗ ngồi cho bà, Phương Tiểu Nhạc rống lên với một thằng nhóc ranh, khiến nó không tình nguyện phải nhường chỗ. Từ đó ấn tượng của bà Lục với y không tệ, ở trên xe trò chuyện với nhau.

Giờ hồi tưởng lại, bà Lục từng hỏi han y có bạn gái hay không, hỏi các loại sở thích, vấn đề cá nhân. Phương Tiểu Nhạc nghĩ hẳn lúc đó bà đã có ý định giúp cháu mình.

Bà Lục rất hài lòng với người mà cháu trai đã chọn. Bà đã chấp nhận tính hướng của Lục Tắc rồi, đổi lại càng thêm khắt khe về tính cách, phẩm chất đoan chính. Đối với Phương Tiểu Nhạc, tốt bụng ngoan ngoãn, lại biết nấu cơm, bà Lục vô cùng vừa ý. Thậm chí, bà thân thiết với người mới quen không lâu còn hơn cháu trai ruột thịt. Dù sao Lục Tắc không phải người thích làm nũng, Phương Tiểu Nhạc lại một câu bà nội, hai câu bà nôi, gọi tới vui vẻ thuận miệng, rất khiến người ta sung sướng.

Khi bà Lục nhắc tới chuyện nhận con nuôi, Phương Tiểu Nhạc lập tức thay đổi trọng tâm câu chuyện, ai mà ngờ trong lòng bà nội đã lên kế hoạch ngoài dự đoán của mọi người.

Sau khi ăn xong, bà Lục ra ngoài tản bộ. Tiễn bà ra cửa, Phương Tiểu Nhạc hưng phấn đập tay thành công với Lục Tắc. Hắn không phối hợp, y bắt đắc dĩ đành phải vỗ tay mình.

[vỗ tay] () () [vỗ tay]

“Hắn là bà nội anh đã yên tâm rồi, tôi trả lại phần tiền thừa cho anh nhé?” Phương Tiểu Nhạc là một người hiểu lý lẽ, vấn đề đã giải quyết xong sẽ không tham lam tiền của người khác.

“Bà tôi rất khôn khéo, nếu như bà lại đột ngột kiểm tra thì làm thế nào?”

Phương Tiểu Nhạc nâng cằm, mơ màng suy nghĩ, “Cũng đúng, ừm... Tôi cứ ở thêm vài ngày xem tình huống thế nào.”

“Bình thường cậu cứ ở yên trong nhà, đừng ra ngoài lêu lổng, nhớ đâu bị bà tôi bắt gặp, cho rằng phẩm chất của cậu có vấn đề thì phiền phức to.”

Phương Tiểu Nhạc quen biết không ít bạn bè hồ lớn ở quán bar, thường thường vẫn tới chơi. Nhưng tạo hình đặc biệt của họ mà bị bà Lục bắt gặp, tuyệt đối sẽ bị coi là lưu manh giả danh trí thức, hình tượng chắc chắn sụp đổ.

Y không thể trở thành một người chết dí ở trong nhà, lập tức có ý kiến, “Đậu, anh đang nuôi thú cưng chắc.”

Phương Tiểu Nhạc dẫu mở lên bất bình, thế mà lại trở thành một loại làm nũng rất tự nhiên với Lục Tắc, kỳ thực đây là động tác y thường dùng với bạn bè thân thiết.

“Tôi rất muốn nuôi chuột hamster.”

Hàm ý trong câu nói của Lục Tắc, Phương Tiểu Nhạc thẳng thắn tự nhiên nghe không hiểu, còn nói tiếp, “Hamster sao, rất đáng yêu, tôi cũng muốn nuôi. Thế nhưng ngay cả bản thân tôi còn nuôi chưa xong, quên đi.”

Bởi vì đêm đó bà Lục ở lại nhà Lục Tắc, Phương Tiểu Nhạc không thể nào ngủ riêng phòng với hắn, chỉ có thể bất đắc dĩ chung giường.

Y lẩn qua lẩn lại trần trọc khó ngủ, ngôi nhà xa hoa có hiệu quả cách âm vô cùng tốt, không gian quá an tĩnh ngược lại càng không dễ đi vào giấc ngủ, ngay cả tiếng hít thở cũng nghe được rõ ràng.

“Lục Tắc, tôi không ngủ được, tôi không quen ngủ cùng người khác.”

Phương Tiểu Nhạc không nghe thấy tiếng Lục Tắc trả lời, chỉ nghe thanh âm xột xoạt, sau đó có tiếng khóa cửa.

Một lát sau, y đột nhiên bật dậy mở đèn bàn, quả nhiên thấy Lục Tắc đang nằm ngủ dưới đất.

Y nói: “Hắn là tôi mới phải ngủ đất.”

Lục Tắc chỉ kêu một tiếng “ngủ đi” rồi quay lưng về phía y.

Tắt đèn bàn, Phương Tiểu Nhạc chui vào trong chăn, mặt mũi đỏ bừng, tim đập rất nhanh.

Người đàn ông này có cần phải ôn nhu chu đáo tới vậy không?

Bởi vì muốn làm bữa sáng, Phương Tiểu Nhạc dậy rất sớm. Dù sao đã nhận phí ăn uống, y phải làm tròn trách nhiệm nấu tốt điểm tâm trước khi Lục Tắc và bà Lục tỉnh dậy.

Lục Tắc đi làm, tiện đường đưa bà nội về nhà. Trước khi bà đi còn căn dặn Phương Tiểu Nhạc hôm nào rảnh nhất định phải tới nhà bà chơi. Hai người đi rồi, y dọn dẹp bát đĩa xong cũng ra ngoài.

Khu xung quanh đây y chưa từng tới chơi, lần này định đi shopping.

Phương Tiểu Nhạc nhìn đông nhìn tây, tinh tế thưởng thức chứ không mua, dù sao cũng không có nhu cầu.

Y chậm rãi uống trà sữa, nhìn dòng người cứ trôi qua trước mắt, thỉnh thoảng thấy ai đó dễ nhìn thì âm thầm bình luận trong lòng.

Đột nhiên, bước chân của y chững lại, thân thể phản ứng theo bản năng bỏ chạy về phía nhà.

“Phương Tiểu Nhạc, em đứng lại đó cho anh!”

Nghe thanh âm phía sau ngày càng gần, Phương Tiểu Nhạc dù đã dốc hết sức, nhưng thể lực cạn kiệt. Y vô cùng hối hận sao trước đây không chăm chỉ rèn luyện, giờ chạy trốn cũng không xong.

Cánh tay bị người ta tóm lại, nặng nề áp lên tường.

“Em chạy cái gì?”

“Anh kia, anh bình tĩnh một chút.”

Mở miệng ra lại càng chọc giận đối phương, “Em gọi anh là gì? Trước đây không phải đều gọi là Triết sao?”

“Giờ chúng ta không còn quan hệ hợp tác nữa, đương nhiên tôi sẽ phải xưng hô lịch sự với anh. Anh kia, phiền anh sau này đừng nhấn mấy cái tin buồn nôn cho tôi nữa được không?”

“Anh chỉ muốn em tiếp tục giả làm bạn trai anh.”

“Tôi không muốn nhận đơn hàng của anh nữa, bộ dạng hiện tại của anh có chút đáng sợ, anh có thể tránh xa tôi ra một chút không?”

Xét về hình thể, Phương Tiểu Nhạc cũng hiểu được mình hoàn toàn không có khả năng đánh lại đối phương, chỉ có thể khua môi múa mép. Ở đây tốt xấu gì cũng là đường cái, y sẽ chờ ai đó đi ngang qua để mượn cơ thoát thân.

“Tiểu Nhạc, em coi như cho anh một cơ hội nữa có được không? Anh thực sự thích em mà.”

Người trước mặt là một kẻ đạo đức giả khiến Phương Tiểu Nhạc chẳng hiểu được hắn có thích y hay không, càng thêm căm ghét hắn cứ dây dưa không ngớt. Hơn nữa, giờ hắn chỉ muốn ép buộc y gật đầu, hoàn toàn không quan tâm trên tay dùng bao nhiêu lực.

“Anh buông tôi ra trước, tôi đau.”

“Không buông!”

“Tôi sẽ không chạy.”

“Anh không tin.”

Tay rất đau, Phương Tiểu Nhạc kêu rên trong lòng, cánh tay đau như muốn liệt luôn, đối phương vẫn không thả lỏng.

Cục diện giằng co đột nhiên bị tiếng còi xe phá vỡ, hai người giật nảy mình.

Phương Tiểu Nhạc lợi dụng sơ hở đào thoát.

“A, Lục Tắc, cứu em với!” Phương Tiểu Nhạc thoáng cái trốn vào ghế phụ lái.

Người đàn ông kia cũng đuổi theo, bởi vì có thêm một người nữa xuất hiện nên cẩn thận hơn, không dám xông bậy. Thân thể của Phương Tiểu Nhạc nhào vào người Lục Tắc, dường như e sợ người kia sẽ làm gì mình.

“Đây là khách hàng hiện tại của em sao?”

“Không phải, là bạn trai tôi! Lục Tắc, anh mau lái xe đi!”

Thẳng tới khi xe thể thao đi xa cho người kia hít bụi, Phương Tiểu Nhạc mới xụi lơ ngồi lại đúng vị trí, dựa vào lưng ghế, tự mình hạ nhiệt độ điều hòa trong xe.

“Sao anh lại về giờ này?”

“Về nhà lấy tư liệu. Người vừa nãy là... khách hàng trước đây của cậu à?” Lục Tắc tùy ý hỏi thăm.

“Đúng vậy đúng vậy, không ngờ hắn ta kịch giả tình thật yêu tôi, luôn quấn lấy tôi làm phiền, nhắn tin quấy rầy, thực là một **” Phương Tiểu Nhạc nói hết phiền não của mình.

Lục Tắc không mặn không nhạt nói một câu, “Không phải đã bảo cậu ở yên trong nhà sao?”

“Tôi ở một mình buồn muốn chết, đi ra ngoài hít thở không khí không được sao? Nếu biết sớm sẽ gặp phải loại ** này, tôi sẽ không đi.”

“Vậy đừng đi, lần sau gặp hắn, tôi đâu thể tình cờ cứu cậu được nữa.”

Phương Tiểu Nhạc nhếch mép không nói, bộ dáng mệt mỏi.

Rút lại lời tối qua, người đàn ông này đâu có ôn nhu!

Lục Tắc vào phòng ngủ lấy tư liệu, Phương Tiểu Nhạc vừa vào nhà đã ngồi xuống sofa trong phòng khách, nghe tiếng bước chân thì tưởng hắn muốn đi làm, liền nói “Đi cẩn thận.”

Ai ngờ Lục Tắc ngồi xuống bên cạnh y, đặt hộp thuốc lên bàn, lấy ra một tuýp thuốc mỡ.

Lục Tắc chỉ chỉ tay, y cúi đầu nhìn cánh tay mình mới phát hiện ra chỗ bị tên kia nắm chặt đã bầm tím.

Vừa rồi không nhận ra, giờ thoa thuốc cái liền thấy đau, sau đó cảm giác mát lạnh thoải mái lan tỏa.

Phương Tiểu Nhạc nghe đối phương thở dài một tiếng: “Khách hàng trước đây của cậu đều khó chơi như vậy sao?”

“Đâu có, khách hàng trước đây đều rất tốt.”

Phương Tiểu Nhạc thấy Lục Tắc mở to mắt yên lặng chăm chú nhìn mình, ánh mắt trầm lắng.

“Làm sao vậy?”

“Không có gì.”

Lục Tắc giúp y thoa thuốc xong, nhưng dường như Phương Tiểu Nhạc thoải mái đến nghiện, tiếng rên khe khẽ phát ra muốn Lục Tắc tiếp tục xoa xoa.

Trên mặt hắn thoáng lên vẻ mất tự nhiên, động tác trên tay lại ôn nhu không gì sánh được.

5. Chương 2-3: Đơn Hàng Số Hai: Duyên Phận Khó Hiểu (đuôi)

Ông chủ dám công khai xuất thần trong cuộc họp. Cấp dưới đang báo cáo vấn đề chỉ có thể khụ khụ hai tiếng, nói lại một lần: “Ông chủ, ngài nghĩ phương án này có thể thông qua hay không?”

Cũng may ông chủ rút cuộc hồi phục tinh thần, ánh mắt lợi hại lướt qua, toàn bộ cấp dưới nhũn hết cả chân.

“Có thể, tan họp đi.”

Đoàn người tản đi, Lục Tắc gọi thư ký quay lại. Thư Ký của hắn là một thanh niên trẻ mới hai mươi tuổi, đứng thấy cậu ta nhỏ tuổi mà khinh, rất có bản lĩnh đó, bằng không cũng sẽ chẳng được làm thư ký của Lục Tắc.

Hắn hỏi thư ký Tiểu Từ: “Cậu thấy một cậu con trai thì nên tặng quà sinh nhật gì mới được?”

Hóa ra ông chủ vì chuyện này mà xuất thần. Tiểu Từ nghĩ đến đầu tiên là trẻ con họ hàng của ông chủ, “Ô tô điều khiển từ xa? Mô hình máy bay?”

Mặt Lục Tắc nhăn lại, nhắc nhở nói: “Là con trai lớn rồi, nhỏ hơn cậu vài tuổi.”

“Tôi thấy chỉ có thích tiền, thật đấy. Người ta nói thiếu gì thì tặng cái đó.”

Quan sát vẻ mặt của Lục Tắc, Tiểu Từ biết ông chủ muốn tặng cái gì rồi.

Ngay khi Tiểu Từ muốn ra ngoài, Lục Tắc gọi cậu lại: “Tháng này tăng lương.”

“Cảm ơn ông chủ.”

Trước đây Lục Tắc luôn ở lại công ty tới khuya, nhưng mà mấy ngày nay đều về đúng giờ tan tầm liền sớm trở về nhà.

Vừa vào cửa đã ngửi được hương thơm nồng nàn của bữa tối. Có lẽ là nghe thấy tiếng động, Phương Tiểu Nhạc ló đầu từ trong phòng bếp ra: “Anh đã về rồi. Cơm sắp xong, tôi mới học vài món mới, lát anh ăn nhiều một chút.”

Sau chuyện lần trước, Phương Tiểu Nhạc ngoan ngoãn ở yên trong nhà, để giết thời gian, y nghiên cứu thêm cách nấu ăn để rèn luyện tay nghề, Lục Tắc nghiêm nhiên trở thành nhà phê bình ẩm thực.

“Thế nào?” Phương Tiểu Nhạc xới cho Lục Tắc một chén cơm quá đầy, hắn còn chưa kịp ăn miếng nào đã bị hỏi.

“Rất ngon.”

Nhưng Phương Tiểu Nhạc lại không chịu nghe cho xong: “Chắc chắn phải có chỗ không tốt, anh cho ý kiến đi, như vậy tôi mới có thể tiến bộ được.”

“Không tìm được, cậu làm rất ngon.” Lục Tắc nói thật, thức ăn Phương Tiểu Nhạc làm quả thực không tệ, gia vị nêm nếm vừa đủ, rất hợp khẩu vị.

Đâu có khuyết điểm gì cho hắn nêu ý kiến đâu.

“Được rồi, chắc là do tôi quá lợi hại.” Phương Tiểu Nhạc vừa nhai miếng ớt trong miệng mình vừa nói, kết quả không cẩn thận bị sặc, ho khan tới chảy nước mắt.

Động tác Lục Tắc rất nhanh, lấy cho y một chén nước để uống, lúc này mới thấy dễ chịu hơn.

Khi Phương Tiểu Nhạc bưng bát lên ăn cơm, không cẩn thận gạt đổ bát canh bên cạnh. Lúc này động tác lấy khăn trải bàn của Lục Tắc không nhanh bằng Phương Tiểu Nhạc, y trực tiếp dùng tay áo lau bàn để canh không lan xuống sàn nhà.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, nở nụ cười.

Phương Tiểu Nhạc làm việc luôn bất cẩn, nhờ vậy mà cuộc sống có thêm không ít lạc thú, Lục Tắc đã sớm quen.

“Cậu đeo khuyên tai à...”

Phương Tiểu Nhạc mờ mịt nói: “Ừ? Lần trước bà nội tới tôi đã tháo ra, làm sao vậy?”

“Không sao.” Lục Tắc lắc đầu.

Quần áo của Phương Tiểu Nhạc dùng để lau canh đổ không phải là bộ Lục Tắc mua cho, thế nên y mới dám lấy ra dùng thay cho giẻ lau.

Lục Tắc muốn y vứt luôn bộ đồ này đi, tuy rằng Phương Tiểu Nhạc không ngại giặt xong lại mặc, nhưng mà quần áo giặt mãi cũng sờn, vứt cũng được.

Tắm rửa xong, Phương Tiểu Nhạc tâm trạng vui vẻ vừa đi vừa hát.

Giờ đã quen ở trong nhà Lục Tắc, Phương Tiểu Nhạc chỉ mặc một cái áo T shirt rộng, phía dưới mặc quần sóc ngắn, nhưng bị áo dài che khuất, chỉ lộ ra bắp đùi trần trụi, quyết rũ mơ màng.

“Tiểu Nhạc, mau lau tóc cho khô đi.”

Cả quãng đường từ nhà tắm tới chỗ y ngồi, tóc ướt làm nhỏ từng giọt từng giọt nước xuống sàn nhà.

Phương Tiểu Nhạc vẫn bấm điều khiển từ xa: “Không cần, lười lau. Gió điều hòa có thể thổi khô.”

Lục Tắc đi tới đẩy cánh quạt gió điều hòa lên, tránh cho gió lạnh thổi thẳng vào y.

Phương Tiểu Nhạc đang chăm chú nhìn vào màn hình tinh thể lỏng, đột nhiên bị cái gì đó che khuất, ngay sau đó là tiếng khăn mặt ma sát với tóc.

Lục Tắc đang giúp y lau đầu.

Phương Tiểu Nhạc giật mình nhưng cũng không ngăn cản.

“Lần sau nhớ kỹ phải lau khô tóc mới được ra.”

“Ừ.”

“Buổi tối đừng mở điều hòa quá thấp, sẽ bị cảm.” Phương Tiểu Nhạc sợ nóng, vậy nên buổi tối đi ngủ đều phải chỉnh nhiệt độ xuống thật thấp.

Lục Tắc ngủ muộn, ngày nào trước khi đi ngủ, hắn cũng tới phòng y, nâng nhiệt độ cao lên một chút, còn cài đặt tự động tắt máy, nếu không cho dù thân thể cường tráng cũng sẽ bị ốm mất thôi.

“Ừ.”

Lục Tắc không nói gì nữa, mặc dù tiếng từ TV vẫn vang lên, nhưng Phương Tiểu Nhạc vẫn muốn nói chuyện để phá vỡ không gian trầm mặc.

“Ai, nghỉ hè sắp kết thúc rồi, tôi còn muốn nghỉ thêm vài ngày.”

“Còn có một năm nữa sẽ tốt nghiệp, rất nhanh thôi.”

“Nghĩ vậy cũng đúng. Ai nha, Lục Tắc, anh có thấy tôi béo lên hay không? Tôi nghĩ tôi cần phải giảm cân.”

“Tôi lại nghĩ cậu cần tăng cân.”

Phương Tiểu Nhạc nói một câu, Lục Tắc đáp lại một câu, nội dung nói chuyện hầu như bị đẩy từ đông sang tây, chẳng có tý liên quan nào. Khi thực sự không biết nói gì nữa, phim truyền hình mà y thích xem cũng bắt đầu chiếu, kết thúc cuộc trò chuyện nhàm chán của hai người.

Tóc của Phương Tiểu Nhạc đã lâu không cắt, đâm ra có chút dài. Dưới lớp tóc có thể thấy được cần cổ trắng nõn mịn màng. Bởi vì y vừa tắm gội xong, càng ở gần, Lục Tắc có thể ngửi được hương sữa tắm nhàn nhạt.

Lau xong xuôi, Lục Tắc thuận tay vén tóc y ra sau mang tai, miễn cho tóc dài che mắt tầm nhìn. Lỗ tay bị lộ ra ngoài hồng hào trắng mịn, Lục Tắc thấy, khóe miệng hơi cong lên.

Đợi tới khi nghe được tiếng đóng cửa, xác nhận Lục Tắc đã vào nhà tắm, Phương Tiểu Nhạc mới mang theo khuôn mặt đỏ bừng về phòng ngủ.

Bởi vì tự nhiên Lục Tắc gọi điện báo sẽ tan tầm sớm, Phương Tiểu Nhạc phải nấu cơm sớm hơn bình thường. Khi y xách túi rác đi đổ, cửa đột nhiên mở ra từ bên ngoài. Hóa ra là Lục Tắc đã trở về.

“Sinh nhật vui vẻ.”

Phương Tiểu Nhạc thấy một hộp bánh gato được đưa tới trước mặt thì hoảng sợ, có chút thụ sủng nhược kinh, “A, không ngờ tôi quên mất sinh nhật mình! Lục Tắc, làm sao anh biết được?”

“Lần trước thấy trong chứng minh thư của cậu.”

Lục Tắc thật chu đáo, không ngờ chỉ nhìn qua chứng minh nhân dân liền nhớ kỹ sinh nhật Phương Tiểu Nhạc. Y mở hộp bánh gato ra, lại muốn hét lên.

Trong hộp là bánh vị chocolate mà y thích ăn nhất.

Lục Tắc chuẩn bị quà không chỉ có bánh gato mà còn tặng một bộ khuyên tai được thiết kế đặc biệt. Một món quà khác hẳn với những thứ trang sức y mua hạ giá, ngay từ màu sắc, Phương Tiểu Nhạc cũng có thể đoán ra khuyên tai này tốn rất nhiều tiền.

Với những món quà này, Phương Tiểu Nhạc nghĩ, có lẽ đây là quà sinh nhật giá trị nhất mà y có từ trước tới nay.

“Cảm ơn, tôi rất thích!”

Đêm đó, lần đầu tiên Phương Tiểu Nhạc ăn uống nhiều hơn, giải quyết hết hai phần ba cái bánh gato. Thức ăn chính tay y nấu thì chẳng động tới, chỉ lo ăn bánh ngọt. Cuối cùng, chỉ có thể bọc đồ ăn lại cho vào tủ lạnh.

Sinh nhật đầu tiên ở bên Lục Tắc, Phương Tiểu Nhạc cảm thấy thực vui vẻ.

...

Dịp sinh nhật luôn là cơ hội cùng bạn bè ra ngoài đập phá một chút. Vậy nên bữa tối hôm sau, chỉ có một mình Lục Tắc cô đơn ăn cơm.

Khi hẳn định đi tắm, điện thoại di động vang lên, là Phương Tiểu Nhạc gọi tới.

“Lục Tắc, có người muốn cởi quần áo của tôi, cứu...!” Thanh âm đột nhiên im bặt, ngay sau đó có tiếng người xa lạ vang lên, “Xin chào, gần đây Tiểu Nhạc đang ở nhà anh phải không? Cậu ấy uống say, phiền anh tới đưa cậu ấy về được không?”

Lục Tắc hỏi người nọ địa chỉ, rồi thay quần áo đi ra.

Phương Tiểu Nhạc cuồng loạn huyền não, uống không ít rượu, say tới chẳng phân biệt nổi phương hướng.

“Tôi muốn ói.”

Lục Tắc lập tức đưa y vào phòng vệ sinh để nôn.

Trong phòng vệ sinh ngập tràn mùi rượu nồng nặc, hần mở vôi hoa sen, giúp Phương Tiểu Nhạc cởi quần áo để tắm. Y cứ quay qua quay lại không chịu phối hợp, Lục Tắc bắt đắc dĩ phải ném Phương Tiểu Nhạc vào trong bồn tắm lớn.

Y chật vật ngã vào trong bồn tắm, uống phải mấy ngụm nước, sau đó cũng một tư thế vô cùng đáng xấu hổ mà chậm rãi ngồi dậy. Phương Tiểu Nhạc nửa người chìm trong lòng bồn tắm, hai chân mở lớn, hai tay vươn lên nhưng thế nào cũng không vịn được.

Lục Tắc đứng trước mặt y, thị giác bị kích thích mãnh liệt. Nước tràn đầy bồn cũng không che được vật nhỏ tinh thần phần chấn giữ hai chân Phương Tiểu Nhạc.

Y sớm đã không còn ý thức, không biết có người đứng trước mặt mình, chỉ biết phía dưới có gì đó cứng ngắt làm y khó chịu, hai tay to gan ở trước Lục Tắc tự an ủi.

Hình ảnh quyến rũ lại cộng thêm tiếng thở gấp rên rỉ, thị giác và thính giác đồng thời bị kích thích mạnh mẽ, lúc đầu Lục Tắc còn có thể trấn định, nhưng dần dần, lý trí triệt để bị chặt đứt.

...

Cúc áo bị ma sát, từng cái lần lượt bị tháo dỡ, lộ ra một kê hở. Chiếc áo ngủ vừa mới được mặc vào giờ lại phải rời đi, bị người ta vô tình ném xuống đất.

Dưới ngọn đèn hôn ám, hai người cùng nằm trên cái giường rộng lớn, không một mảnh vải che thân, bắt đầu tiến hành một hồi vận động kịch liệt.

Đầu rất đau, Phương Tiểu Nhạc xoa xoa thái dương, chậm rãi tỉnh lại.

Trước mắt là trần nhà quen thuộc, y có chút không rõ mình đã về như thế nào. Y định đứng dậy, sau đó lại nặng nề ngã về giường. Mặt trở nên trắng bệch, y nhìn xung quanh một chút, rồi rống lớn: “Lục Tắc!!!”

Lục Tắc rảo bước vào phòng ngủ, một cái gối lập tức bay về phía hần. Một tiếng rống to hơn phát ra, Phương Tiểu Nhạc không để ý đến thanh âm khàn khàn, tiếp tục gân cổ kêu: “Sao anh có thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà đối xử với tôi như vậy? Chúng tôi không phục vụ sex!”

Trọng điểm của Lục Tắc nằm ở câu sau, hần tự nhủ một tiếng: “Hóa ra là thế.” Sau đó thở dài nhẹ nhõm.

Phương Tiểu Nhạc càng thêm điên tiết: “Lo lắng cái gì? Mau đi lấy thuốc mỡ, phía dưới tôi đau!”

Y không chịu để hần bôi thuốc cho, cũng không cho hần ra ngoài, mà là ở trong phòng, bắt hần quay lưng về phía mình. Phương Tiểu Nhạc vừa tự bôi thuốc, vừa mắng chửi người, nhưng mà cũng chỉ là lặp lại mấy câu này.

“Lục Tắc, anh đúng là đồ khốn, nặng tay như vậy.”

“Lục Tắc anh đúng là đồ khốn, lần đầu tiên tốt đẹp của tôi bị anh ăn mất rồi QAQ.”

...

Còn có sức để mắng tức là tình hình thân thể vẫn rất tốt rồi mà, Lục Tắc cũng bớt lo.

Nào ngờ Phương Tiểu Nhạc ngủ trên giường một lúc liền khó chịu. Y sốt rất cao, Lục Tắc lập tức đưa người đi bệnh viện.

Truyền hết hai túi nước, Phương Tiểu Nhạc đáng thương phải ngồi chờ mấy tiếng truyền dịch dài ơi là dài. Y còn chưa ăn điểm tâm, nhất định sẽ đói bụng. Lục Tắc mua cho y bát cháo, y lại không muốn ăn, đôi mắt cứ nhìn chăm chăm vào hai bố con ngồi đối diện.

Người đàn ông đó cũng bưng một chén cháo dứt cho đứa con, thỉnh thoảng còn dùng khăn tay lau khóe miệng lấm lem.

Lục Tắc cũng để ý ra, sau đó xúc một thìa cháo, đưa tới miệng Phương Tiểu Nhạc.

Y lắc đầu, dường như kể lại câu chuyện cũ: “Trước đây khi tôi ốm, ba tôi sẽ dỗ tôi. Nhưng sau này, ông biết tôi thích đàn ông lại đuổi tôi ra khỏi nhà, không bao giờ quan tâm tôi nữa. Cũng không biết giờ ông một mình thế nào. Tôi không dám về, sợ bị ông phát hiện lại cầm chổi đuổi đi. Ba tôi gà trống nuôi con, giờ già rồi tôi lại không thể ở bên cạnh hiếu thuận với ông...”

“Ba, sao anh trai kia lại khóc?” Đứa bé ở đối diện hiếu kỳ hỏi ba mình.

“Ngoan, anh trai ốm nên rất khó chịu.”

Phương Tiểu Nhạc lập tức lấy tay dụi mắt, người ta hay nói khi ốm thường rất yếu đuối, không ngờ còn bị một đứa bé chê cười. Y cảm giận ăn cháo, chắc là hợp khẩu vị, bát cháo rất nhanh đã thấy đầy.

“Còn muốn ăn nữa không?”

Phương Tiểu Nhạc lắc đầu, thái độ đối với Lục Tắc rất lãnh đạm, hẳn là còn buồn bực chuyện hôm qua.

...

“Anh đừng chờ rồi, tôi tự đi được.”

Truyền dịch xong, hai người tới cửa mua thuốc. Phương Tiểu Nhạc nhất quyết không chịu cho Lục Tắc đỡ, hẳn đành phải thả y ra. Nào ngờ chưa đi được mấy bước, Phương Tiểu Nhạc đột nhiên trốn ra sau Lục Tắc.

Hắn nhìn phía trước, đột nhiên bắt gặp một người đàn ông trung niên có chút tương tự với Phương Tiểu Nhạc.

Phương Tiểu Nhạc thuận tay lấy được chìa khóa xe Lục Tắc dắt ở túi quần, ló đầu ra nhìn: “Tôi ra xe chờ anh.” Tốc độ chuồn vô cùng nhanh. Điều này khiến Lục Tắc nhận ra rõ ràng thân phận của người đàn ông kia.

Hắn đi qua xếp hàng phía sau ông ta, khi ánh mắt ông ấy nhìn qua, hắn mở miệng hỏi: “Xin hỏi, bác là ba của Phương Tiểu Nhạc phải không?”

...

Lục Tắc trở lại trong xe, thấy bộ dạng Phương Tiểu Nhạc muốn nói lại thôi, thì chủ động nói: “Yên tâm, ba em tới mua thuốc cảm cúm.”

Vùng lông mày của y đang nhăn lại lập tức giãn ra.

“Nhớ bác ấy thì quay về đi, nói không chừng bác ấy đã tha thứ cho em rồi.”

“Tôi không về, tôi sợ ông ấy.”

“Anh đã nói với ba em sẽ chăm sóc em thật tốt, để bác ấy yên tâm.”

Phương Tiểu Nhạc lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn: “Anh còn nói mấy lời không nên gì với ba tôi?”

Lục Tắc tiếp tục nói: “Anh nói chúng ta là người yêu, tình cảm rất tốt.”

“Ai nói chúng ta là người yêu? Đừng có tự ảo tưởng thế chứ.”

Lục Tắc cười nói: “Ba em rất yên tâm khi em tìm được một người bạn trai đáng tin cậy, em muốn ba thất vọng sao? Huống hồ chúng ta gạo đã nấu thành cơm.”

Bịa, tuyệt đối là bịa. Y không ngờ da mặt Lục Tắc dày như vậy.

Ánh mắt Lục Tắc dời đi, sau đó dùng tay chỉ chỉ phía sau Phương Tiểu Nhạc.

Tuy rằng cách nhau ô cửa sổ đen như mực, nhưng từ bóng hình người kia mà Phương Tiểu Nhạc có thể nhận ra ngay đó là ai. Y lập tức xuống xe, hai tay đều kích động đến run rẩy.

“Ba...”

“Lúc nào có thời gian thì nhớ về nhà.”

Ông chỉ nói câu đó rồi lên xe bus, nhưng ý tứ ẩn chứa bên trong thì quá rõ ràng.

Ông đã tha thứ cho Phương Tiểu Nhạc rồi.

Y ngẩng ngẩn nhìn Lục Tắc: “Hóa ra anh không gạt tôi.”

Lục Tắc chỉ mỉm cười, từ chối cho ý kiến.

“Vậy nên Tiểu Nhạc, em còn có lí do gì để phủ nhận quan hệ của chúng ta?”

Lục Tắc vươn tay nhéo nhéo vành tai Phương Tiểu Nhạc, nơi đang đeo một chiếc khuyên hình đầu lâu.

Ngày hôm sau, Phương Tiểu Nhạc mau chóng về nhà. Y kéo theo cả Lục Tắc đi, dù sao y vẫn sợ ba mình, có người đi cùng thì bớt lo một chút.

Vào giây phút bước chân qua cửa nhà đó, nụ cười trên mặt Phương Tiểu Nhạc nhẹ nhõm hơn bao giờ hết, rốt cuộc y cũng nhận được sự thấu hiểu của ba, không còn chuyện gì có thể hạnh phúc hơn chuyện này.

Ba Phương cam chịu chấp nhận quan hệ của Lục Tắc và Phương Tiểu Nhạc, muốn hai người có thể sống thật tốt. Bởi vì mối quan hệ đặc thù nên càng phải thêm quý trọng.

Lục Tắc nghiêm nhiên cũng cố được thân phận của mình.

“Em nghỉ việc đi.”

Phương Tiểu Nhạc phản bác, “Em thích, em muốn chơi cho vui, cùng lắm thì sau này em chỉ nhận đơn hàng một ngày.”

“Ở cái nơi hỗ lớn như thế, ai biết được em có thể bị sàm sỡ hay không?”

Phương Tiểu Nhạc nhảy dựng lên, “Cái gì mà hỗ lớn, chúng em là doanh nghiệp có giấy phép hẳn hoi.”

Lục Tắc khó hiểu hỏi: “Các em kinh doanh loại này mà còn có giấy phép doanh nghiệp?”

“Mở to mắt cún của anh ra mà nhìn đi!” Phương Tiểu Nhạc đặt màn hình điện thoại trước mắt Lục Tắc.

“Cho thuê bạn trai, không phải là em...”

“Đúng vậy, không phải anh nghĩ là...” Nói được nửa câu, Phương Tiểu Nhạc đột nhiên dừng lại.

(o)

“Chờ một chút, có điểm không thích hợp.” Phương Tiểu Nhạc nâng cằm suy nghĩ lại, chậm rãi nói, “Ngay từ đầu hình như em chưa từng nói với anh em đang làm gì, lần ở quán cơm Tây cũng là anh tới tìm em trước... Đệch, Lục Tắc, có phải anh nghĩ em là MB không hả?”

Lục Tắc nhướn mày, “Lần này em thật là thông minh.”

Phương Tiểu Nhạc nhào tới, mãi mới có thể miễn cưỡng giữ được đầu Lục Tắc. Hai người dựa vào nhau rất gần, có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp tỏa ra từ chóp mũi.

“Mở to mắt cún của anh mà nhìn em giống MB ở chỗ nào đi!”

...

“Ừ, em không phải MB, em là một tiểu yêu tinh quyến rũ chết người...”

Câu nói chưa chết người khiến Phương Tiểu Nhạc giật mình, ngay khi y đang hoảng loạn, Lục Tắc ôm lấy y lăn vào trong bụi cây, thân thể hai người bị cây xanh che khuất.

Giữa ban ngày, trong một góc vườn hoa dưới khu nhà, liên tiếp phát ra tiếng thở dốc gấp gáp cùng tiếng rên rỉ nhẹ nhàng.

6. Chương 3-1: Đơn Hàng Số Ba: Chia Rẽ Mỹ Nam Và Dã Thú (đầu)

Cao Huy là một loại người mà khi người ta gặp hắn lần đầu sẽ không dám liếc hắn lần thứ hai. Không chỉ vì bộ dáng bình thường đến tầm thường, mà còn là miệng hở răng hô, nhìn ghê người.

Phong cách mặc quần áo cũng tục vô cùng.

Lúc này Cao Huy lại đang khúm núm ngồi trước Hứa Thanh Nham, một bộ nhát gan sợ phiền phức. Hắn chỉ dám liếc ngấm Hứa Thanh Nham một cái, đại khái là tự ti kèm mặc cảm nên không dám nhìn.

Hứa Thanh Nham là ông chủ của cửa hàng “Rent boyfriend”, cũng đảm đương bộ mặt của cửa hàng, bằng không Cao Huy cũng không thể vừa nhìn đã chọn trúng anh.

“Cho nên anh trong một phút xúc động liền nói anh đã có bạn trai, nhưng mà.....” Thanh âm của Hứa Thanh Nham êm tai lại thường, biểng biểng nhác nhác lại có một chút ý vị câu nhân, cái đầu dâm loạn của Cao Huy lập tức liên tưởng đến giọng nói này khi kêu giường sẽ mị hoặc tuyệt vời đến thế nào.

Thấy trán Hứa Thanh Nham nhăn tít lại, Cao Huy không dám thở hắt ra: “Không phải là không giới hạn nam nữ sao?”

Hứa Thanh Nham gật đầu tán thành, trong lòng thầm oán: Là không chọn người, nhưng về ngoài của anh cũng quá khó coi một chút rồi.

“Nếu không tôi chọn người khác cho anh, hai người chúng ta về phương diện về ngoài có vẻ không xứng cho lắm thì phải, rất dễ lộ tẩy.”

Cao Huy cố chấp lên tiếng, “Ông chủ hàng, tôi chính là chọn cậu đẹp trai nhất rồi!”

Hứa Thanh Nham được khen đương nhiên cũng rất vui vẻ lắng nghe, cho dù là bị Cao Huy khen cũng hưởng thụ ít nhiều.

Cao Huy mới nói dứt lời, đột nhiên thấy một trận ngứa ngáy râm ran, chớp mũi ngửi được mùi nước hoa nồng đậm, hần hơi khó chịu khụ khụ vài tiếng.

Một bàn tay móng sơn đen tuyền cuốn lên cổ hắn, thanh âm có vẻ ảo lả vang lên từ sau lưng, “Đẹp trai, nghe lời này tôi không thích lắm nha, lẽ nào là nhục mạ tôi?”

Cao Huy cả người cứng đờ, không dám thở mạnh cũng chẳng dám quay đầu, bộ dáng có vẻ bị dọa sợ rồi.

“Lương Ánh!”

Lương Ánh thả Cao Huy ra, đồng thời cũng khôi phục lại thanh tuyến bình thường của mình, không còn là cái giọng điệu quái lạ lúc trước nữa. “Hứa ca, anh yên tâm, em tuyệt đối không cướp đơn hàng của anh.”

Lương Ánh về mặt hả hê trở về ngồi chỗ của cậu.

“Vậy được rồi, tôi sẽ nhận, tối ở quán bar Lam Thiên, chín giờ tôi sẽ qua đó được chưa?”

Cao Huy gật khê, đạt được đáp án như nguyện, hắn cũng có thể thở phào nhẹ nhõm rồi, sau đó lại cẩn thận lén lút ngấm ngấm Hứa Thanh Nham, ngấm ngấm làm sao mà người đàn ông này có thể đẹp trai như thế.

“Trả tiền trước đi, ba mươi ba tệ.”

Một cái giá vô cùng hữu nghị, nhưng Cao Huy lại nói: “Ông chủ hàng, có thể xóa bớt số lẻ không?”

Hứa Thanh Nham ném cho hắn một ánh mắt khinh bỉ, đẩy đẩy kính mắt khung trắng trên sống mũi: “Tôi đã bớt số lẻ cho anh rồi.”

Mặc cả không thành công, Cao Huy đành lôi đồng tiền lẻ ra giao nộp.

Hứa Thanh Nham vớt đồng tiền giấy nhần nhần nhúm nhúm kia dứt khoát ném vào ngăn kéo.

“Còn có chuyện gì sao? Không có việc gì anh có thể đi.”

“Không..... Không có, cảm ơn.”

Cao Huy đi được một nửa, Hứa Thanh Nham lại gọi hắn quay lại. Hắn thụ sủng nhược kinh quay lại chờ đợi người kia lên tiếng.

“Tiền rượu buổi tối là anh chi, mang nhiều tiền một chút.”

“Oh, cái đám cậu ám đó sẽ trả.”

“Kiến nghị cho anh tôi đổi một bộ bình thường một chút, được rồi, không còn việc gì nữa, anh đi đi.”

“Oh.”

Thẳng đến tận lúc Cao Huy ra khỏi cửa, Lương Ánh rốt cục cũng không nhịn được cười phá lên. “Ha ha, rõ ràng là một tên thấp lùn nghèo còn muốn sĩ diện, đáng đời! Hứa ca, đầu năm nay kiếm tiền thật không dễ dàng, anh khổ cực rồi!”

Hứa Thanh Nham bó tay: “Không có biện pháp, khách hàng đã chọn, tôi còn là ông chủ, phải làm tấm gương mẫu mực chứ. Bằng không sau này các cậu lại đối với khách hàng chọn này chọn kia, thì làm ăn thế nào?”

Lỗ tai nhồi nhét đầy ắp thứ âm nhạc ầm ĩ rác rưởi, Cao Huy quy quy củ củ ngồi ngay ngắn trên chiếc sofa bằng da xịn. Đây là lần thứ hai hắn đến cái gay bar này, có thể là do nhân phẩm quá kém, tới ngày đầu tiên đã bị đám cậu ấm đó để ý.

Cao Huy cũng biết bản thân lớn lên xấu đến mức nào, lại còn thích đàn ông, nên càng khiến người khác khinh thường. Lúc đó những người này không ngừng chê cười ầm, nhất thời xúc động khiến hắn lỡ nói mình đã có bạn trai một năm nay rồi. Bọn họ không tin, bắt hắn ngày sau mang người đến xem.

May là còn có loại cửa hàng lấy giúp người làm niềm vui như vậy.

Đám thiếu gia đầu tóc nhuộm vàng hoe, đậm mùi lưu manh, chui ở giữa là một tên tóc đen sì có vẻ khắp khiêng. Hai bên hắn đều duy trì một cự li nhất định, liếc mắt có thể nhận ra tên đó là đại ca đám này.

Cao Huy đối với người này có ấn tượng không tồi. Chỉ ít ngày hôm qua hắn chỉ thờ ơ lạnh nhạt chứ không trực tiếp chê cười.

Một tên thiếu gia đầu đội mũ đinh, miệng thổi kẹo cao su, hất cằm hỏi Cao Huy: “Tao nói Cao Huy, cái bồ(1) của mày thật sẽ đến chứ?”

Cao Huy gân cổ đáp lại: “Cậu nói chuyện tôn trọng một chút, đó là vợ tôi.”

Như là vừa nghe chuyện cười thể kỷ, ba người trong đám ôm bụng cười bò.

“Đàn ca, anh xem, dựa vào đức hạnh của tên nhóc này, sẽ có người theo nó, anh thua chắc rồi.”

Đàn Nguyên chỉ nhìn thẳng vào Cao Huy, đường nhìn sắc bén vững vàng găm chặt vào người hắn, trên trán Cao Huy rất nhanh vã đầy mồ hôi.

“Tao cũng muốn nhìn xem sẽ là cái dạng người gì.”

Đôi mắt liếc sang cửa chớp lóe sáng, Cao Huy như bắt được cọng rơm cứu mạng, khẩn cấp đứng dậy huy huy cánh tay: “Thanh Nham, ở đây!”

Hứa Thanh Nham đến ngồi bên người Cao Huy, đám người xung quanh đang chờ đợi được nhìn cận cảnh tướng mạo của Hứa Thanh Nham đều câm nín vài giây không nói lên lời.

Có người chỉ nhỏ được một tiếng: “Đệch, thật cmn đúng giờ.”

Hứa Thanh Nham không thèm để ý đến hàng chục ánh mắt đang ghim trên người mình, dáng vẻ tươi cười xán lạn không chút câu nệ tự giới thiệu: “Chào mọi người, tôi là Hứa Thanh Nham, A Huy nhà tôi đã được mọi người giúp đỡ nhiều rồi.”

Cuối cùng vẫn là tên đội mũ đinh hướng về phía Cao Huy mỉa mai: “Tao nói Cao Huy nè, sẽ không phải là mày tìm một tên MB giả là người yêu chứ”

Lời còn chưa dứt, đã có ngay một cốc nước lao tới chặn họng.

Hứa Thanh Nham tay cầm cốc không, chẳng hề hoang mang mở lời xin lỗi: “Ngại quá, trượt tay.”

“Mày!” Tên đội mũ đinh này không phục, định bụng giáo huấn một trận, nào ngờ lại bị Đàn Nguyên ngăn lại.

“Thanh Nham, tôi nghĩ cậu không bằng theo tôi đi.”

Mọi người vừa nghe được lời này, liền hiểu rõ đại ca đã coi trọng Hứa Thanh Nham mất rồi. Vì vậy đầu mâu đương nhiên thẳng hướng chĩa về Cao Huy.

“Cao Huy, mày nói mày chẳng có gì tốt, đừng ảo tưởng với người ta.”

Cao Huy còn chưa kịp nói gì, Hứa Thanh Nham đã nhanh chóng tiếp lời. “A Huy nhà tôi rất tốt, các người làm sao biết được.”

“Hử? Ăn to nói lớn?” Đàm Nguyên không vì Hứa Thanh Nham không phối hợp mà tức giận, trái lại càng bình tĩnh cùng anh trò chuyện.

“Hắn thành thực, đối nhân xử thế ôn nhu, sẽ không ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, một người đàn ông tốt như vậy bây giờ không nhiều.”

Phục vụ mang rượu đến rót cho mỗi người một cốc.

Cao Huy đột nhiên kéo kéo Hứa Thanh Nham, thể hiện có lời muốn nói nhỏ. Đàm Nguyên nhìn hai người kề tai thì thầm, ánh mắt càng ngày càng âm trầm.

Hứa Thanh Nham liếc mắt về phía Đàm Nguyên. “A Huy nhà tôi không uống được, tôi uống thay anh ấy.” Động tác tiêu sái một hơi cạn sạch ly rượu của Hứa Thanh Nham khiến người xung quanh thật chỉ biết hai mắt nhìn nhau.

Cậu nhóc đội mũ định thấy Hứa Thanh Nham không thèm giữ mặt mũi cho Đàm Nguyên, còn ở trước mặt hắn ân ân ái ái, liền định làm gì đó mài mòn nhuệ khí của anh, “Các người một tổ hợp mỹ nam và dã thú, tôi thật không tin hai người là một đôi.”

Những người khác cũng hò hét ủng hộ: “Đúng đúng.”

Bởi vì bọn họ và Đàm Nguyên đã đánh cược Cao Huy tuyệt đối không ai yêu, đương nhiên sẽ cực lực phủ nhận thân phận của Hứa Thanh Nham.

“Đại ca, anh đây là muốn chúng tôi ngay trước mặt mọi người biểu diễn đồng cung đồ?”

“Chưa cần đến như thế, hai người làm một nụ hôn lưỡi đúng tiêu chuẩn là được rồi.” Tên đội mũ đinh trong lòng đắc ý dạt dào, đối diện với đôi môi đỏ của Cao Huy, hắn tin chắc không ai dám đích thân hôn lên. Hắn càng đắc ý song song quan sát biểu tình của Đàm Nguyên, thấy anh không có ý kiến gì, liền khiêu khích nói: “Bảo trì một phút đồng hồ, chúng tôi sẽ tin.”

Đàm Nguyên trầm mặc ngồi một chỗ không chút biểu cảm, có thể hiểu rằng đồng ý với ý kiến của tên đội mũ đinh đó.

Hứa Thanh Nham liếc nhìn Cao Huy, khuôn mặt hắn bị anh nhìn chăm chăm đến xấu hổ vô cùng.

Mây xấu hổ cái beep!

“Được ~ A~” Hứa Thanh Nham đột nhiên thoải mái phun ra hai chữ, nhích lại gần về phía Cao Huy.

Trên mặt Cao Huy lại hiện ra chút chờ mong, thậm chí còn chủ động lao qua.

Bàn tay Hứa Thanh Nham đặt trên lưng ghế sofa niết chặt thành nắm đấm, hai mắt chăm chú nhắm chặt.

(1) Từ ngày xưa thường dùng để chỉ vợ với ý miệt thị.

7. Chương 3-2: Đơn Hàng Số Ba: Chia Rẽ Mỹ Nam Và Dã Thú (đuôi)

Môi thỉnh linh bị cạy mở khiến Hứa Thanh Nham bật mở mắt, nhận thấy người trước mặt đang tranh thủ, anh lập tức dùng tất cả khí lực hòng đẩy người ra.

Chỉ có điều khí lực của người kia quá lớn.

Khoang miệng bị khuấy đảo, đầu lưỡi cố chạy trốn cũng không thoát khỏi bị dây dưa chăm sóc. Hứa Thanh Nham chỉ có thể tức giận lầm bầm trong họng, chính vì sự khác biệt về thể lực khiến người kia muốn làm gì thì làm.

Mấy người đi theo Đàm Nguyên nhìn thấy một màn biến hóa bất ngờ này, chỉ có thể cảm thán Đàm ca của bọn họ thực dũng mãnh nha.

Mặt Hứa Thanh Nham bị hôn đến đỏ phừng, thế nhưng Đàm Nguyên vẫn không chịu buông tha.

Cũng không biết qua bao lâu, Đàm Nguyên tỏ vẻ thèm thuồng liếm liếm nước bọt lưu nơi khóe miệng Hứa Thanh Nham, ** đảo qua đầu lưỡi.

Hứa Thanh Nham lấy tay cố sức xoa xoa khóe miệng, hổn hển: “Ngài đây là muốn đào góc tường ngay trước mặt người đàn ông của tôi.”

Đàm Nguyên híp mắt, thấp giọng cười nói: “Nó đến cái beep gì cũng không nói, là không dám, hay hai người cũng không có quan hệ gì. Tôi thấy, là về thứ hai đi.”

Hứa Thanh Nham hất tay Đàm Nguyên ra, “Cao Huy, chúng ta đi.”

“Chỉ sợ cậu không đi được.”

Đàm Nguyên bình thản ngồi về vị trí cũ, nhấc tay lên liền có người chạy đến đặt đồ lên tay anh. Anh trực tiếp dốc thứ gì đó trong phong bì ra ngoài, đẩy về phía trước.

Từng tấm từng tấm đều là ảnh chụp Cao Huy ra vào Rent boyfriend.

Bị vạch trần tại chỗ, Hứa Thanh Nham về mặt vẫn không đổi: “Đại thiếu gia anh thực nhàn.” Anh chỉ đành bất đắc dĩ nói với Cao Huy, “Tôi không giúp được anh nữa rồi, tiền trả lại anh.”

Không nhìn đến thần sắc hoang mang lo sợ của Cao Huy, Hứa Thanh Nham quay người muốn rời đi, thế nhưng lại có mấy tên đứng ra cản trở.

Hứa Thanh Nham trực tiếp quay lại nói với Đàm Nguyên: “Không còn chuyện của tôi rồi nhỉ? Tôi phải đi về.” Vừa nói xong, Đàm Nguyên trước mắt cậu lại bắt đầu có hơi mơ hồ. Sắc mặt Hứa Thanh Nham thay đổi nhanh chóng, khiếp sợ nhìn Đàm Nguyên.

Đàm Nguyên lộ ra vẻ tươi cười ôn hòa thanh nhã, đến trong mắt Hứa Thanh Nham lại là sự khiêu khích không gì sánh được.

“Thanh Nham, nếu em không muốn anh ở chỗ này làm em, thì nhanh đi theo anh.”

“Anh!”

Hứa Thanh Nham không chút cam lòng đi theo sau Đàm Nguyên, hướng về phía thang máy sau quán bar.

Còn lưu lại vài người nét mặt dò xét không hiểu gì cả: “Tình huống gì đây?”

“ Không biết.”

Vừa vào đến gian phòng, Hứa Thanh Nham lập tức phóng về phía nhà vệ sinh, nhưng giữa đường lại bị Đàm Nguyên kéo lại: “Người dập lửa đang ở đây, em còn định chạy đi đâu?”

Hứa Thanh Nham gơ tay cho Đàm Nguyên một cái tát, chưa hết giận còn cắn một ngụm lên mu bàn tay anh. “Đàm Nguyên, anh dám hạ thuốc tôi, anh ăn gan hùm mật gấu rồi hả!”

Đàm Nguyên ôm lấy Hứa Thanh Nham, ôn nhu đưa anh lên giường, chính mình chặn lên trên ngăn không cho Hứa Thanh Nham đứng lên.

“Bảo bối, đã chiến tranh lạnh một tuần nay rồi, em sao vẫn không chịu tha thứ cho anh?”

Hứa Thanh Nham ra sức giãy dụa, tay chân đồng loạt khua loạn xạ: “Không tha thứ, anh cho ông đây đội mũ xanh(1), tôi còn chưa từng xéo anh đấy.”

“Đã nói vết son đó là con đàn bà kia cố ý lưu lại, anh chỉ có thể cứng với em.”

“Tôi không tin, tên khốn nhà anh cút ngay cho tôi!” Hô hấp của Hứa Thanh Nham càng ngày càng khó khăn, khí tức thở ra đều là lửa nóng, hai má đỏ bừng, khí lực chống lại Đàm Nguyên cũng ngày càng nhẹ dần.

“Quên đi, anh vẫn nên dập lửa cho em đã.”

Điểm mẫn cảm của Hứa Thanh Nham, Đàm Nguyên đương nhiên biết rõ ràng. Anh cúi người xuống, dùng đầu lưỡi liếm liếm lỗ tai Hứa Thanh Nham. Phản ứng của Hứa Thanh Nham lập tức thay đổi, thở gấp từng đợt, cả người vô lực, chỉ có thể dùng ngôn từ phản kháng.

“Anh đừng liếm tai em.....”

“Không được, anh phải khiến em thoải mái.” Đàm Nguyên mang theo ý cười nhẹ nhàng cắn lên vành tai Hứa Thanh Nham khiến anh chịu không nổi, cứ phải nghiêng đầu né tránh.

Tiếng mở zip quần khe vang, bởi vì chịu kích thích của thuốc, vật nhỏ của Hứa Thanh Nham đã sớm ngạnh lên, trưởng trưởng cực kỳ khó chịu, bị Đàm Nguyên chạm vào liền chịu không nổi.

Hứa Thanh Nham đè ép tức giận, lúc này giải quyết nhu cầu mới là trọng yếu.

Anh đạp chân, bất mãn nói: “Anh nhanh lên cho em!”

“Tuân mệnh.” Thanh âm Đàm Nguyên trầm thấp thuần hậu, đôi mắt nhìn Hứa Thanh Nham cũng trở nên thâm thúy sắc bén.

....

Mồ hôi trên trán vã ra thấm ướt gối.

“Đàm ... Nguyên ...” Hai tay Hứa Thanh Nham vũng vàng vòng quanh cổ của Đàm Nguyên, sau vài lần nhấn vào rồi lại mạnh mẽ rút ra của ai kia cuối cùng cũng rên lên một tiếng, liền mềm nhũn ngã xuống giường.

Từng tia nắng sớm nhẹ nhàng hé lộ, Hứa Thanh Nham tỉnh lại trong cơn đau xót.

Anh nắm chặt chiếc gối trên tay, rất nhanh, dùng bàn tay đó bắt ngờ tập kích. Đang lúc Hứa Thanh Nham định đánh thật mạnh thì tay bị cầm chắc, sau đó một ngón tay dần cảm nhận được xúc cảm lạnh lẽo.

Hứa Thanh Nham rút tay về trước mặt quan sát.

“Nhẫn?”

Hứa Thanh Nham kinh ngạc nhìn Đàm Nguyên, cái nhẫn này không phải đã bị anh ném đi rồi sao?

“Thanh Nham, em sao có thể ném chiếc nhẫn đính ước của chúng ta đi.” Thanh âm ai đó khàn khàn gọi cảm, lại đan xét chút mất mát nhẹ nhàng.

“Anh mua một cái mới?” Thật lãng phí tiền, sớm biết thế sẽ không ném nữa.

Đàm Nguyên lại nói: “Chính là cái cũ kia, anh tìm trong sông ba ngày ba đêm, xong liền bị cầm, gọi điện cho em, em cũng không chịu nghe.”

Chân mày của Hứa Thanh Nham chau lại: “Anh rời em liền không biết tự chăm sóc mình sao!”

Hai tay Đàm Nguyên quấn lên thắt lưng tinh tế của Hứa Thanh Nham, kéo anh vào lòng: “Anh không thể rời xa em, em đừng giận nữa.”

Hứa Thanh Nham cũng biết mình quá mức nhỏ mọn. Anh ôm lấy cổ Đàm Nguyên, làm nũng nói: “Xin lỗi mà, trước đây anh có nhiều chiến tích đen tối như vậy, em thường lo lắng anh sẽ chẳng bầy.”

Đàm Nguyên không chút suy nghĩ mà kiên định trả lời: “Sau khi quen biết em, anh đã tiến hóa thành trung khuyến công rồi, em cũng thấy mà.”

Hứa Thanh Nham trầm mặc một hồi mới hỏi: “Cao Huy là sao, sẽ không phải là anh giả trò quỷ chứ?”

“Thật đúng là không phải trò của anh, chỉ là làm người giới thiệu.”

Lúc đó Cao Huy ở trước mặt đám cậu ấm mắt sạch sẽ diện đều bị Đàm Nguyên tóm gọn trong đáy mắt. Anh cũng nảy sinh tâm kế, giới thiệu cửa hàng của Hứa Thanh Nham cho Cao Huy. Sau đó Đàm Nguyên cũng không biết Hứa Thanh Nham sẽ bị dụ đến.

“Lo lắng cho nó như thế, hai người không phải là đã kịp bồi dưỡng ra tình cảm gì chứ?” Đàm Nguyên đột nhiên phun ra toàn giấm, hỏi. “Trước đó em đã đáp ứng anh sẽ không tiếp đơn hàng, bằng không anh sẽ phá sập cửa hàng của em, đúng không?”

Hứa Thanh Nham thật tin ai đó nói được là làm được, thoáng chốc liền lúng túng. “Em lúc đó đang tức anh nè, bây giờ chúng ta đã hòa hợp lại rồi, về sau em sẽ không như thế nữa!”

Nhận được lời hứa của Hứa Thanh Nham, Đàm Nguyên mới chịu chấp nhận.

Thu dọn một phen, Hứa Thanh Nham lại nói với Đàm Nguyên: “Em trực tiếp về nhà đây, khắp khiêng quay về cửa hàng không chừng còn bị người ta hiểu lầm đã xảy ra chuyện gì với Cao Huy. Đưa ví cho em, em không mang tiền trên người.”

Tay đón lấy ví tiền của Đàm Nguyên, Hứa Thanh Nham lập tức rút ra một tập Mao gia gia, xen lẫn trong đó mấy tờ giấy trắng. Anh hiểu kỳ vạch ra nhìn ngó, là hóa đơn của tiệm trang sức vàng.

Ngày giao dịch, chính là mấy ngày trước.

Đàm Nguyên nhìn biểu tình trên mặt Hứa Thanh Nham càng ngày càng quái lạ, tưởng thân thể người ta khó chịu. “Làm sao vậy?”

Hứa Thanh Nham ném cả ví lẫn hóa đơn cho anh, tiêu sái rút nhẫn ra, nện lên mũi Đàm Nguyên.

“Đàm Nguyên, tôi nói cho anh, việc này còn chưa xong đâu!”

Ba một tiếng, cửa bị nặng nề đóng lại, mà Đàm Nguyên vững vàng đón được nhẫn, trên mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc mờ mịt.

(1) Đội mũ xanh: Chỉ hành động có vợ hoặc chồng ngoại tình.

8. Chương 4-1: Đơn Hàng Số Bốn: Yếu Điệu Cũng Có Mùa Xuân (đầu)

“Đáng ghét, tôi mới không thèm.”

Lương Ánh vừa đi vừa đùa giỡn cùng Phương Tiểu Nhạc, thanh âm ảo ảo vang lên xong, ngay sau đó có tiếng nói.

“Chọn anh ta.”

Lương Ánh thấy chủ nhân của giọng nói đó chỉ vào mình, đôi mắt vô tội mở to tròn hỏi ngược lại: “Tôi?”

Trong mắt đối phương chợt lóe sáng, giống như tìm được bảo bối quý giá, “Đúng, tôi thuê anh.”

Lương Ánh sửng sốt, trong cửa hàng, thành tích công tác của hắn là kém cỏi nhất, mỗi lần yếu điệu giờ tay nhắc chân luôn bị người ta ghét bỏ hoặc sợ chết khiếp. Đây là lần đầu tiên có một khách hàng thuê hắn với biểu hiện... khẩn cấp như vậy.

Lẽ nào gặp được Bá Nhạc rồi?

Lương Ánh lẳng lặng quan sát đối phương. Tóc nhuộm vàng, tai đeo năm sáu cái khuyên, mặc áo ghi lê cùng quần jean rách, quả là một người chạy theo trào lưu. Ngũ quan tinh tế dễ nhìn, tuy rằng có vẻ nhỏ tuổi hơn hắn. Nhận đơn hàng này cũng không có gì hại.

Vì vậy Lương Ánh cười ngọt ngào như uống mật, ân cần hỏi: “Muốn tôi làm gì?”

Trần Trạch trực tiếp kéo người ra ngoài, “Theo tôi là được.”

Hai người đi tới khu phố trung tâm, đoàn người ngày một đông hơn. Đôi con trai nắm tay nhau tất nhiên sẽ hấp dẫn sự chú ý của người khác, huống chi trong đó còn có một người để tóc dài, ăn mặc đồ hồng nhạt lẳng lơ.

Càng nhìn càng thấy khó coi khiến người ta chán ghét.

“Chúng ta thế này không tốt lắm đâu.” Tuy rằng trước mặt đồng nghiệp, Lương Ánh luôn thần kinh, thoải mái làm nũng, nhưng ở chốn công cộng, da mặt của hắn rất mỏng. Lương Ánh muốn rút tay mình về nhưng Trần Trạch vẫn lôi kéo không buông.

“Kệ bọn họ.”

Lương Ánh ngậy người nhìn hai bàn tay nắm lấy nhau, cảm nhận được sự ấm áp đang lan tỏa.

Đúng rồi, cứ kệ bọn họ o(o#)

Trần Trạch trực tiếp đưa Lương Ánh vào một cửa hàng đồ nữ, hắn hoàn toàn không biết kế hoạch của Trần Trạch, không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Làm gì thế?”

Trần Trạch tự lựa chọn quần áo, thỉnh thoảng lại ướm thử lên người Lương Ánh.

“Anh mặc đồ nữ chắc sẽ rất đẹp.” Trần Trạch bình luận.

Lương Ánh hít một hơi, trong mắt lóe ra vẻ khó tin, ồm ồm đi vào phòng thử đồ, Trần Trạch cũng lập tức vào theo.

“Tôi nói này, cô bán hàng sẽ không bị chúng ta dọa sợ chứ?”

Trần Trạch không để ý hắn nói, giúp Lương Ánh thay quần áo vào.

“Cậu có thể quay mặt đi không?” Làm trò ở trước mặt người khác hở da hở thịt, dù cho là đồng tính, Lương Ánh vẫn sẽ ngượng ngùng.

“Thật phiền phức.” Trần Trạch nói thầm một câu, nhưng vẫn quay người đi.

Dù không bị cậu ta nhìn, ở trong cùng không gian nhỏ hẹp, Lương Ánh vẫn đỏ mặt thay quần áo.

“Thế nào?” Hắn tràn ngập chờ mong cùng thấp thỏm hỏi Trần Trạch.

Trần Trạch chỉ thầm đánh giá, không nói gì, sau đó tháo dây buộc tóc trên đầu hắn xuống, để mái tóc đen dài hơi xoắn búi xù xòa ra. Sau khi nhẹ nhàng vén hai bên tóc mai, cậu ta nói: “Cười một cái xem nào.”

Lương Ánh bình thường hay chụp hình tự sướng, rất thông thạo cách biểu cảm khuôn mặt. Khóe miệng giương lên, một nụ cười quyến rũ hé ra.

“Không tệ, buổi chiều anh mặc cái này theo tôi về ra mắt ba mẹ.”

“A? Thế nhưng tôi vừa nói ra sẽ lộ ngay.” Dù sao nghe thanh âm cũng biết ngay là đàn ông, trừ phi muốn hắn giả vờ câm điếc. Lương Ánh cho rằng Trần Trạch muốn tìm hắn giả bạn gái về nhà.

“Chính là dùng thân phận bạn trai.”

“Cậu lẽ nào muốn ba mẹ cậu tức chết?” Lương Ánh chỉ thuận miệng nói như vậy, không ngờ lại nói trúng. Hắn rốt cuộc không hiểu sao người này lại chọn mình, “Đến lúc đó làm ba mẹ cậu tái phát bệnh tim cũng đừng có trách tôi.”

Trần Trạch nhếch miệng cười bí ối: “Bọn họ còn sức để đánh anh chứ anh nữa kia, thân thể rất là tốt.”

Trong lòng Lương Ánh yếu ớt mắng: Hóa ra là một đứa trẻ ngỗ nghịch.

“Cái này được không?” Trần Trạch hỏi.

Lương Ánh lấy điện thoại ra, dùng màn hình điện thoại làm gương xem toàn thân mình. Hắn rất thích chiếc đầm voan xanh biếc này, vì vậy gật đầu một cái, Trần Trạch trả tiền mua váy về.

Khi đi ra, cô bán hàng nhìn Lương Ánh vài lần, hắn thoải mái quay đầu sang mỉm cười, mặc cho cô tha hồ ngắm.

Nhà trọ Trần Trạch thuê ở ngay gần cửa hàng, hai người vừa đi vừa tán ngẫu, cũng hiểu nhau hơn.

“Hóa ra cậu còn đang học năm hai, tôi đã tốt nghiệp hai năm rồi. Ai~ Hoa tàn ít bướm, ngay cả một người bạn trai cũng không tìm được.” Lương Ánh bất đắc dĩ vỗ vỗ mặt mình.

“Anh thoát nhìn trông cũng giống sinh viên.”

Lương Ánh cười tủm tỉm, nói: “Thật sao?”

Nhìn vẻ mặt tươi cười sáng sủa như ánh mặt trời của hắn, Trần Trạch gật đầu nói: “Anh mặc như vậy, so với cô gái Trương tiểu thư chọn cho tôi xem mặt còn xinh đẹp hơn. Trương tiểu thư là mẹ tôi.”

Lương Ánh nghĩ nhờ có Trần Trạch mà hôm nay hắn tự tin hơn rất nhiều, mặc dù từ “xinh đẹp” không thích hợp để hình dung đàn ông.

“Trước đây tôi từng mặc đồ nữ.” Lương Ánh vừa nói vừa xem phản ứng của Trần Trạch, “Nhưng mà lần đó không có ai khen tôi như vậy, bạn thân nhất của tôi còn chửi tôi buồn nôn, ghê tởm, sau đó chúng tôi tuyệt giao.”

Lương Ánh cười tự giễu, nói: “Hiện tại nghĩ lại, chắc là cậu ta đã sớm không chịu nổi ở bên cạnh người như tôi.”

Trần Trạch lại không chút để ý: “Đây là anh ta không có mắt.”

Mặc kệ lời này là thật hay giả, chỉ ít giờ phút này, Lương Ánh nghĩ mình đang được an ủi. Đứa trẻ phản nghịch này, không ngờ còn có một mặt ôn nhu đến thế.

Lương Ánh vui vẻ, ngay cả bước đi cũng như vừa đi vừa nhảy. Thời gian ở chung ngắn ngủi cũng đủ để Lương Ánh có ấn tượng rất tốt với Trần Trạch.

Theo Trần Trạch đi tới phòng trọ, vừa vào cửa, Lương Ánh đã nhíu mày vì phòng khách lộn xộn. Đã bao lâu cậu không dọn dẹp chỗ này rồi?

Trần Trạch qua loa xếp cái xô pha bữa bãi, đem quần áo vo lại ném vào trong máy giặt.

Thấy Trần Trạch đứng trước máy giặt nửa ngày không xong, Lương Ánh bất đắc dĩ đi qua giúp cậu một tay.

Trần Trạch lẩm bẩm: “Kỳ quái, sao không thấy gì?”

“Cậu đã cắm điện đâu.” Lương Ánh cúi người hạ thắt lưng cắm điện, nhấn nút một cái, máy giặt mới rung lên.

Hắn nhìn xung quanh một chút, bộ dạng ghét bỏ: “Sao bữa thế này, cậu định ở kiểu gì?”

Giờ bọn họ đứng ở gần nhà bếp, còn có thể ngửi thấy mùi mỳ ăn liền thiêu thối.

Bởi vậy có thể thấy được, Trần Trạch không phải loại đàn ông biết làm việc nhà.

Lương Ánh thẳng thắn làm người tốt, báo đáp lại lời khen ngợi của Trần Trạch, “Để tôi giúp cậu dọn dẹp nhé.” Lời vừa dứt, bao tử của người nào đó liền kêu lên.

“Còn chưa ăn điểm tâm.” Trần Trạch đi dép vào định ra ngoài, bị Lương Ánh gọi lại.

“Chờ một chút!” Lương Ánh mở tủ lạnh ra, thấy bên trong vẫn còn ít nguyên liệu nấu ăn, sau đó nói: “Chắc là có thể làm ít thức ăn, cậu chờ một chút.”

Thấy Lương Ánh mang rau xanh và mì sợi vào nhà bếp, Trần Trạch cũng nhắm mắt theo đuôi, đứng ở cửa bếp nhìn Lương Ánh bận rộn lu bù.

“Anh còn có thể làm cơm sao?”

Nói về sở trường của mình, Lương Ánh có chút đắc ý, nhưng mà chỉ có chôn trong lòng tự kỷ một mình, “Không có cách nào khác, loại gay như tôi, nếu không học thêm chút kỹ năng thì ai thêm yêu.”

“Mỗi người có mắt thẩm mỹ không giống nhau, tự nhiên sẽ có người phát hiện ra anh rất tốt.” Trần Trạch nói ngay.

“Thật sao?” Lương Ánh nhìn cậu, đổ thêm nước vào nồi, sau đó bật bếp lên đun nóng. “Cậu có thể chấp nhận bạn trai cậu thích trang điểm, thích sơn móng tay, thích mặc quần áo con gái sao? Cậu nguyện ý cùng người như vậy ra đường sao, không cảm thấy mất mặt sao?”

Trần Trạch không cho là đúng: “Nếu như tôi thích người đấy, những thứ này đối với tôi cũng là điểm đáng yêu.”

“Nói dối trắng trợn.” Lương Ánh xùy một tiếng, vứt cái hộp giấy bị ngấm nước trong bồn rửa bát đến nhũn ra vào thùng rác, nhanh chóng ném túi rác đầy ắp bụi bặm sang một bên.

Bỏ toàn bộ mì vào nồi, Lương Ánh đang định rút tay về, đột nhiên bị Trần Trạch bắt được.

Hắn xoay người, trong mắt lóe lên nghi hoặc, nhìn về phía Trần Trạch: “Cậu làm gì thế?”

Trần Trạch kéo tay hắn ra trước mặt mình, xoay mu bàn tay hắn lại ngắm nghía bình luận: “Móng tay của anh rất đẹp.”

Lương Ánh rút tay về, mặt đỏ giống như tôm luộc.

Đứa trẻ này cũng biết đồ dành người ta.

Lương Ánh giả vờ bình tĩnh ho khan hai tiếng, đứng đắn nói: “Mặc kệ cậu nói cho có lệ hay thực sự khen tôi, tóm lại là, tôi tin cậu.”

9. Chương 4-2: Đơn Hàng Số Bốn: Yếu Điệu Cũng Có Mùa Xuân (thân)

Lương Ánh đang tập trung tinh thần thái hành tây, đột nhiên từ phía sau vang lên thanh âm sột sột soạt soạt. Hắn nhìn hình bóng phản chiếu trên lớp gạch men trước mặt, Trần Trạch đang đứng ở phía sau vén tóc cho hắn. Bởi vì tóc xõa tung ra, có những sợi dán vào da, dù rất vướng nhưng Lương Ánh không có tay để vén.

Hắn cười cười, chợt nhớ ra Trần Trạch đứng sau không nhìn được, đành nói lời cảm tạ.

Trần Trạch còn đang vỗ về tóc trên đầu hắn, trong mắt Lương Ánh hiện lên chút ngờ vực nhưng vẫn cúi đầu tiếp tục thái hành.

“Tóc anh thật đẹp.”

Lương Ánh đem hành đã thái xong đổ vào trong nồi trên bếp, sau đó mới đắc ý dạt dào nói với Trần Trạch: “Đương nhiên rồi, bình thường tôi vẫn chú trọng bảo dưỡng mà.”

Rau đã luộc xong rồi, còn nóng hôi hổi, hương thơm tỏa ra bốn phía.

Hai người đối mặt ngồi bên bàn cơm, Lương Ánh chống cằm nhìn Trần Trạch mà hỏi: “Thế nào, không tệ chứ?”

Trần Trạch chắc là quá đói, thô lỗ ăn uống, cái miệng nhồm nhoàm không rảnh để nói, chỉ vươn ngón tay tán thưởng.

Khóe miệng Lương Ánh giương lên, cười cực kỳ hài lòng.

“Trần Trạch, cậu đoán xem tôi làm nghề gì?”

“Hả? Không phải cho thuê bạn trai sao?”

Lương Ánh trừng mắt liếc anh: “Nào có ai chuyên môn nghề đó. Công việc của tôi có liên quan tới cái này.” Lương Ánh xoe mười ngón tay ra trước mặt Trần Trạch.

Ngón tay thon dài, trắng trẻo đẹp đẽ.

Trần Trạch vừa nghĩ vừa đoán: “Đầu bếp?”

“Ở cả ngày trong nhà bếp không sợ thối chết sao?” Lương Ánh bĩu môi, “Đoán lại.”

“Nghệ sĩ đàn dương cầm sao?”

Lương Ánh lắc đầu, sau đó đứng dậy lấy một cái bút trong túi ra, “Cho cậu một gợi ý.”

Lương Ánh lấy tay che không cho Trần Trạch thấy, vạch tới vạch lui trên giấy, sau khi hoàn thành liền cầm tới cho anh xem.

Bên trên rất rõ ràng, cả một trang giấy vẽ chibi hai người nho nhỏ, dựa theo đặc điểm đặc thù có thể nhận ra là Trần Trạch cùng Lương Ánh. Một bé ôm đùi một bé, bé bị ôm còn giả vờ lạnh lùng, xa cách.

Hình ảnh trông thật đáng yêu.

“Hóa ra anh là họa sỹ.”

Lương Ánh nhột nhột cười, dùng cảm ký tên mình lên chỗ trống trong tranh, sau đó đưa qua: “Tặng cho cậu.”

Trần Trạch đặt sang một bên, tránh làm bẩn nó.

“Quan hệ của cậu với ba mẹ không tốt sao?” Bởi vì lát nữa còn phải theo anh về nhà, Lương Ánh nghĩ mình phải hiểu rõ tình huống chút. Trần Trạch đối với một người xa lạ cũng có thể quan tâm như thế, quan hệ với ba mẹ kém lắm sao.

Trần Trạch lo lắng trả lời: “Trên tôi còn có một anh trai, mọi thứ đều tốt, so với anh ấy, tôi là một thằng hư hỏng không học vấn không nghề nghiệp. Mấy hôm trước tôi mới come out, họ chỉ tiếc rên sất không thành thép, nói tôi với anh trai sao lại khác nhau một trời một vực. Tôi thấy bọn họ muốn biến tôi thành một “anh trai thứ hai”. Tôi không muốn, cả ngày chỉ học tập, không có gì tiêu khiển, buồn chán lắm.”

Lương Ánh cười nhìn anh: “Người lớn nhà nào cũng muốn con mình giống con nhà người khác, cậu cũng khổ rồi. Tôi đồng cảm với cậu, yên tâm, lát nữa tôi sẽ phối hợp thật tốt với cậu.”

Trần Trạch uống nốt ngụm canh cuối cùng, trên mặt lộ ra nụ cười thanh thoát, nói rằng: “Cảm ơn.”

Lương Ánh đứng dậy, cầm lấy túi quần áo vừa mới mua đi vào nhà vệ sinh, còn bảo Trần Trạch: “Bất cứ để trên bàn đi, chốc nữa tôi rửa, tôi đi thay quần áo trước đã.”

Thay đồ, Trần Trạch ở bên ngoài đợi mãi không thấy liền tới gõ cửa.

Cửa mở ra mà không thấy ai trả lời, Trần Trạch trợn tròn mắt, lấy làm kinh hãi, “Anh còn trang điểm.”

Lương Ánh cười quẹo rũ vô cùng, nhưng mà vừa mở miệng liền bại lộ thân phận, “Bình thường tôi mặc quần áo nhả nhặn, giờ mặc đồ như vậy cần phải trang điểm đậm một chút, nếu không rất dễ phát hiện ra nét nam tính đặc thù.”

Trần Trạch thấy vấn đề này đối với mình quá chi là thâm ảo, nhưng lại có chút hiếu kỳ hỏi thăm: “Mặc đồ nữ, trang điểm xong liền biến tính luôn, thật quá thần kỳ.”

Lương Ánh hừ một tiếng: “Cậu cho là cậu cũng có thể sao? Đây là của trời cho đó.” (^)

Trần Trạch cảm thấy phiền muộn.

Còn chưa tới nhà, mẹ Trần đã liên tục gọi điện thoại. Đầu tiên là hỏi han một phen đi tới đâu rồi, biết được Trần Trạch sắp tới liền cảnh cáo anh phải biểu hiện cho thật tốt, đừng làm họ mất mặt liền treo máy.

Trần Trạch cùng Lương Ánh nhìn nhau cười, anh chẳng thể nói gì, chỉ nhún vai, “Muốn con trai đồng tính luyến ái gặp gỡ phụ nữ, Trương tiểu thư thật quá ngây thơ.”

Đứng ở cửa, Trần Trạch dùng ánh mắt không tiếng động nhìn Lương Ánh. Hẩn hiểu ý, làm tư thế OK.

Mở rộng cửa là một người phụ nữ khuôn mặt hiền lành, mặc quần áo ở nhà, đại khái chắc là mẹ của Trần Trạch.

Khi nhìn thấy anh, vẻ mặt của mẹ Trần thoáng cái bình tĩnh nhẹ nhõm đi. Thế nhưng thẳng đến khi trong tầm mắt xuất hiện Lương Ánh, biểu tình của bà liền trở nên cổ quái.

“Trần Trạch, con có ý gì đây?” Mẹ Trần ngăn ở cửa chất vấn con trai, hiển nhiên không muốn cho hai người đi vào.

Tần Trạch cố ý hô to một tiếng “Con đã về”, sau đó lấy giày trong tủ cho Lương Ánh thay.

“Trần Trạch, con đừng chọc tức mẹ.”

Trần Trạch như là không nghe thấy mẹ Trần nói gì, tùy tiện đi tới trước bàn ăn. Có một cái ghế vốn là của anh Trần, nhưng vì anh không trở về nên để Lương Ánh ngồi.

Nhìn cử chỉ hai người vô cùng thân thiết, mẹ nhà gái tới xem mặt không cam tâm tình nguyện, bởi vì bà chưa từng nghe nói nhà này có con gái.

“Bà Trần, Tiểu Trạch nhà bà không phải có bạn gái rồi chứ? Tuy rằng điều kiện nhà chúng tôi không bằng nhà các người, nhưng cùng đừng lừa gạt chúng tôi.”

Mẹ Trần trừng mắt nhìn Trần Trạch, muốn tìm cơ giải thích, lại bị Trần Trạch cướp trước một bước: “Cô, đây không phải bạn gái cháu.”

“A, vậy là cô hiểu lầm rồi.” Có thể là em họ?

Lập tức, Trần Trạch ôm lấy thắt lưng Lương Ánh, không sợ chết nói: “Đây là bạn trai cháu. Mẹ, thế nào, anh ấy lớn lên còn đẹp hơn cô gái này, chúng con trai tài trai sắc, mẹ thỏa mãn không?”

Lương Ánh cũng phối hợp đứng dậy, “Ba mẹ, lần đầu gặp mặt, chào hai người. Con là Lương Ánh. Tiểu Trạch nói hai người thích có con dâu như vậy nên con cố ý chuẩn bị một phen, mong hai người sẽ thích con.”

“Trần Trạch, con đang làm cái quỷ gì?” Người đứng đầu trong nhà cuối cùng cũng phát uy.

Trần Trạch ung dung thông thả trong tình thế giằng co, nói: “Ông Trần, ông mới đang làm cái quỷ gì? Con trai ông rõ ràng là một người đồng tính, ông còn muốn hắt đi xem mặt phụ nữ, đây không phải là hại con gái nhà người ta sao?”

Trần Trạch quay sang cô gái kia, khom lưng chín mươi độ, mang theo vạn phần thành ý xin lỗi, “Vị tiểu thư này, thực sự là ngại quá, xin hãy tha thứ cho ba mẹ tôi sốt ruột vì yêu con.”

“Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Con trai bà nói như vậy có đúng không?” Mẹ cô gái kia chất vấn mẹ Trần, thấy đối phương nhất thời do dự liền biết việc này mười mươi là sự thật.

Chỉ nghe bà ta nâng cao đề xi ben gầm lên giận dữ: “Còn muốn hại con gái của tôi phải không? Giai Giai, chúng ta đi!”

Cửa bị dùng sức đóng sập lại, có thể thấy được người đóng cửa tức giận tới chừng nào.

Bầu không khí trong phòng khách yên lặng một hồi, ba Trần còn cố gắng trấn định nói với Lương Ánh: “Cô... Cậu này, có thể mời về trước không?”

Trần Trạch lại ôm lấy thắt lưng Lương Ánh, tay xiết chặt hơn, biểu thị công khai chủ quyền: “Ông Trần, anh ấy là vợ của tôi, các người muốn giải quyết việc nhà cũng phải tính thêm phần của anh ấy.”

Lương Ánh mang theo lễ vật đặt ở cửa tiếng đến, ân cần đưa cho mẹ Trần, “Mẹ, đây là chút tâm ý của con.”

Một tiếng xưng hô kia không thể nghi ngờ là đổ thêm dầu vào lửa, mẹ Trần nhìn vẻ mặt tươi cười vô hại của Lương Ánh, càng nghĩ hắn chính là đầu sỏ gây nên chuyện, biến con trai của bà thành tên biến thái như vậy cũng là tại hắn.

Quay sang Lương Ánh, bà giận dữ đánh tới, gạt quà của hắn, còn đẩy hắn ngã xuống mặt đất. Rượu vang trong túi cũng vì thế mà vỡ toang, phát sinh tiếng vang dội.

Chất lỏng màu đỏ nhiễm lên làn váy, Lương Ánh cau mày nhìn, không biết có thể giặt sạch hay không.

10. Chương 4-3: Đơn Hàng Số Bốn: Yếu Điều Cũng Có Mùa Xuân (đuôi)

Lương Ánh trong mắt ngập nước, hai má cũng đỏ bừng. Nếu là một cô gái, mẹ Trần có lẽ sẽ thương xót một chút, nhưng trước mắt là một người đàn ông.

Anh trai Trần Trạch, Trần Ân bước vào, vừa lúc nhìn thấy một màn này, nếu như bị người ngoài nhìn thấy, chỉ sợ sẽ hiểu lầm thành bạo lực gia đình.

“Đây là có chuyện gì?”

Thấy đứa con lớn nhất trở về, mẹ Trần cảm thấy tinh thần vững vàng lên, “Trần Ân, con mau nói em trai con đi. Thích một tên không ra nam cũng không ra nữ, đầu óc nó có vấn đề rồi.”

Lời này nói ra thật quá tổn thương người khác, Trần Trạch vừa đỡ người dậy vừa chỉ trích: “Trương tiểu thư, bà nói chuyện nên tôn trọng người khác một chút có được không?”

Lương Ánh không nói gì, Trần Trạch cho rằng hắn bị mẹ anh dọa sợ rồi.

Nhìn bóng lưng hắn, Trần Ân thấy cô gái này có chút quen mắt, nhưng không nghĩ ra đã nhìn thấy ở nơi nào.

Lương Ánh xoa xoa mắt, hít một hơi sâu, sau đó xoay người, vui vẻ ra mặt nhìn Trần Ân: “Đã lâu không gặp, Trần Ân.”

Chuyện này thật đúng là trùng hợp, Trần Ân cư nhiên là anh trai Trần Trạch. Lương Ánh nghĩ chắc hôm nay cậu ra được không xem lịch(1) rồi. Tuy rằng lúc đầu nhìn thấy Trần Ân, hắn có chút bối rối, nhưng rất nhanh đã điều chỉnh tốt tâm trạng để đối mặt với Trần Ân.

Ba mẹ Trần gia cùng Trần Trạch đều ngạc nhiên vô cùng.

“Các con biết nhau?”

Trần Ân nhìn Lương Ánh, sắc mặt phức tạp, “Vâng, chúng con là bạn đại học.”

Ánh mắt mẹ Trần sáng lên, tựa như nắm được cọng rơm cứu mạng mà bắt lấy tay Trần Ân, “Con có thể nói cậu ta đừng quấy em trai con không? Đàn ông đàn ông mà ăn mặc kiểu này thật quá mất mặt.”

“Con thích anh ấy như thế.” Trần Trạch bỗng nhiên vững vàng nắm lấy tay Lương Ánh, dường như sợ anh bị người khác đoạt đi.

Lương Ánh nhú nhú mày, nhưng không buông tay Trần Trạch ra.

Dựa vào mấy lời này, Trần Ân rất nhanh đã hiểu hết tình huống.

“Lương Ánh... cậu...”

Còn chưa nói xong, Lương Ánh đã ngắt lời anh ta. “Đúng vậy, tôi biết, thể này rất kinh tởm, nhưng không có cách nào khác đâu, Tiểu Trạch thích tôi như vậy. Chỉ cần cậu ấy thích là được.”

Trên mặt Lương Ánh lóe lên chút hả hê, trước biểu tình kinh ngạc của Trần Ân, hắn đột nhiên nghiêng người sang hôn một phát lên khóe miệng Trần Trạch, rất nhanh đã lui ra.

Ba mẹ Trần gia mặt mày trắng bệch.

Trần Trạch có thể cảm nhận được thân thể Lương Ánh đang run rẩy, thấy thái độ của hắn và Trần Ân, Trần Trạch nảy ra suy đoán kỳ quái.

“Chúng ta đi thôi.”

Trần Trạch đưa Lương Ánh ra ngoài, quả nhiên, đối phó với ba mẹ anh không thể chỉ dựa vào mồm mép. Bọn họ giống anh, rất cố chấp, nói không thông được. Trái lại còn khiến Lương Ánh phải chịu khổ sở, trong lòng Trần Trạch có chút băn khoăn.

Đi tới cửa, ba Trần hét lên một tiếng rõ to, mang theo uy hiếp: “Trần Trạch, nếu con dám bước ra khỏi cái cửa này thì đừng hòng trở về!”

Một chân Trần Trạch đã bước ra ngoài, anh dừng cảm bước nốt chân kia ra ngoài: “Không hề gì, dù sao các người cũng có một đứa con trai ưu tú rồi.”

Phanh—

Cánh cửa đóng thưng lần nữa bị sập thật mạnh, đồng thời cắt đứt tiếng mắng chửi nổi giận ùng ùng trong phòng.

Về tới nhà trọ, Trần Trạch vừa định nói tiếng xin lỗi với Lương Ánh thì hắn đã nói trước: “Xin lỗi, cậu bị dọa rồi đúng không, tôi vừa rồi đột nhiên hôn cậu.”

Thấy bộ dạng trầm mặc của Trần Trạch, Lương Ánh sốt ruột: “Thực sự xin lỗi, lúc này tôi có chút hoang mang lo sợ.”

Trần Trạch bỏ qua vấn đề này, trong đầu hầu như chỉ muốn biết chuyện khác, “Anh cùng anh trai tôi... Anh thích anh trai à?”

Hỏi ra miệng, Trần Trạch lại có chút hối hận, nhưng cũng mong chờ kết quả cuối cùng không giống như mình tưởng. Vừa nghĩ tới chuyện Lương Ánh thích Trần Ân, trong lòng Trần Trạch tràn ngập đổ kị cùng không muốn tin. Mặc dù anh biết Trần Ân là trai thẳng, thẳng tới không thẳng nổi nữa, hai người bọn họ không có cơ hội.

“A? Cậu suy nghĩ rồi.” Hắn đã hai năm không gặp Trần Ân, chuyện cũ trước đây đã sớm quên sạch sẽ rồi, cũng không muốn nghĩ tới nữa. “Tôi mặc đồ nữ, bị bạn tốt nhất ghét bỏ ghê tởm, người kia chính là anh cậu.”

Hóa ra là vậy, trong lòng Trần Trạch thở phào nhẹ nhõm. Sau đó anh nhớ tới ánh mắt thiện cận của Trần Ân mà cười nhạt, “Tôi đã nói anh ta không có mắt mà.”

Chợt nhận ra hai người vẫn còn đang nắm tay, Lương Ánh tránh ra, muốn nhắc Trần Trạch buông tay, nào ngờ anh càng nắm chặt hơn.

Lương Ánh nghi hoặc nhìn Trần Trạch. Biểu hiện của anh có chút bất an, cái miệng hé ra nhấm lại, sợ Lương Ánh không chờ nổi thì anh mới thở sâu nói rằng: “Tôi không giống với anh trai.”

Hắn tán thành gật đầu: “Tôi biết.”

“Anh mặc đồ nữ rất đẹp.”

“Lần trước cậu đã khen rồi.”

Nhận ra trong lời của Trần Trạch còn có ý khác, Lương Ánh chờ anh nói ra trọng điểm.

“Vừa rồi khi anh hôn tôi, tôi có cảm giác điện giật, hơn nữa, thiết chút nữa... cứng luôn.”

“A?”

= = Đây là thổ lộ sao?

Trần Trạch đột nhiên nắm chặt tay hắn kéo vào ngực mình, thần tình kích động cùng khẩn trương, “Tôi nghĩ tôi thích anh rồi, chúng ta hẹn hò đi!”

Tựa hồ có một quả bom nổ bùng trong đầu óc vốn luôn bình tĩnh như nước của hắn, làm nổi lên xao động như sóng to gió lớn.

“Tôi tin vào tình yêu sét đánh, cũng tin vào lâu ngày sinh tình.”

Lương Ánh lộ ra thần tình bất đắc dĩ, nói thầm: “Cậu quả nhiên không giống với anh trai cậu.”

“Anh nghĩ sao? Hay là, anh thực sự thích anh em?” Lần thứ hai Trần Trạch truy vấn nói: “Lần này không phải em thuê bạn trai, mà là tìm một người làm bạn trai em.”

Đây là lần đầu tiên Lương Ánh được người ta theo đuổi, hắn còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần. Đối với Trần Trạch đang dùng ánh mắt trần trụi nhìn chằm chằm, hắn ngại ngùng, ấp úng nói: “Không có, anh...”

Trần Trạch không nói gì, lẳng lặng đợi Lương Ánh nói xong, rốt cục cũng đợi được một câu đáp lại. “Nếu sau này ở bên nhau, em thấy không quen hoặc thấy xấu hổ, thì phải nói ngay với anh.”

Lương Ánh hạ mi, cúi đầu thấp. Ánh nắng thoáng qua thấy Lương Ánh thở phào nhẹ nhõm, Trần Trạch cũng âm thầm thở ra một hơi.

“Giờ em có thể hôn anh một cái không?”

Môi Lương Ánh bắt giác nhếch lên, lửa nóng trong mắt Trần Trạch khiến trái tim hắn đập kịch liệt, “... Bây giờ còn ở bên ngoài.”

Trần Trạch không thèm để ý nhìn nhìn xung quanh, tốp năm tốp ba người đi đường nhưng chẳng hề chú ý đến hai người họ.

“Kệ bọn họ.” Trần Trạch trực tiếp hành động, tóm lấy gáy Lương Ánh, in một nụ hôn lên bờ môi căng mọng của hắn, còn cảm thấy không đủ mà dần dần thâm nhập vào.

Lương Ánh nghe thấy tiếng chân dần dần vang lên xung quanh, muốn cự tuyệt. Nhưng Trần Trạch càng ôm hắn chặt hơn, ghé vào thì thầm bên tai hắn: “Bọn họ chỉ nghĩ chúng ta là đôi tình nhân bình thường.”

Dù sao bóng lưng Lương Ánh hoàn toàn giống một cô gái.

Lương Ánh nghe thấy tiếng người bàn tán: “Ai... Thanh niên thời nay thật là...”

Không bị người ngoài phát hiện, hắn cũng thoáng yên tâm. Trần Trạch đột nhiên vươn tay sờ sờ mặt Lương Ánh, “Thật thần kỳ, mặt dính rượu vang, sao lớp trang điểm không trôi?” Trần Trạch đột nhiên hỏi.

Đáy mắt Lương Ánh không che giấu chút tự đắc, hắn trả lời: “Anh đây mới không thêm dùng đồ trang điểm rẻ tiền.”

Trần Trạch cười cười, tỏ vẻ suy tư, trêu ghẹo nói: “Thật sợ sau này em không nuôi nổi anh.”

Lương Ánh tàn bạo đập Trần Trạch một phát, lời nói ra cực kỳ dũng cảm làm Trần Trạch càng thêm hoảng hốt, “Anh đây có tiền.”

Nếu như Lương Ánh đã đồng ý trở thành người nhà Trần Trạch, xưng hô của anh đối với hắn cũng tự động thăng cấp, “Bà xã, anh quả thực quá man.” Tuy rằng lúc này Lương Ánh mặc đồ nữ, chẳng xứng với giọng điệu dũng mãnh của hắn chút nào.

Lương Ánh nghiêng răng nghiêng lợi, “Dù nội tâm người ta có chút mềm yếu, nhưng vẫn là một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất.” Bộ dáng hùng hổ của hắn chỉ còn thiếu xấn tay áo lên hằm hè.

Không đợi Trần Trạch kịp phản ứng, người qua đường lại nói một câu: “Chắc chắc, thanh niên thời nay thật là...”

Chắc là bị nghe được lời mình vừa nói, Lương Ánh lúng túng kinh hãi, kéo Trần Trạch chạy ù về phía đường cái, càng nhanh càng tốt.

Kế tiếp chính là thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt, cảm tình của Trần Trạch và Lương Ánh chỉ tăng không giảm, ngay cả những điều Lương Ánh từng lo lắng cũng không xảy ra với Trần Trạch.

Hôm nay, Lương Ánh thay bộ quần áo mới mua để khoe khoang với Trần Trạch, là một bộ đồ bó sát màu hồng nhạt, mặc lên thể hiện được hết vóc người đẹp của hắn.

“Thế nào?”

Trần Trạch chỉ nhìn thoáng qua, nhàn nhạt nói, “Mặc lẳng lơ như thế để quyến rũ ai?”

“Quyến rũ em.”

Lương Ánh cười, tách hai chân ngồi lên người Trần Trạch, hung hăng cắn môi anh một cái, rồi vươn đầu lưỡi ra liếm liếm, đốt lửa dục trên thân Trần Trạch.

Hứng thú tới, ngay khi bọn họ đang định mây mưa một phen, chuông cửa đột nhiên rất đáng ghét vang lên. Trần Trạch cực kỳ không tình nguyện đi dép ra mở cửa.

Nhìn thấy người đến, vẻ mặt của Trần Trạch càng đen hơn.

“Anh tới làm gì? Nếu muốn thuyết phục, không cần phí lời.”

Trần Ân thản nhiên nói: “Anh tìm Lương Ánh.”

Trần Ân tới để nói lời xin lỗi vì trước đây đã từng tổn thương hắn. Nói xong, Lương Ánh chấp nhận rồi Trần Ân mới rời đi. Trần Trạch thấy Lương Ánh ngây ngốc nhìn theo bóng Trần Ân, chưa loét nói: “Người đi rồi còn muốn anh ta sao?”

Tất nhiên Lương Ánh hiểu tâm tư của Trần Trạch, cười sâu xa, “Vừa rồi chuyện tốt bị cắt ngang, ông xã, chúng ta tiếp tục.”

Sau đó dùng tư thế chủ động tấn công.

11. Chương 5-1: Đơn Hàng Số Năm: Sự Trả Thù Của Diêm Vương (đầu)

Gần đây Rent boyfriend có một vị nhân viên mới rất cổ quái. Hắn chỉ tiếp nhận các đơn hàng chia rẽ tình nhân. Mới đến có một tuần mà đã làm thành công bao nhiêu nhiệm vụ.

Mỗi lần hắn xử lý xong một đơn hàng, luôn chậm rãi kể về chiến tích của hắn, nói một vị tiểu thư nào đó bị hắn mắng đến khóc, kể một quý ngài nào đó tức đến phát điên có biết bao buồn cười. Hắn luôn dùng những từ tượng hình sinh động để miêu tả, giúp đồng nghiệp rất dễ dàng hình dung ra được các hình ảnh cầu huyết như thật.

Có người hỏi hắn: “Vì sao cậu lại mê việc chia rẽ tình nhân như thế?”

Diêm Vi liền thông thả nhả ra một câu: “Ngồi xem một vở tan nát con tim cũng giống như hưởng thụ nhân sinh vậy.” Chỉ có điều khách hàng cũng vốn là ôm quyết tâm muốn cùng người yêu đây đưa không dứt triệt để cắt đứt, Diêm Vi chỉ là thêm chút chất xúc tác, nhanh chóng tiễn họ đi mỗi người một ngã mà thôi.

Diêm Vi trong cửa hàng có một biệt hiệu, Diêm Vương.

Diêm Vương bảo hai người chia tay, hai người nhất định phải chia.

“Tiểu Ly, Giờ tôi sẽ xuất phát, lát nữa gặp.” Ôi không, Diêm Vi lại bắt đầu làm việc rồi. Lần này hắn sẽ cùng Trương Ly đi tham gia lễ kết hôn của bạn thân Trương Ly. Trước đó đã nói Diêm Vi chỉ nhận đơn chia rẽ tình nhân, sao giờ lại tốt bụng đi giả bạn trai giúp cô không mất mặt, đương nhiên trong lòng Diêm Vi tự có tính toán.

Diêm Vi lái xe tới một địa chỉ nào đó đón Trương Ly. Bởi vì phải tham gia hôn lễ, hôm nay Trương Ly mặc một bộ trắng muốt, trang điểm xinh đẹp, cùng một Trương Ly giản dị đời thường khác một trời một vực.

Diêm Vi câu lên nụ cười mê người, khen tặng: “Hôm nay cậu rất đẹp.”

Trương Ly ngại ngùng cười nhẹ.

Diêm Vi lại nói tiếp: “Cẩn thận đoạt mất danh tiếng của cô dâu, người ta sẽ đối với cậu có ý kiến đấy.”

Trương Ly và cô dâu tuy nói là bạn thân, bên ngoài thì hòa hòa thuận thuận, nhưng trong thâm tâm luôn cất chứa những suy nghĩ mà chỉ có bản thân mới biết được. Trương Ly đã từng oán thán với Diêm Vi, nói cô dâu luôn thích xen vào việc của người khác, thôi thúc cô tìm bạn trai so với mẹ cô còn phiền hơn, cô dâu còn hay khoe khoang, bởi vì vị hôn phu của cô ta cực kỳ ưu tú.

Dụng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, mở ra một công ti lớn chính tại thành phố này đây thì không nói, người lớn lên cũng tuần lãng bất phàm. Có tiền lại đẹp trai, là đối tượng mà hằng hà sa số các cô gái hướng đến, Trương Ly làm một người phụ nữ tự nhiên cũng có hi vọng.

“Tớ hôm nay mặc riêng bộ váy trắng thuần này.”

Án ý rõ ràng, Diêm Vi đương nhiên nghe ra. Hắn chỉ mỉm cười, chăm chú lái xe không thèm nhắc lại.

Trương Ly muốn đi trước gặp cô dâu nên Diêm Vi dừng gần lề đường rồi mới chậm rì rì bò đến. Bọn họ đến rất sớm, lúc này còn chưa có nhiều khách khứa.

Diêm Vi ngẩng đầu nhìn trời, tâm tình sung sướng không gì sánh được. Hắn chỉ hy vọng khách đến càng nhiều càng tốt, đến lúc đó trò cười cho thiên hạ mới càng lớn.

Lại có một màn kịch hay để xem rồi.

“Lí Tử, Tổ đã đến rồi, mọi người ở đâu?”

Tìm được chỗ mà trong điện thoại đã nhắc đến, Diêm Vi đi vào, liền nhận ra người đang tay cầm tay đỡ cái máy vi tính trước mặt kia chính là bạn tốt cùng trường ngày trước.

Anh ta cũng thấy được Diêm Vi, nâng tay thả máy tính lên bàn, chạy đến tiếp đón: “Diêm Vi, cậu có thể đến hỗ trợ thật là tốt.”

“Nhìn thấy chữ ký QQ của cậu ghi cần gấp người giúp đỡ, đang lúc rảnh rỗi, tớ liền đến.”

Lí Tử nhìn xung quanh một chút, sát gần Diêm Vi lặng lẽ nói: “Vốn để người của chúng tôi từ từ làm nhất định đủ, chỉ là khách khứa lần này tổ chức lớn quá, nếu không sẽ xảy ra chuyện.”

“Cậu còn không hiểu tớ à, trước đây tốt xấu gì tớ cũng là quản lý máy tính của hội sinh viên, hơn nữa chuyện lần này của cậu cũng rất đơn giản.”

Lí Tử nói lại một chút chuyện cần chuẩn bị trong hôn lễ với hắn: “Đến lúc đó người điều khiển chương trình sẽ nhắc nhở khách nhìn lên màn hình lớn, sau đó cậu có thể mở nhạc nền, mở đèn chiếu phim là được. Tớ đã cài đặt phát tự động hết rồi. Hiện tại máy phát đã tắt, chờ lát bắt đầu sẽ có người mở, cậu không cần quan tâm.”

Diêm Vi làm dấu hiệu Ok. “Rất đơn giản nha, cứ để tớ.”

Lí Tử còn phải đi làm chuyện khác, Diêm Vi an vị ngồi trên ghế phía sau, nhìn mấy đoạn phim được chiếu trên màn hình. Mấy tấm ảnh này, không phải là mấy tấm đặt ở cửa hôn lễ sao.

Nam xấu, nữ xấu, đúng là rất đẹp đôi.

Diêm Vi rút USB từ trong túi cắm vào máy, chuyển mấy tấm ảnh và video bên trong ra, lại tìm file lưu các đoạn phim được chiếu trong ổ cứng máy tính của Lí Tử, kéo cả tập tin vào bên trong.

Tin nhắn của Trương Ly gửi tới, nói là cô dâu muốn gặp hắn.

Diêm Vi: Đang cùng bạn cũ lâu năm không gặp ôn chuyện, đợi lát nữa chúc rượu lại giới thiệu.

Hôn lễ cứ đúng giờ cử hành, Diêm Vi vừa nghe nhạc là có thể tưởng tượng ra hôn lễ có bao nhiêu long trọng. Dù sao thì gia thế của cô dâu so với chú rể chỉ có hơn chứ không kém.

Nói trắng ra hôn lễ hôm nay là do hai nhà giàu tổ chức.

Thỉnh thoảng có mấy nhân viên công tác đi ra đi vào, than thở, so sánh các kiểu về sự xa xỉ của kẻ có tiền, thấy mấy tấm ảnh cưới trên màn hình máy tính lại bình luận một phen, thực sự là một đôi đẹp.

Diêm Vi chỉ ở trong lòng thầm phỉ nhổ sự nông cạn của bọn họ.

“Xin chào, cần thêm một cái video.” Chợt nghe thấy một thanh âm trầm thấp cứ thế vang vọng bên tai, Diêm Vi khẽ nâng đầu. Trước mặt là một người đàn ông đeo biểu tình nhàn nhạt, khóe mắt lóe lên phong mang lợi hại, khí thế rất mạnh.

Diêm Vi lập tức phục hồi tinh thần, tiếp nhận USB trong tay anh, kéo video duy nhất trong đó ra.

Hắn biết người này, anh là anh trai của cô dâu, Khuất Hoàn.

Cảm giác mà anh mang lại rất cẩn thận tỉ mỉ, nghiêm cẩn, kiểm chế. Người có thể tiếp quản cả công ty to đùng của gia đình, đương nhiên phải năng lực rồi.

Diêm Vi nghĩ trong suốt khoảng thời gian tay nắm chuột di động, chẳng đến khi trả USB lại cho Khuất Hoàn, trái tim vì khẩn trương của hắn vẫn nhảy kịch liệt, không ổn định lại được.

Hắn và Khuất Hoàn chỉ nói có một câu này thôi, trước khi đi anh còn nhìn lướt qua màn hình. Mãi tận khi không còn thấy bóng lưng của Khuất Hoàn, Diêm Vi mới thở phào nhẹ nhõm.

Diêm Vi khôi phục lại những thứ mới xóa, vẫn còn nguyên vẹn. Hắn nhìn nhìn thời gian ở góc phải phía dưới màn hình.

Hôn lễ nhanh bắt đầu rồi ha.

Diêm Vi lại gửi cho Trương Ly một tin nhắn: Chúc rượu thì gọi nha.

Trương Ly: Chạy đi đâu đấy, cậu đừng có mà nửa đường bỏ chạy, tớ đã nói với bạn là hôm nay có mang theo cậu đến rồi.

Diêm Vi: Sẽ không!

Diêm Vi dùng ngón trở gõ nhẹ lên mặt bàn, chờ đợi thời gian chậm rãi trôi.

...

Cửa mở ló vào một cái đầu: “10s nữa, chuẩn bị.”

Diêm Vi làm động tác Ok, bật phát âm nhạc, mở film. Hắn bảo người anh em đằng sau tăng âm thanh của máy vi tính, vì vậy, hồi ức ngọt ngào của cô dâu chú rể bắt đầu tái hiện dần trước mắt các quan khách.

“Tôi đi nhà vệ sinh.” Diêm Vi nói với người khác, liền chuẩn bị rời đi.

Chờ khi hắn đi đến cửa nhà vệ sinh, đúng như mong muốn, thanh âm ồn ào mất trật tự vang lên.

Diêm Vi mừng rỡ nắm lấy chìa khóa xe trong tay, dự định chạy bằng cửa sau.

Cũng không biết có phải vì mọi chuyện được xử lý quá dễ dàng hay không mà Diêm Vi mất đi phòng bị, cho nên bị người khác đánh lén từ phía sau, cả người bị ép dính lên tường khiến hắn cực kỳ hoảng sợ.

Nương theo bóng phản chiếu lên gạch men, Diêm Vi thấy rõ người áp chế mình chính là Khuất Hoàn.

“Anh không đi quan tâm em gái bảo bối của anh sao?”

Diêm Vi vừa mới oán thầm trong lòng tư thế úp sấp quá mỗi này, Khuất Hoàn đã khiến hắn xoay một vòng, chỉ là tay vẫn nắm chắc, dùng tới mười phần sức lực, cứ như chỉ sợ hắn chạy mất.

Diêm Vi hơi đau, lại không chút sợ hãi trừng anh, cười dè tiện: “Anh có thể đi hỏi em gái bảo bối của anh xem cô ta đã làm chuyện gì trước, tôi chỉ là gây ông đập lưng ông mà thôi.”

Đây vốn là một tiệc cưới khiến người người ngưỡng mộ, lại bị mấy tấm ảnh làm cho trời long đất lở. Tuy rằng hình ảnh trên màn hình đã bị tắt nhưng những gì lưu lại trong ký ức mọi người vẫn có thể tồn tại thật lâu.

Rất nhanh, bọn họ dựa vào mấy tấm ảnh và video của “chú rể và một người đàn ông không nhìn được mặt cử chỉ vô cùng thân thiết” vừa được chiếu cho ra kết luận: Thì ra chú rể là đồng tính luyện ái a.

Cô dâu quá đáng thương rồi? Cô dâu biết không?

So với sự lạnh tính của gia đình nhà trai, gia đình nhà gái đã làm ấm lên chất vấn chú rể, rốt cuộc chuyện này là sao.

“Bố, người đàn ông này lúc còn trẻ không có chơi bởi a?” Cô dâu nói đỡ.

Ồ, thì ra cô dâu đã biết hết, sức mạnh tình yêu thật vĩ đại.

“Một tên đồng tính thích đàn ông còn muốn cưới con gái tôi, đám cưới này chúng tôi không cần.” Bố của cô dâu muốn lôi con gái mình đi, thế nhưng cô dâu lại sống chết không chịu.

Cục diện giằng co cứ thế kéo dài.

Có người yên lặng chụp hình đăng lên weibo phát tán, cho đám bạn trên mạng bát quái một vòng về hôn lễ mười phần cầu huyết.

12. Chương 5-2: Đơn Hàng Số Năm: Sự Trả Thù Của Diêm Vương (thân Trên)

“Chuyện đêm đó, cậu sẽ không quên chứ hả?”

Diêm Vi bày vẻ mặt nghi hoặc nhìn anh, mê man hỏi: “Chuyện gì?” Sao lại có cảm giác trọng tâm câu chuyện đã nhảy lên người khác rồi, ông anh, anh chẳng lẽ muốn làm quen với tôi?

Ánh mắt sắc sảo của Khuất Hoàn găm lên người hắn, Diêm Vi vẫn thành thật không dám nhúc nhích, mặc anh quan sát.

Đột nhiên, tay của Khuất Hoàn không chút ngoan ngoan tập kích nút áo Diêm Vi, khiến hắn hoảng sợ nắm lấy cái tay đang hướng về cổ áo của mình.

Ánh mắt của Khuất Hoàn trầm xuống, lạnh lùng cười: “Khẩn trương như vậy làm gì, trong lòng có quỷ?”

Diêm Vi lại cật lực nói: “Một người đàn ông đang động tay động chân với tôi, tôi có thể không khẩn trương sao?”

Ánh mắt lợi hại của Khuất Hoàn lê trên người hắn đánh giá một lượt, tựa như đang thưởng thức một món hàng cao quý, ánh mắt càn quấy như vậy làm Diêm Vi cực kỳ không hài lòng.

“Không phải là cậu thích đàn ông sao?”

Lòng Diêm Vi khẽ run lên, nhưng hắn rất nhanh đã thu gọn tâm tư rối loạn lại, làm ra vẻ mặt ung dung là thứ hắn am hiểu nhất.

“Cho nên tôi còn phải vui vẻ chịu đựng quấy rối của một người đàn ông khác?” Giọng nói của Diêm Vi khi nói ra những lời này khô khốc.

“Thật khéo, tôi cũng thích đàn ông.”

Nghe nói đến đây, sắc mặt Diêm Vi hoàn toàn vắn vẹo rồi. Thích đàn ông thì thích đàn ông, có cần thiết phải come out trước mặt tôi không. Diêm Vi hoàn toàn không để ý tới manh mối mà người kia vừa nói đến.

Anh vừa nói xong câu đó liền đơn giản thả Diêm Vi ra, ánh mắt từ trên người Diêm Vi chậm rãi rời đi, sau đó bản thân cũng quay người ra ngoài.

Diêm Vi nhin xuống kinh ngạc nhìn theo bóng lưng của Khuất Hoàn, bủn rủn môi, cửa nhanh chóng khép lại.

Trên đường trở về, Diêm Vi tự nhiên phải gọi cho Trương Ly một cuộc điện thoại, mang theo ý vạ phần xin lỗi muốn trả lại tiền cho cô. Trương Ly cũng chỉ nói hắn vài câu, sau đó liền say sưa kể lại màn phát sinh tại hôn lễ. Trong giọng nói mang theo chút hả hê, Diêm Vi nghe Trương Ly ở đầu kia nói tào lai mà nhú mày, thầm nghĩ bạn thân cũng chỉ đến thế.

Còn có Lí Tử kia, hắn thừa nhận bản thân đã lợi dụng tình bạn giữa hai người. Nếu như hại Lí Tử vì thế mà mất việc, Diêm Vi thực sự day dứt. Vì một người đàn ông bỏ rơi mình quay đầu kết hôn với đàn bà, hắn còn lợi dụng bạn tốt tổn tâm tư đi trả thù loại người như thế.

Diêm Vi, đáng giá sao? Câu hỏi này không khỏi quanh quẩn trong lòng hắn.

Con thuyền thời gian trôi xa, đoạn tình yêu ngây thơ trong sáng đó cũng sẽ không trở về. Nó chỉ có thể trở thành một phần trong trí nhớ, không ngừng nhắc nhở hắn lúc đó hắn có bao nhiêu buồn cười và vô tri.

Diêm Vi ngay tại lúc nhận ra mình là gay đã nhanh chóng chấp nhận. Về việc bản thân có tính hướng khác với bình thường, nếu không thể thay đổi, vậy đành thừa nhận thôi. Kết hợp với các loại chuyện thực tế đã thấy, tuy rằng con đường đồng tính luyến ái này không dễ đi, nhưng đối với người mong muốn có được tình yêu lâu dài như Diêm Vi mà nói, hẳn rất mong muốn tìm được một người bầu bạn chung thân.

Hắn và Đoạn Thành quen biết trong hội bóng bàn của trường học, lúc đó bị phân cùng một tổ, ăn nhip với nhau nên dần dần trở nên quen thuộc. Cho dù không cùng chuyên ngành, nhưng số lần giao lưu cũng nhiều lên. Diêm Vi vốn quen cô độc, thế mà một tuần ít nhất cũng phải có hai phần ba thời gian là cùng Đoạn Thành đi ăn cơm.

Nhờ phúc của Đoạn Thành, Diêm Vi cũng lột được cái xác trạch nam.

Đoạn Thành khi ở cùng Diêm Vi cực kỳ chủ động, quan hệ của hai người cũng vào lúc Đoạn Thành tỏ tình mà bắt đầu. Chỉ là không biết có phải ôn nhu giả tạo của Đoạn Thành quá mức thật, khiến Diêm Vi luôn tưởng người đàn ông này sẽ không phản bội mình.

Còn chưa tốt nghiệp, hắn đã chủ động chia tay, nói sau này hắn muốn kết hôn. Một đồng tính luyến ái, còn muốn kết hôn với phụ nữ, nói cũng buồn cười. Nhưng cảm tình đã bị nghiền nát chung quy mãi cũng không trở lại.

Từ đó, định nghĩa về Đoạn Thành trong lòng Diêm Vi đã được gắn với cặn bã. May là chỉ bị lừa tình, còn chưa cùng hắn lên giường. Diêm Vi tự thấy may mắn vì sự khuyết thiếu sinh hoạt trong lúc hai người hẹn hò.

Thấy Diêm Vi buồn bã ỉu xìu trở về, mọi người cho rằng tình hình chiến đấu có vẻ không tốt. Diêm Vi thu thập chút đồ đạc xong đã đi, chờ đến khi không còn thấy bóng dáng hắn, mọi người mới quay lại bàn tán. Vì sao không nói lúc Diêm Vi vẫn ở đây mà bắt quái, đại khái là vì quan tâm đến thể diện của hắn thôi. Người ta đã rất đau lòng rồi á, không nên kích thích hắn thêm nữa.

Ở bên ngoài giải quyết xong cơm nước, Diêm Vi liền chạy về phòng trọ của mình.

Diêm Vi ngồi trong bồn tắm lớn ngâm nước nóng, lúc hơi cúi đầu, đường nhìn quét qua thân trên của mình. Tuy rằng đã qua mấy ngày, nhưng mấy vết tích nhàn nhạt chỗ này một cái, chỗ kia một cái vẫn còn đó, cũng may phía dưới không còn đau nữa.

“Lần đầu tiên cư nhiên cho tên khốn kiếp đó aaaaaaaa!” Diêm Vi rít gào trong phòng vệ sinh không người, tay cầm nắm bọt vung loạn xạ.

Chuyện mà Khuất Hoàn nói kia hắn đương nhiên nhớ rõ. Tuy rằng quá trình hoàn toàn mờ mịt. Nói chung ngày đó, Diêm Vi vì bị người đá mà tâm tình không tốt, chạy đến quán bar uống rượu giải sầu. Đến khi tỉnh lại thì phát hiện đang nằm trên giường với người lạ. Các loại vết tích nào đó hoàn toàn có thể chứng minh hắn đã cùng người ta 419. Diêm Vi sợ đến nỗi lập tức chạy trốn chết, liều mạng quên cho sạch chuyện này.

Mặc dù lúc tìm hiểu tin tức về cô dâu lại đồng thời tra được người xa lạ kia chính là Khuất Hoàn, nhưng Diêm Vi vẫn ôm hi vọng nơi đó người nhiều, khẳng định không đụng mặt nhau mà không chút sợ hãi đến tham dự đám cưới.

Không nghĩ tới xui xẻo thế nào lại đụng phải, Diêm Vi khóc không ra nước mắt. Thù mới hận cũ tụ vào một chỗ, Diêm Vi đối với Khuất Hoàn cũng hận nghiêng răng nghiêng lợi. Thế nhưng Khuất Hoàn nhìn qua là một biểu tượng hoàn mỹ cho người đàn ông tốt, Diêm Vi mấy lần hoài nghi chính mình có phải chẳng là say rượu nên nhầm lẫn, bởi đã không nhớ gì mà còn đòi đi tìm Khuất Hoàn tính sổ đòi nợ, đến lúc đó lỡ thành tự vả vào mặt mình thì hay.

Diêm Vi tràn đầy phiền muộn nhanh chóng tắm rửa rồi ra ngoài.

Chuyện Đoạn Thành và cô gái đó coi như xong, Diêm Vi giải tỏa được hết cơn giận, tâm tình cũng thoải mái hơn nhiều. Hắn vừa muốn ủi mình vào giường nghỉ ngơi thì tiếng chuông cửa thanh thoát vang lên.

Phòng trọ của hắn bình thường chẳng có ai đến thăm. Sẽ không phải là chủ nhà đến thu tiền nhà chứ . . .

Nghĩ vậy, Diêm Vi không chút phòng bị lập tức mở cửa.

Nhác thấy người đến nhà, Diêm Vi cấp tốc đóng cửa cái rầm, đồng thời kẹp luôn cái tay đang thò vào ngăn chặn. Diêm Vi vừa nghe thấy tiếng kêu thất thanh đau đớn, lại hoảng loạn mở cửa ra.

Xong xong, không làm người ta thành tàn tật chứ.

Biểu tình xấu xí chợt lóe lên trên khuôn mặt của Khuất Hoàn, đến lúc nhìn Diêm Vi đã trở lại là bộ dáng cool ngầu. Diêm Vi biết anh nhất định là đang giả vờ.

Lần này bản thân ra tay có hơi độc ác, Diêm Vi đuối lý, đành bắt chuyện mời Khuất Hoàn vào ngồi trên sofa chờ hần băng bó. Vừa quay người lại, Khuất Hoàn đã lặng yên không chút động tĩnh đứng ngay phía sau, dọa Diêm Vi nhảy dựng lên.

“Anh đến làm gì!” Hần đẩy Khuất Hoàn ra ngoài, làm như phòng hần là khuê phòng của các thiếu nữ thời cổ đại không thể cho đàn ông tiến vào.

Diêm Vi mở hòm thuốc đưa tới, thế nhưng Khuất Hoàn lại không có chút tự giác tự mình bôi thuốc. Diêm Vi nghĩ nghĩ, đại thiếu gia phỏng chừng là muốn có người hầu hạ rồi. Hần thầm nhủ nhanh chóng đuổi tổ tông này cút đi, tay cầm thuốc giảm đau, tay cuốn ống tay áo của Khuất Hoàn lên.

Khuất Hoàn cũng mặt dày nhận sự hầu hạ của Diêm Vi như không.

Cừ thật, không xem không biết, vừa nhìn mới thấy thật đáng sợ. Bởi vì hần dùng tới tám phần mười sức lực, cánh tay của Khuất Hoàn bị rách một vết dài, lộ ra vết máu đỏ tươi.

Diêm Vi thấm thuốc vào bông y tế, động tác nhẹ nhàng cẩn thận xoa lên vết thương cho anh. Khuất Hoàn cũng rất giỏi chịu đựng, anh chỉ hơi cau mày mà không rên lên một tiếng nào, cũng ít đi phần nào nghiêm túc dọa người trong lần tranh chấp trước.

“Đêm đó, cậu là lần đầu tiên?” Người đàn ông vẫn luôn trầm mặc không nói này lại đột nhiên lên tiếng, ngữ điệu kinh người như không dọa chết người ta không được.

13. Chương 5-3: Đơn Hàng Số Năm: Sự Trả Thù Của Diêm Vương (thân Dưới)

Diêm Vi có cảm giác không đỡ nổi, người nọ có hai nhân cách à, rõ ràng sáng sớm mới cuồng ngạo lãnh khốc, sao giờ lại mặt dày chạy đến nhà ông đây.

Sau khi Diêm Vi bôi xong thuốc cho Khuất Hoàn liền tùy tiện ứng phó, hạ lệnh tiễn khách: “Anh đi được rồi.”

Khuất Hoàn vẫn không chút động đậy, cứ như là mộng bị dán keo 502 vào ghế sofa vậy. Loại người như thế này tốt nhất là không thèm nhìn, dù sao phòng khách cũng không có gì đáng giá, Diêm Vi định trốn vào phòng ngủ một lúc, mặc anh thích ngồi ngốc ở đấy đến bao lâu thì cứ ngồi.

Khóe mắt Khuất Hoàn liếc đến bài báo được đặt trên bàn: “Cậu đang tìm công việc?”

Bước chân của Diêm Vi khựng lại. Nói đến việc này lại làm hần sôi một bụng tức, tuy rằng việc này không thể trách Khuất Hoàn, nhưng anh vẫn bị Diêm Vi quy kết trách nhiệm liên đới: “Nếu như không phải là em gái bảo bối của anh đến công ty tôi làm loạn, tôi sẽ bị ông chủ sa thải sao?” Đầu năm nay kiếm việc không dễ dàng, hần làm việc tốt như vậy mà lại chỉ vì cái lý do “Tổn hại hình tượng của công ty” mà bị đuổi việc, ghen ghét trong lòng khó nói hết.

“Tổn thất do nó gây ra tôi sẽ chịu, ngày mai đến công ty báo danh đi.”

Diêm Vi cảm thấy hần cùng Khuất Hoàn đúng là ông nói gà, bà nói vịt. Tên này chắc là làm lãnh đạo nhiều quen rồi, luôn luôn ra mệnh lệnh, không thèm để ý đến người khác.

Diêm Vi thấy chính mình cũng sắp đến giới hạn bão nổi rồi: “Tổ tông, tôi không muốn anh bồi thường, anh nhanh đi đi được không?”

Vô luận Diêm Vi nói gì làm gì, biểu tình treo trên mặt của Khuất Hoàn vẫn lạnh lùng nhàn nhạt không đổi, thật giống như có một người kể một câu chuyện cười nhạt nhẽo, cả lớp cổ cười an ủi nhưng vẫn có duy nhất

một tên quái thai không chút phản ứng vậy. Diêm Vi đối với loại người đây luôn bó tay. Tức giận của hắn, gào thét của hắn dùng trên người Khuất Hoàn đều hóa thành kẹo ngọt.

Khuất Hoàn ném danh thiếp lên mặt bàn thủy tinh, Diêm Vi lập tức cầm lấy vứt vào thùng rác. Khuất Hoàn lại bình tĩnh mở ví lấy thêm tấm nữa, Diêm Vi lại vô tình vứt đi.

Khuất Hoàn lại lấy danh thiếp quăng ra thêm một lần nữa, lần này còn ác độc nói thêm một câu: “Vứt tiếp tôi làm cậu.”

Diêm Vi thoáng cái đã bị hù dọa dờ người, tay đụng đến danh thiếp dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của Khuất Hoàn đành chịu khuất phục.

“Mặt trên có địa chỉ, ngày mai chín giờ đến báo danh.”

Khuất Hoàn đi rồi, Diêm Vi mới nhớ ra quên không hỏi anh muốn hắn làm công việc gì, sau đó lại ý thức được sao mình lại muốn đến làm ở công ty của anh ta chứ. Danh thiếp tuy cuối cùng vẫn không ném, nhưng Diêm Vi đã quên sạch sẽ, cứ thoải mái nằm lên giường ngủ.

Thanh nhàn ngủ thẳng đến hừng đông, Diêm Vi không dùng đồng hồ báo thức mà tự nhiên tỉnh lại, nhìn đồng hồ ở trên tường liền phát hiện cư nhiên đã chín giờ rồi. Diêm Vi nhanh chóng vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, đúng lúc chuông cửa vang lên.

Diêm Vi do dự, thông thả đi đến cửa, thông qua mắt mèo nhìn thấy một người đàn ông xa lạ đứng ngoài đó, tuy rằng không nhận ra là ai nhưng chỉ cần không phải là Khuất Hoàn tìm đến cửa là tốt rồi.

Diêm Vi vừa trả lời vừa mở cửa, người thanh niên mang theo cặp mắt kính thanh tú, nụ cười rạng rỡ tự giới thiệu mục đích đến đây: “Xin chào, Khuất tổng bảo tôi đến đón anh đến công ty.”

Diêm Vi nhíu chặt mi, Khuất tổng trong lời nói của người thanh niên này đương nhiên chính là Khuất Hoàn, hắn chỉ quen một người đó họ Khuất thôi, à không, còn có phụ nữ.

“Ai nói muốn đi làm.”

Nghe được lời Diêm Vi nói, người đàn ông đau khổ cau mày, giọng đáng thương hề hề nói: “Khuất tổng bảo tôi cần đưa anh đến cho bằng được nếu không sẽ sa thải tôi, anh em, xin anh thương xót tôi đi.”

Lấy một tên hắn không quen biết uy hiếp hắn, Khuất Hoàn nghĩ gì không biết.

“Liên quan gì đến tôi!” Diêm Vi hoa hoa lệ lệ đóng cửa, cũng may con người thành thật kia không có ấn chuông quấy rầy nữa, Diêm Vi cũng cho rằng anh ta đã về rồi.

Dùng nồi cơm điện nấu chút cháo, lại mở thêm một gói rau cải bẹ qua loa ăn sáng. Diêm Vi ngồi trong phòng ngủ xem tiếp phim truyền hình, đến giờ cơm, Diêm Vi mới định ra ngoài kiếm chỗ ăn trưa.

Vừa mở rộng cửa, hắn thiếu chút đã bị dọa chết khiếp.

“Sao cậu còn ở đây?” Người thanh niên đeo kính vẫn duy trì tư thế như trước, tựa như một pho tượng đứng thẳng. “Cậu không phải là vẫn đứng thế này chứ?”

Sắc mặt của thanh niên không tốt lắm, đau khổ nghiêm mặt: “Tôi còn chưa hoàn thành công việc, ông chủ không cho tôi quay về công ty.”

Diêm Vi tắc lưỡi hai cái, mặc dù có hơi đồng tình nhưng hắn lại bước qua, đi thẳng xuống cầu thang, lại thấy thanh niên đeo kính đó theo đuôi.

Thẳng một đường đều theo đuôi bản thân, Diêm Vi nghĩ mãi vẫn không hiểu. “Tôi nói cậu theo tôi làm gì?”

“Khuất tổng bảo tôi theo anh.” Thanh niên đeo kính vẫn luôn duy trì cự ly ba thước với Diêm Vi, cười hơi gượng ép.

Làm việc cho người ta đúng là không dễ dàng. Diêm Vi cũng không thể vô duyên vô cớ trút giận lên người anh ta. “Thích theo thì theo.” Trong lòng hắn có hơi buồn bực, Khuất Hoàn là muốn phái người đến giám thị hắn để bắt hắn đi vào khuôn khổ sao?

Hắn đi vào một nhà hàng Sa Huyền(1) , thanh niên kia không đi vào theo mà lại đứng ngoài cửa. Người đi đường đi ngang qua thỉnh thoảng lại hiếu kỳ nhìn hắn vài lần, mà thanh niên kia lại hơi ngại ngùng, cúi đầu che khuất mặt.

Diêm Vi che mặt nhìn người bên ngoài, cảm thấy Đáng thương kỳ lạ.

Hắn đành đứng dậy ra ngoài gọi: “Đến cùng ăn trưa đi.”

Thanh niên đeo kính vẫn liên tục từ chối, nói tôi không đói, vừa nói vừa nghe tiếng bụng anh ta kêu lên sùng sục.

“Khuất tổng của các người cũng chưa nói không cho cậu ăn cơm.”

Thanh niên đành theo Diêm Vi tiến vào, gọi một phần mì xào trứng cà chua. Diêm Vi đang tự lo ăn phần của mình, bỗng phát hiện thanh niên kia vẫn nhìn mình chằm chằm: “Nhìn tôi làm gì?”

“Anh này, anh tính tình rất tốt, sao lại chọc tới ông chủ của chúng tôi?” Thanh niên vẽ mặt thành khăn hỏi thăm.

Diêm Vi ngưng một chút mới nói: “Đại khái là chọc tới em gái của anh ta đi.”

Thanh niên trước tiên nhìn ngó xung quanh bốn phía một chút, mới lén lén kè sát Diêm Vi. Diêm Vi có hơi không quen, chẳng qua nhìn thanh niên có vẻ như muốn nói gì với mình nên không để ý lắm.

“Sẽ không a, Khuất tổng không giống như sẽ xuất đầu lộ diện vì cô Khuất, quan hệ của bọn họ kém lắm.”

Diêm Vi suýt nữa bị ngụm canh vừa uống làm sặc chết. Bởi vì bỏ vào rất nhiều ớt, một cổ hương vị cay xông thẳng lên óc khiến Diêm Vi rơi không ít nước mắt. Hắn muốn mở miệng gọi nước, cánh tay lại bị người kéo ra ngoài. Diêm Vi chỉ kịp nhìn thoáng qua bóng lưng, liền nhận ra người đó là Khuất Hoàn, nhưng vốn vì yết hầu khó chịu, Diêm Vi không tìm được sức lực để phản kháng, chỉ có thể tùy Khuất Hoàn mang đi.

Khuất Hoàn để hắn ngồi vào cạnh ghế phụ lái, bản thân lại ngồi vào ghế lái, mở chai nước trong xe đưa cho Diêm Vi. Diêm Vi lập tức đón lấy, ừng ực ừng ực nuốt xuống, đến tận khi chai nước đã thấy đáy mới hòa hoãn hơn nhiều. Phát hiện đầu xe bày một hộp giấy ăn, hắn liền rút mấy tấm lau mắt.

“Cảm ơn.” Diêm Vi nhìn vào mắt Khuất Hoàn, muốn xuống xe, nhưng răng rắc một tiếng, Khuất Hoàn đã khóa hết các cửa.

“Tôi còn chưa trả tiền.”

“Tiểu Đồng sẽ trả.”

Xe thể thao mang theo Diêm Vi đi xa, vứt lại nhà hàng Sa Huyền dần mờ nhạt đằng sau.

“Đi đâu?”

“Đi làm.”

“Anh, anh” Diêm Vi vô lực đỡ trán, hắn thật không biết vì sao anh cứ chấp nhất bắt hắn đi làm ở công ty anh, muốn đặt hắn dưới mí mắt để tiện dẫn dắt mỗi ngày?

Thế cũng quá ngây thơ rồi.

Chân Diêm Vi dưới gầm đạp phải một thứ gì đó cứng rắn. Hắn khom người nhặt lên một quyển sách gì đó.

Sổ tay cửa cấm : Xác suất thành công 100%, giúp chàng bắt được trái tim nàng!

Diêm Vi mới nhìn qua bìa sách, thì sách trong tay đã bị cướp đi. Khuất Hoàn ném sách qua ghế sau, khuôn mặt thản nhiên nói: “Đừng tùy tiện động vào đồ trên xe.”

Ánh mắt Diêm Vi nhìn nhìn Khuất Hoàn kèm theo bao tìm tòi suy ngẫm, mà Khuất Hoàn dưới ánh mắt soi mói của Diêm Vi vẫn không chút phản ứng, chăm chú lái xe như trước.

Diêm Vi chợt nhớ tới, vừa rồi thanh niên đeo kính kia nói ông chủ của bọn họ đang xem sổ tay cửa cấm, có lẽ chính là quyển đó. Diêm Vi đột nhiên rất muốn ngửa mặt lên trời cười to, Khuất Hoàn anh EQ quá thấp

rồi. Nhưng sợ tổn thương đến tự tôn của Khuất Hoàn, Diêm Vi vẫn là yên lặng đem chút vui sướng hả hê chôn giấu thật sâu.

Dựa vào tài liệu để theo đuổi người ta, không biết ứng biến, có thể chưa được mới là lạ.

(1) Sa Huyền: Là một tỉnh của TQ, đây là nhà hàng bán các món đặc sản của Sa Huyền.

14. Chương 5-4: Đơn Hàng Số Năm: Sự Trả Thù Của Diêm Vương (đuôi)

Khuất Hoàn đúng là dẫn hắn đến công ty. Diêm Vi cho rằng anh chỉ nói đùa mà thôi. Đám nhân viên đi ngang qua, từng người từng người đều nhiệt tình chào hỏi, còn thường xuyên liếc mắt về phía hắn làm Diêm Vi hơi mất tự nhiên.

Diêm Vi bị đưa đến phòng làm việc của tổng giám đốc, không gian cực kỳ rộng rãi, cho mấy chục bác giá đến đây tập nhảy còn thừa.

Khuất Hoàn chỉ chỉ cho hắn cái bàn chéo với bàn của anh. “Bàn làm việc của cậu.”

Diêm Vi vừa nhìn, trên mặt bàn trống trơn chỉ có ống đựng bút và một cái notebook. Diêm Vi phiên muộn nhìn Khuất Hoàn, đây không phải là tạm thời mua thêm đây chứ.

“Anh còn chưa nói cho tôi biết anh muốn tôi làm gì?” Vô hình trung, Diêm Vi dường như đã cam chịu làm việc cho Khuất Hoàn.

Anh đứng lên, rời khỏi bàn công tác, cầm theo một tập tư liệu rất dày: “Thẩm tra đối chiếu số liệu.”

“Đơn giản như vậy?”

“Trợ lý tổng giám đốc, không có gì đặc biệt thì đều phải theo bên người tôi.”

Chuyên ngành không đúng nha, Diêm Vi nhớ là hắn học ngành quảng cáo chuẩn bị mà, sao lại cứ như cùng ngành với Khuất Hoàn thế này. Diêm Vi đột nhiên nhớ tới thanh niên bị khổ bức kia, vội vã hỏi: “Kính Tiểu Đồng không phải là trợ lý của anh sao?”

Ánh mắt Khuất Hoàn sâu thẳm nhìn thẳng Diêm Vi: “Từ chức rồi.”

Sắc mặt Diêm Vi thoát cái trở nên rất khó coi. “Anh rất không phúc hậu, người ta tốt như vậy, cứ thế bị anh đuổi rồi.” Diêm Vi nghĩ chính mình cũng là đầu số gây nên chuyện, vị trí này không phải đã bị hắn chiếm rồi sao?

Khuất Hoàn vốn đang trong trạng thái xụ mặt, vừa nghe, thần tình lại trở nên nghiêm túc lạ thường. “Cậu đối với hắn có ấn tượng rất tốt?”

Diêm Vi vội vàng nói tốt cho thanh niên đeo kính đó: “Cấp dưới làm việc hết trách nhiệm như cậu ta không nhiều lắm, anh đuổi cậu ta là rất đáng tiếc mà, tuyệt đối là tổn thất của anh.”

“Thế tôi thì sao?”

“A?” Diêm Vi nhất thời không hiểu nổi vấn đề này, sững sờ trong thoáng chốc mới kịp phản ứng lại, sau đó có điểm dở khóc dở cười. Ngay chính diện hỏi hắn vấn đề ấn tượng của hắn đối với mình, anh ta là muốn nghe nói thật hay nịnh hót a dùa đây. Diêm Vi liếc Khuất Hoàn một cái, mới nói: “Tuổi tác không lớn, cả ngày không cười không nói, như một hũ nút, ở cạnh anh nhất định sẽ không được tự nhiên.”

Nghe được câu trả lời của Diêm Vi, ánh mắt Khuất Hoàn trở nên sâu dần, khó thấy anh xấu hổ gờ tay sờ sờ sống mũi. Khuất Hoàn về lại chỗ ngồi của mình, Diêm Vi còn tưởng bản thân đã nói quá thẳng rồi, dù sao tính cách mỗi người cũng bất đồng. Chỉ là xem Khuất Hoàn cũng không phải là tức giận lắm. Thế thôi vậy.

Quay về máy tính, thẩm tra đối chiếu số liệu kỳ thực rất đơn giản. Diêm Vi làm xong liền nhàn rồi không có việc gì, bỏ lên treo chim cánh cụt, định tiêu khiển một hồi.

Acc chính QQ đã lâu không log, đành mò vào acc clone dùng cho công việc, vậy nên có rất nhiều tin offline. Có một cái là vừa được gửi đến.

Lí Tử: Diêm Vi, cậu rốt cục cũng login rồi!!!

Ặc, Diêm Vi đột nhiên nhớ đến, từ sau trò khôi hài ở hôn lễ, hắn vẫn chưa liên hệ với Lí Tử, lại bị Khuất Hoàn quấy rầy, càng khiến hắn bỏ quên chuyện xin lỗi.

Diêm Vi: Onl rồi, xin lỗi nha, làm xáo trộn công việc hôm đó của cậu.

Lí Tử: Tôi đã nói vì cái lông gì tôi cứ thấy chú rể quen mắt như vậy, thì ra là người trước đây quen cậu, cặn bã nha!! Diêm Vi, cậu làm tốt lắm.

Sự việc phát triển như vậy thật ra có hơi bất ngờ nha.

Diêm Vi: Không có liên lụy đến công việc của cậu chứ?

Lí Tử: Không có, lãnh đạo phê bình miệng một chút mà thôi, chỉ có điều cậu phải mời tớ một bữa.

Diêm Vi: Không thành vấn đề.

Lí Tử: Vậy nhớ nha, tối chúng ta đến Thế Kỷ Giai Viên gặp nhau.

Được lắm, ông anh đến cả địa điểm cũng chọn được rồi.

Cả buổi chiều đều cùng Khuất Hoàn ở chung một căn phòng, thư ký có ghé vào mấy lần, Khuất Hoàn vẫn ngồi ở vị trí của mình xem tài liệu. Gần gũi quan sát một lúc, Diêm Vi mới phát hiện sự khổ cực của lãnh đạo. Hắn không có việc gì để làm, cũng không biết mấy giờ là tan làm, đành ngồi xem mấy tập phim truyền hình trong im lặng, lúc buồn chán gần chết, mới nghe được Khuất Hoàn tuyên bố tan tầm.

Diêm Vi muốn trực tiếp đi, bất đắc dĩ bị Khuất Hoàn gọi lại hỏi hắn ăn cơm tối ở đâu. Nghe ra có vẻ Khuất Hoàn muốn mời khách, Diêm Vi vội vàng lôi bạn bè ra chắn.

“Buổi tối có hẹn với bạn ăn ở Thế Kỷ Giai Viên rồi, tôi đi trước.”

Không ngờ Khuất Hoàn lại nói: “Vừa lúc, tôi cũng đi.” Sau đó anh để Diêm Vi đứng ở cửa công ty chờ anh đánh xe đến, mà Diêm Vi thật không biết lời anh nói có ý tứ gì.

Là thuận đường muốn cùng nhau đến Thế Kỷ Giai Viên hay là muốn cùng mình và bạn bè ăn cơm. Diêm Vi vốn nghĩ cứ thế mà đi, nhưng Khuất Hoàn đã nhanh chóng đánh xe đến trước mặt hắn.

Tạm thời coi như là vì nguyên nhân thứ nhất đi.

Hiển nhiên Diêm Vi nghĩ quá đơn giản rồi. Lúc bọn họ đến Thế Kỷ Giai Viên, Lí Tử đã chờ ở cửa rồi. Vừa chạm trán đã thấy những gương mặt thân quen, cũng có chút kinh ngạc. Lí Tử cho dù có nhận ra vị thân thích đứng ra xử lý việc công ty trước hôn lễ của đôi mới cưới nào đó kia, cũng làm bộ không nhận ra.

Lí Tử vốn muốn kéo Diêm Vi đến nói nhỏ, nhưng Khuất Hoàn đứng quá gần, nếu làm động tác sẽ rất rõ ràng.

Đầu tiên, Khuất Hoàn vươn tay làm quen, ngữ khí ôn hòa, nét mặt hiện rõ nụ cười thân thiện. “Xin chào.”

Diêm Vi và Lí Tử không khỏi liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nghĩ đến một vấn đề. Người này sao lại khác với trong ấn tượng nha!

Rốt cuộc Khuất Hoàn và bọn Diêm Vi vẫn ăn cùng nhau. Diêm Vi và Khuất Hoàn ngồi cùng một bên. Bởi vì có Khuất Hoàn ở đây, hai người Lí Tử và Diêm Vi đều có chút không được tự nhiên cho lắm, tuy rằng lúc này Khuất Hoàn luôn biểu hiện bình dị gần gũi, nhưng vẫn vô thức phát ra áp lực.

Cũng chỉ có thể tranh thủ lúc Khuất Hoàn đi vào nhà vệ sinh, hai người mới dám nắm chặt thời gian trao đổi.

“Anh ta là bạn trai mới của cậu.”

“Không phải.”

“Tớ thấy anh ta có ý với cậu.”

“Cậu nhìn nhầm rồi.”

“Người ta không tồi nha, nhiều tiền lại ôn nhu, có thể cân nhắc một chút.”

“Anh ta chỉ là ông chủ của tôi mà thôi.”

“Nhóc con cậu bây giờ lẫn lộn không tồi nha.”

“Ha ha.”

“Anh ta tới, không nói nữa”

Khuất Hoàn đưa Diêm Vi về tận nhà, Diêm Vi mới ấp ứng nói, “Anh....” Thoắt một cái liền thấy Khuất Hoàn quay lại cười với mình, “Anh có thể đừng cười không?” Chỉ sợ người khác không biết hắc đường như muốn ** người.

“Cậu không thích?”

Chính xác, Khuất Hoàn và anh vừa mới rồi so sánh ra bình dị, gần gũi hơn biết bao nhiêu. Diêm Vi từ trước đến nay luôn có cái gì nói cái đó, huống chi hiện tại chỉ có hai người bọn họ. “Khuất Hoàn, anh là đang đùa tôi sao?”

Bầu không khí bên trong xe rất an tĩnh, đèn trong xe tản mát lên gương mặt Khuất Hoàn, khắc họa rõ từng đường nét tinh tế trên gương mặt anh. Lần này được quan sát với cự ly gần, Diêm Vi mới phát hiện lông mi của Khuất Hoàn rất dài, run run lên trông rất dễ thương.

Khuất Hoàn cũng nghiêm túc cho một đáp án khẳng định.

Diêm Vi trước đi để lại một câu cho anh, “Tôi đã nhìn lầm một đoạn tình cảm rồi, không muốn nhìn sai lần thứ hai.”

Thật lòng mà nói Diêm Vi rất ghét bệnh viện, đặc biệt không chịu nổi mùi thuốc sát trùng. Hắn ngồi trên ghế nhỏ ngoài lối đi, luôn liếc nhìn mấy bệnh nhân nằm trên giường bệnh được đẩy qua.

Tử vong, đây là từ làm cho người ta rất ghét. Rốt cục cũng gọi đến số của Diêm Vi, hắn vừa mới vào, bác sĩ đã nhíu mày.

“Nhóc con, cậu là đánh nhau mới người khác à?”

Diêm Vi ngại ngùng cười nói: “Trên đường gặp cướp, bác sĩ xem mũi của cháu có phải đã bị cắt đứt rồi không, rất đau.”

Diêm Vi ngồi xuống để bác sĩ kiểm tra, đúng lúc chuông điện thoại ngân vang. Diêm Vi với tay cách quần ẩn tắt máy, tiếng chuông lại tiếp tục vang.

Sợ là có chuyện gì quan trọng, Diêm Vi đành lấy điện thoại ra nghe, để thuận tiện còn mở loa.

“Tôi ở nhà cậu, cậu không ở?”

Diêm Vi không nghĩ tới Khuất Hoàn sẽ đến tận nhà mình, rõ ràng lấy lý do sinh bệnh, cần nghỉ ngơi nên gọi điện thoại xin nghỉ mà. Diêm Vi ấp ứng mãi mà nghĩ không ra một cái lý do nào hợp lý để nói cho Khuất Hoàn, mà cũng không biết có phải bác sĩ không có chút năng lực kiến giải nào hay không mà lại tự chủ trương giúp hắn trả lời: “Bạn cậu đang ở bệnh viện nè, bị cướp.”

Điện thoại lập tức bị Khuất Hoàn ngắt máy, Diêm Vi cau mày nhìn bác sĩ. Bác sĩ hiểu sai ý của hắn, còn tưởng rằng Diêm Vi không muốn làm bạn bè lo lắng.

Mũi Diêm Vi bị người đánh hơi nghiêm trọng, làm cho hắt hơi một cái cũng đau thấu xương, cũng may chưa gãy xương. Lúc Khuất Hoàn đến, Diêm Vi còn bưng kín mặt không muốn nhìn thấy anh, vì trạng thái bây giờ của hắn quá chật vật.

Khuất Hoàn hỏi hắn: “Là Đoạn Thành?”

Diêm Vi lắc đầu, không muốn nói gì nhiều.

Nhưng Khuất Hoàn biết, thực sự là cướp sẽ không ra tay độc ác đến thế. Mục đích của bọn họ chỉ có tiền tài, sẽ không muốn kéo thêm phiền phức. Hiển nhiên là có người sai sử mới theo dõi Diêm Vi. Khuất Hoàn liền dễ dàng liên tưởng đến Đoạn Thành.

Diêm Vi cả người ồm yếu, phờ phạc trở về nhà, cũng không có khí lực cản Khuất Hoàn. Chỉ thấy Khuất Hoàn xông vào phòng ngủ, Diêm Vi tự gắng sức bò lên đến giường, “Tôi mệt chết đi được, anh tự tiện đi.”

Nói xong liền đưa lưng về phía Khuất Hoàn, nằm trên giường nghỉ ngơi. Phòng ngủ im ắng hẳn. Không có chút động tĩnh đi lại, Khuất Hoàn còn chưa rời đi, Diêm Vi lại nhịn không được.

Hắn trở mình đối mặt với Khuất Hoàn, biểu tình đáng thương hề hề phối với mấy vết bầm tím trên mặt. “Đúng là Đoạn Thành, thật không nghĩ đến hắn để ý như vậy, chúng ta coi như huê nha.” Thanh âm càng nói càng nhẹ. “Đáng tiếc mũi bị thương không được khóc, bằng không sẽ rất đau.”

Khuất Hoàn đột nhiên quảng điện thoại của mình cho Diêm Vi. Vốn Diêm Vi còn tưởng anh để hắn đập điện thoại cho bớt giận, không ngờ vừa nhìn lên màn hình đã thấy, “2014?”

“Có biết chơi 2014 không?” Khuất Hoàn hỏi.

“Rất đơn giản.”

“Tôi không biết chơi.”

Diêm Vi cười khúc khích, chê cười một câu “Anh thật kém cỏi.” liền ngồi chơi 2014 trên điện thoại của Khuất Hoàn.

Ngón tay Diêm Vi thành thạo lướt qua lướt lại trên màn hình điện thoại, cúi thấp đầu, mắt cũng không chớp, chuyên chú nhìn màn hình. Khuất Hoàn cứ vậy đứng một bên nhìn hắn. Đang lúc nghe thứ nhạc nền cũng có thể coi là dễ nghe, Diêm Vi đã giúp anh chơi đến 2014 rồi.

“Này, phá cả kỷ lục của anh.”

Khuất Hoàn tiếp nhận lại điện thoại, bỏ vào túi.

Diêm Vi mỉm cười, gương mặt xán lán: “Cảm ơn, hiện tại tâm tình tôi tốt hơn rồi.”

“Muốn cảm ơn thì lấy thân báo đáp đi.” Không nghĩ tới Khuất Hoàn nói một câu như thế, Diêm Vi giật nảy mình, ngây ngẩn cả người. Lời cảm ơn của hắn chỉ là lời khách sáo thôi mà. Con mắt Diêm Vi nháy nháy, “Chiều này của anh không phải là được học từ cuốn sổ tay cửa ải đấy chứ?”

Khuất Hoàn gật đầu.

Diêm Vi nhìn anh, Khuất Hoàn tán tỉnh thật đúng là da mặt dày, gọn gàng, dứt khoát.

“Mệt mỏi, muốn ngủ rồi.” Diêm Vi tránh né vấn đề này, trực tiếp nằm thẳng cẳng về giường, vẫn đưa lưng về phía Khuất Hoàn như cũ. Phòng ngủ lại một hồi yên tĩnh, rốt cuộc cũng nghe thấy tiếng bước chân ra ngoài của Khuất Hoàn. Lúc này Diêm Vi mới động thân quay lại phía cửa phòng, nào bỏ nghĩ đến về mặt chăm chú chơi 2014, bộ dáng vì chơi quá kém mà thất bại của Khuất Hoàn, quả thực buồn cười chết đi được.

...

Có lẽ do lần thụ thương trước đó đã thành một cơ hội, chí ít, Diêm Vi thấy Khuất Hoàn cũng có điểm thuận mắt. Có đôi khi ngồi trong phòng làm việc, ánh mắt hai người chạm vào nhau, luôn do hắn không chịu nổi trước mà thu hồi đường nhìn. Bởi vì chỉ cần Diêm Vi nhìn Khuất Hoàn, Khuất Hoàn nhất định cũng sẽ nhìn chăm chăm lại, tựa như đánh trận giằng co lâu dài, Diêm Vi bởi vì da mặt mỏng mà hoàn toàn đại bại. Khuất Hoàn lại giành giật từng giây để tiếp tục chuyên chú làm việc.

Thời gian quen biết Khuất Hoàn càng lâu, hắn càng phát hiện người đàn ông này cũng có một mặt hài hước, hoàn toàn sẽ không giống như nhân viên trong công ty thảo luận: Khuất tổng rất dọa người!

Còn có một điểm khác khiến Diêm Vi mở rộng tầm mắt, chính là Khuất Hoàn online chat cư nhiên dùng icon!

Hai người add QQ, là do chính Khuất Hoàn xin add hẳn. Ban đầu vẫn bình thường, chữ cái giới thiệu ngắn gọn, thẳng thắn, trực tiếp, rất phù hợp với cá tính của Khuất Hoàn. Chẳng hiểu sao, Khuất Hoàn chậm rãi vượt qua trào lưu, trở nên moe moe.

Khuất Hoàn: 0.0 Tối cùng nhau ăn?

Diêm Vi:

Khuất Hoàn: QAQ

Diêm Vi: Ông chủ, đừng moe thế...

Khuất Hoàn: > < Gần đây mở một nhà nhà Pháp mới, cùng đi nha.

...

Diêm Vi: Được ^ _ ^

Khuất Hoàn: =3=

Diêm Vi dự đoán chiêu này nhất định cũng là xem giáo trình học được đây mà. Diêm Vi nâng đầu, ngẩng nhìn người đàn ông cách đó không xa đang làm việc như cũ, moe moe ...vv...vv..., căn bản không hợp acc!

Diêm Vi nhin không được nở nụ cười, nhưng khê đến như không có âm thanh, bằng không sẽ bị Khuất Hoàn nghe được. Nhờ phúc của Khuất Hoàn, mấy ngày gần đây của hắn đều trôi qua rất thú vị.

Cùng đi làm, cùng tan ca, cùng ngồi trong một văn phòng, có bộ phim điện ảnh nào mới ra thị trường, hai người cũng cùng đi xem, tự nhiên, mỗi lần Khuất Hoàn nhắc tới, luôn là đến cả vé cũng mua rồi, khiến Diêm Vi không thể nào từ chối. Trạng thái hai người bọn họ cùng xuất hiện nhiều đến nỗi, mấy lần có người hiểu lầm rằng bọn họ đang yêu nhau, tuy là Diêm Vi chỉ là đơn thuần đi kè, ăn kè.

Cứ tự nhiên như vậy, Diêm Vi dần dần tiếp đón mỗi lời mời của Khuất Hoàn. Tiết tấu này, người ngoài thấy không tưởng là hẹn hò mới lạ.

...

Diêm Vi: Lí Tử, tôi có phải là rất hoa tâm hay không TUT

Lí Tử: Làm sao

Diêm Vi: Mới cùng người cũ chia tay không bao lâu, tớ đã có ý mới một người đàn ông khác.

Lí Tử: Người cũ là cặn bã, tớ chúc mừng cậu đã tìm được mùa xuân mới.

Diêm Vi: *gật đầu* Phương thức theo đuổi của anh ta quá hung mãnh, tớ có điểm chịu không nổi.

Lí Tử: Khẳng định là cực kỳ yêu cậu mới có thể triển khai mãnh liệt tiến công như thế, lần trước thấy anh ta liền biết là một người đàn ông tốt, không nên vì gả được đi mà đắc ý nha.

Diêm Vi: Một bữa cơm liền mua được cậu rồi, không có tiền đồ!

Cơm nước xong xuôi, theo như thường lệ, Khuất Hoàn lại đưa Diêm Vi về đến nhà, chỉ là lần này, xe đã dừng rồi mà Diêm Vi vẫn chưa xuống, dường như đang đợi điều gì đó.

“Anh...”

Cảm nhận được ánh mắt của Diêm Vi, Khuất Hoàn quay đầu lại, hỏi. “Làm sao vậy?”

“Sau này có dự định kết hôn không?” Diêm Vi hỏi.

Nhân lúc tình cảm chưa quá sâu đậm, Diêm Vi muốn tự tin thoát thân.

Khuất Hoàn nhìn Diêm Vi, nói: “Nếu em nguyện ý, chúng ta liền kết hôn.” Sau đó ngay lúc Diêm Vi còn chưa tiêu hóa xong những lời này, nhanh tay lồng một chiếc nhẫn vào ngón áp út của Diêm Vi.

Diêm Vi nâng tay vuốt ve chiếc nhẫn lạnh lạnh, không có cự tuyệt.

Diêm Vi ngẫm đồng ý đồng thời tượng trưng cho mối quan hệ của hai người lúc đó không hề bình thường.

Khuất Hoàn mỉm cười, “Ngủ ngon.”

Lúc này Diêm Vi lại thành bất lực với việc Khuất Hoàn vẫn chẳng hiểu gì, thẳng thắn nhổm dậy hướng về phía Khuất Hoàn. Chỉ là đầu thỉnh linh đụng vào trần xe, tổng thẳng Diêm Vi về lại ghế phó lái.

Diêm Vi giật giật môi, thấp giọng nói: “Đồ ngốc.” Sau đó xuống xe.

Khuất Hoàn đột nhiên nhẹ nhàng lôi kéo khuỷu tay Diêm Vi hướng vào lòng mình, Diêm Vi lập tức nhắm mắt lại.

Cái hôn ôn nhu rơi trên môi, mang theo bao lưu luyến. Khuất Hoàn cũng không để đầu lưỡi xâm nhập vào trong, chỉ là nhẹ nhẹ ma sát lên hai cánh môi, đã có chút vị đạo liêu nhân rồi.

15. Chương 6-1: Đơn Hàng Số 6: Nam Nhân Nhà Tôi Là Đại Thần (đầu)

Mỗi tháng, Rent Boyfriend sẽ công bố xếp hạng thành tích một lần.

Điền Dương là người xếp cuối cùng, vô lực ghé vào trên bàn. Ông chủ vỗ vỗ vai cậu, thoải mái nói: “Nhóc con, cần tiếp tục cố gắng.”

Điền Dương thất bại đau khổ muốn xin ông chủ chỉ cho vài cách lôi kéo khách hàng, ông chủ chỉ chỉ Diêm Vi ngồi đối diện cậu.

“Hỏi Diêm Vương đi, cậu ta là số một mà.”

“Diêm Vương, cậu lôi kéo hợp đồng kiểu gì thế? Đừng nói với tôi là nhờ vẻ đẹp trai, đại gia đây không thể nào xấu hơn cậu!”

Diêm Vi cầm lấy tiền thưởng cho người đứng nhất, hả hê khoe khoang trước mặt Điền Dương, sau đó duỗi ra bốn ngón tay.

“Không từ thủ đoạn.”

Điền Dương xùy một tiếng, nói cũng như không. Nhưng mà với tư cách là đối thủ cạnh tranh, Điền Dương hiểu Diêm Vi không muốn tiết lộ bị quyết cho cậu.

Đã tới giờ ăn trưa, Điền Dương nói trời quá nóng, không ăn nổi cơm. Cậu nhắn tin QQ với một vị khách hàng từng hợp tác trước đây, Điền Dương giả làm bạn trai của cô, sau khi kết thúc hợp đồng, hai người thỉnh thoảng vẫn trò chuyện trên QQ, quan hệ cũng có thể coi như là thân thiết.

Anh Đào: Biết vớng phối không?

Điền Dương: Gì (v)

Anh Đào: Ngoan, tìm trên Baidu đi.

Điền Dương không biết Anh Đào muốn làm gì, nhưng mà vẫn ngoan ngoãn lên Baidu. Vớng phối, hay còn gọi là phối âm trên internet, là việc biến tiểu thuyết thành cảnh kịch rồi dùng âm thanh để diễn tả.

Điền Dương: Baidu rồi.

Anh Đào: Tôi thiếu một tiểu thụ, tới làm CV đi.

Điền Dương: CV là gì?

Anh Đào: Không phải cậu đã xem Baidu rồi sao __

Điền Dương: Tôi chỉ nhìn mỗi đoạn đầu.

Anh Đào: Tôi thấy thanh âm của cậu rất thụ, muốn cậu giúp tôi phối chủ dịch thụ của vở kịch tôi chuẩn bị.

Điền Dương: Danh từ chuyên môn nhiều quá, tôi đọc không hiểu.

Đối phương mời bạn chat voice [Chấp nhận] [Từ chối]

Vì vậy, Anh Đào giúp cậu phổ cập lại kiến thức về võng phối, Điền Dương mau chóng hấp thu vào đại não. Thế nhưng khi Anh Đào đưa ra đề nghị muốn cậu giúp phối âm một lần nữa, Điền Dương lại mặc kệ.

Điền Dương: Tôi nghèo, không có mic.

Anh Đào: Giờ tôi sẽ đi rút tiền mua một cái gửi cho cậu! Tiền tôi trả!

Dường như để Điền Dương phối âm, Anh Đào chấp nhận bất cứ giá nào. Cậu thật sợ cô kiên quyết như thế, lập tức ngăn cô.

Điền Dương: Thực ra tôi quên nói, người đàn ông của tôi là chủ trì chương trình phát thanh, có thể dùng một bộ thiết bị hiện đại.

Anh Đào: (o) Oa, cậu có đàn ông rồi! Mau cho tôi nghe tiếng, công không?

Điền Dương: Không cho cô nghe o(*//// ///*)q

Anh Đào: Quyết định thế nhé, tôi gửi kịch bản cho cậu.

Điền Dương nhận được kịch bản liền nhấn mở ra, đọc nhanh như gió. Cậu thật muốn nôn vào cái truyện này, thật là quá cầu huyết, thụ trong truyện suốt ngày khóc lóc om sòm, Anh Đào đang đùa cậu sao?

Anh Đào: Tôi kéo cậu vào tổ kịch rồi, mau trời lên đi.

Tổ kịch Mùa xuân tình yêu của Tiểu Bạch.

Chuẩn bị – Anh Đào: Hoan nghênh tiểu thụ mới.

Trang trí – Hai hai ba: Chào tiểu thụ, kiểm tra cọ một cái xoa một cái.

Chuẩn bị – Anh Đào: Ba Ba, cậu chính là tiểu thụ rồi, tự cọ tự xoa bản thân đi.

Trang trí – Hai hai ba: ><

Công – Bàn phím: Tìm được thụ của tôi rồi? Hoan nghênh.

Điền Dương: ...

Công – Bàn phím: Ai nha, chưa từng thấy ID này.

Điền Dương thấy dùng tên thật của mình rất nổi bật, vì vậy lập tức sửa lại tên theo cú pháp của nhóm.

Thụ – Viễn Dương: Quên không sửa lại tên trong nhóm.

Công – Bàn phím: Tôi vẫn không nhận ra.

Thụ – Viễn Dương: Tôi là người mới mà 0v0

Chuẩn bị – Anh Đào: Bàn phím vừa thấy tiểu thụ đã lăm le, đừng có quên Ba Ba của chúng ta chứ.

Trang trí – Hai Hai Ba: Liên quan gì tới tôi?

Điền Dương cảm thấy trong không gian bắt đầu có mùi thuốc súng, vì vậy ngoan ngoãn yên lặng không trời lên, miễn làm hại bản thân. Cậu vừa mới đóng khung chat, Bàn phím đã nhấn tin riêng tới.

Công – Bàn phím: Giờ có rảnh không? Tối YY đối kịch đi.

Điền Dương: YY là cái gì?

Công – Bàn phím: () Hóa ra cậu là người mới thật.

Công – Bàn phím: Lên Baidu tải đi, mở ra là dùng được, đăng kí tài khoản rồi gọi tôi.

Điền Dương: A.

Điền Dương tải được phần mềm, Bàn phím kéo cậu vào một phòng YY, trong đó ngoại trừ Bàn phím còn có hai người khác, ID của họ cậu cũng biết, là Anh Đào và Hai Hai Ba.

“Này? Viễn Dương, chúng ta bắt đầu đối kịch đi.”

Bàn phím đại khái là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, tiếng nói trầm thấp, giọng trầm bổng, từng chữ phát âm rõ ràng, tiếng phổ thông rất tốt. Có thể thấy thẩm mỹ âm thanh của Anh Đào rất không tệ, nhưng nghe vào tai Điền Dương cũng là hơi bình thường mà thôi.

Bàn phím không đợi được Điền Dương trả lời, lại hỏi một lần nữa.

Điền Dương đột nhiên ý thức được hai vấn đề.

Viễn Dương: Câu này phải nói như thế nào?

Viễn Dương: Có thể nói liên tù tì không?

Viễn Dương: Nói được không?

Cậu gửi tin trên khung chat, bỗng nhiên phát ra tiếng cười, vừa sủng nịch vừa bất đắc dĩ, “Anh Đào, cô lừa được đồ gỗ này ở đâu thế?”

Anh Đào kích động hô to, “Ha ha, cậu ta là người quen ngoài đời của tôi, rất ngây thơ. Bây giờ cái gì cũng không hiểu, chờ tôi giáo dục lại rồi ra tiếp khách.”

Điền Dương chỉ có thể đánh chữ phản bác lại lời của Anh Đào, nhưng mà tốc độ tay sao bằng tốc độ miệng.

Anh Đào kiến nghị Hai Hai Ba tạm thời thay thế tiểu thụ một chút, dù sao có người cùng đối kịch tình dễ diễn xuất nhập tâm hơn.

Hai Hai Ba gõ chữ trên khung chat.

Hai Hai Ba: Tôi có mic.

Hai Hai Ba: Nhưng không muốn đối với anh ta *bữu môi*

Cái icon bữu môi kia đặc biệt đáng khinh, Điền Dương có thể nhìn ra hai người kia có quan hệ không bình thường.

“Vậy được rồi, Anh Đào, Viễn Dương, tôi out trước.” Nói xong, acc của Bàn phím biến mất khỏi phòng YY, Hai Hai Ba cũng đi ngay sau đó.

Chỉ để lại mình Anh Đào và Điền Dương với nhau.

Khung chat

Viễn Dương: Quan hệ của bọn họ không tốt sao?

Anh Đào: Thực ra bọn họ chỉ là một người bó tay, một người không được tự nhiên mà thôi (__)

Điền Dương muốn nói rõ với Anh Đào để sau này không phải vô tội đứng giữa hai người kia nữa, nhưng QQ đột nhiên vang lên tiếng ho khan thêm bạn tốt. Là Bàn phím thêm bạn cậu, Điền Dương mở ra.

Bàn phím:[Ảnh quảng cáo đầy mạnh tiêu thụ của Rent Boyfriend] Thật hay giả?

Điền Dương: A, là thật, tôi làm nghề này mà.

Bàn phím: Có thể tiếp nhận hợp đồng của tôi không?

Yêu qua mạng sao? Điền Dương méo miệng, chợt nhớ tới lời Diêm Vi đã nói “Không từ thủ đoạn”, cũng không phải không thể mà.

Điền Dương: OK, muốn tôi cùng cậu giả làm một đôi để chọc giận Hai Hai Ba kia sao?

Bàn phím: Không phải, là bức em ấy.

Hai Hai Ba cùng Bàn phím quen biết ngoài đời, hơn nữa còn là quan hệ anh em cùng trường. Hai Hai Ba theo Bàn phím vào giới vồng phối, có thể nói là hai người lâu ngày sinh tình, dần dần phát triển trở thành một đôi. Giới vồng phối quá mức hỗn loạn, Bàn phím vô tội trêu chọc không ít CV thụ, nơi nơi đều có thể thấy được các fan CP, làm cho Hai Hai Ba ăn giấm chua giận dữ. Hai người cãi nhau vài lần, Hai Hai Ba ném lại chữ chia tay rồi tông cửa xông ra, từ đó, hai người ở ngoài đời rơi vào tình trạng chiến tranh lạnh.

Bàn phím: Những người đó cũng không phải do tôi trêu chọc, em ấy cứ tưởng là thật, bình thường tôi đối xử với em ấy tốt thế nào cũng bị quên hết. Nếu như em ấy có thể đơn giản nói ra lời chia tay như vậy, tình cảm của em ấy cũng không sâu.

Khi tất cả yêu thương chiều chuộng từng thuộc về mình chuyển sang người khác, nếu như thật lòng yêu đối phương, nhất định sẽ không cam lòng chia tay.

Điền Dương chỉ có thể nói chiều này của anh Bàn phím quá độc ác.

Bàn phím: Cậu có sina weibo chưa?

Điền Dương: Tôi chỉ chơi tencent weibo(1).

Bàn phím: Đăng kí một tài khoản đi, chúng ta lên đó diễn trò ân ái.

Điền Dương: _(0)_ A

~Điền Dương đăng kí weibo, cùng Bàn phím follow lẫn nhau, sau đó Bàn phím đăng một weibo đặc biệt tag Điền Dương, muốn cậu mau chóng lên đăng một cái trả lời. Điền Dương chầm rì rì đổi avatar thành hình bạch tuộc rồi mới nhìn sang cái weibo kia của Bàn phím.

Viễn Dương: Hợp tác vui vẻ =3= // Bàn phím: Mới quen một CV mới, rất đáng yêu, hợp tác vui vẻ nhé @Viễn Dương

Cột bên phải màn hình liệt kê những người bạn có khả năng thấy hứng thú, Điền Dương bị hấp dẫn đầu tiên bởi một cái avatar trong số đó.

= = Đây chẳng phải là cái tên người hành tinh Meo Meo hay cầu nhàu nhà cậu sao?

Lại nhìn lên tên người ta, Bạch Tuộc.

Điền Dương vô cùng hiếu kỳ mở weibo của Bạch Tuộc, trong lòng nghĩ không ngờ trùng hợp đến vậy.

Bạch Tuộc: Có biện pháp nào đánh thức được tên nhóc kia mà không làm nhóc nổi giận không [Hình ảnh: người nào đó lộ đỉnh đầu ngoài chăn]

Bạch Tuộc: Tôi nói người nào đó gần đây thật nặng, tên nhóc kia lại không vui, muốn giảm béo.

Bạch Tuộc: Kịch mới, tổ kịch vất vả rồi, thụ trong tác phẩm rất giống với vị kia nhà tôi, lúc nào cũng kiêu ngạo lắm nữa.

Vừa nhìn hình ảnh đầu tiên cũng có thể trực tiếp xác nhận, đó chẳng phải là giường nhà họ sao, chẳng phải là đầu của cậu sao, Bạch Tuộc này chẳng phải là Chương Viễn nhà cậu sao?

Lại nhìn sang giới thiệu văn tắt weibo, CV vỗng phối Bạch Tuộc.

Được rồi, phát thanh cùng với vỗng phối có quan hệ với nhau. Vừa nhìn thấy số fan hâm mộ lên đến mười vạn, mỗi weibo đều có tới hơn ngàn bình luận, Bạch Tuộc, anh nổi tiếng trên mạng như vậy sao, có cần phải giới thiệu thế không = =

*Chú thích:

(1) Tencent weibo: ở TQ có 2 loại weibo, 1 là sina weibo, 2 là tencent weibo.

16. Chương 6-2: Đơn Hàng Số 6: Nam Nhân Nhà Tôi Là Đại Thần (thân Trên)

Điền Dương follow weibo của Chương Viễn, sau đó mới để lại bình luận cho từng cái weibo kia.

Viễn Dương: Xin hãy dùng nụ hôn dịu dàng để đánh thức cậu ấy đi!

Điền Dương không ngờ bấm bấm bấm lại có thể phát hiện ra một mặt khác của Chương Viễn, cậu hằng hái bứng bứng lên Baidu tìm ID của anh. Kết quả đầu tiên là Baidu baike(1).

ID: Bạch Tuộc, nick name: Chương đại nhân, CV kịch truyền thanh tiếng Trung, giới tính nam, cao 180, ngày tháng năm sinh, tác phẩm tiêu biểu...

Tư liệu cá nhân rất chính xác kỹ càng. Điền Dương có chút hiếu kì muốn nghe kịch của Chương Viễn, vì vậy nhắn tin cho Anh Đào.

Điền Dương: Tôi muốn nghe kịch của Bạch Tuộc, có thể gửi cho tôi không?

Anh Đào lập tức trả lời cậu, ba dấu chấm than làm cậu hoảng sợ.

Anh Đào: !!!

Anh Đào: Cậu muốn nghe kịch của Chương đại nhân?! Tôi cũng là fan cuồng của anh ấy! Kịch của đại nhân có rất nhiều, tôi tìm cho cậu.

Anh Đào cho rằng Điền Dương cũng là fan của Bạch Tuộc, nhất thời nhìn thấy tri kỉ cho nên kích động vô cùng. Kết quả, cô không chỉ nén kịch của Bạch Tuộc gửi đi, còn kèm theo bản cắt những cảnh H, tổng cộng hơn 400 Mb.

Anh Đào: Chỗ H cẩn thận đừng để cho chồng cậu thấy được, nếu không khẳng định sẽ ghen.

Điền Dương: Tuyệt đối không để cho anh ấy nghe thấy đâu.

Kết quả sau khi Điền Dương nghe xong bản cắt, cả người đều xong đời.

Mẹ nó, thử dốc so với bình thường còn hay hơn!

Nhưng mà người bên trong phối hợp với anh không giỏi bằng cậu *ngoáy mũi*

Anh Đào: Được rồi, muốn vào nhóm fan của Chương đại nhân không?

Điền Dương: Bạch Tuộc có ở trong nhóm không?

Sợ bại lộ thân phận, Điền Dương phải cẩn thận thăm hỏi.

Anh Đào: Chương đại nhân không có nhóm fan, nhóm này là do các fan lập nên.

Điền Dương: Có, tôi muốn vào.

Điền Dương vừa mới vào nhóm, trên màn hình đã nhảy ào ào ra một đồng chữ cái, thật đúng là náo nhiệt. Trong nhóm có hơn tám trăm thành viên, cũng khó trách.

Anh Đào: Mọi người mau tới hoan nghênh người mới đi, con trai đó.

Vốn có nhiều người trò chuyện như vậy, lẽ ra câu nói của Anh Đào rất dễ bị trôi qua, nhưng mà Anh Đào dù thường lặn nhưng vẫn rất quen thân với các cô gái trong nhóm, hơn nữa Bạch Tuộc từng nhận vai quần chúng trong kịch của cô chuẩn bị, cộng thêm họ luôn hoan nghênh fan nam.

Trong nhóm đều là chị em với nhau, hiếm khi có fan nam, tất nhiên ai cũng nhiệt liệt đón chào. Điền Dương sửa lại tên trong nhóm rồi mới nói.

Viễn Dương: Chào cả nhà, mong được giúp đỡ ><

Fan cuồng phong độ số 1: Gào khóc, fan nam quá đáng yêu.

Fan cuồng phong độ số 2: Chào fan nam, tôi cũng là con trai *nắm tay*

Fan cuồng phong độ số 3: ID này thật quen mắt, có phải là CV mà Bàn phím nhắc tới trên weibo không?

Fan cuồng phong độ số 1: Hóa ra là một CV, chờ mong cậu hợp tác với Chương đại nhân sau đó kéo anh ý rẽ vào đây luôn.

Fan cuồng cực đoan số 1: Người mới sao có thể dễ dàng hợp tác với Chương đại nhân được.

Fan cuồng cực đoan số 2: Đùi đại nhân không phải muốn ôm là có thể ôm.

Bởi vì đây là một nhóm do fan tự lập ra cho nên người trong nhóm cũng có chút hỗn tạp. Trong đó cũng có không ít thành phần cực đoan ấu trĩ, các fan trẻ tuổi. Anh Đào đã từng nhắc cậu nên Điền Dương có thấy cũng không thể trách.

Nhìn về phía mọi người đang bàn về đồ trang điểm, Điền Dương không nói nữa, liền thu nhỏ khung chat nhóm.

Thời gian sau đó, Điền Dương đều đeo tai nghe thưởng thức kịch truyền thanh của Chương Viễn. Từ ôn nhu dịu dàng cho tới xấu xa khốn kiếp công, thực sự là dạng nào cũng có. Trong lúc đó, mỗi lần Điền Dương thấy Chương Viễn diễn vai không phù hợp với hình tượng của bản thân đều kích động hét to, lần nào cũng bị nhân viên cửa hàng khinh bỉ “Lên cơn điên gì vậy?”

Bởi vì nghe quá chăm chú, cậu để lỡ rất nhiều cuộc gọi của Chương Viễn, phải nhờ Diêm Vi nhắc nhở mới biết.

“Có thể đi rồi.” Điền Dương hẹn Chương Viễn cùng tới cửa hàng đồ ngọt mới mở tại khu phố trung tâm.

“Em đi ngay đây.”

Điền Dương đeo balo lên vai, tạm biệt mọi người trong cửa hàng rồi mới vừa chạy vừa nhảy đi, liếc mắt đã thấy một chiếc xe đỗ ở con đường đối diện.

Cửa sổ xe hạ xuống, Chương Viễn cười tủm tỉm nhìn về phía cậu. Điền Dương chỉ lo nhìn chiếc xe kia, bước chân nhanh qua đó, thiếu chút nữa bị xe khác đụng phải, hoảng sợ chạy tới ngồi vào ghế phó lái.

“Qua đường sao em không chú ý một chút?”

Điền Dương lè lưỡi, “Sau này em sẽ chú ý.”

Đi được năm phút, hai người mau chóng tới điểm đến. Cửa hàng đồ ngọt được trang hoàng rất đáng yêu, làm Điền Dương thấy cảnh đẹp ý vui. Hai người tìm một góc yên tĩnh ngồi xuống, Điền Dương vừa đặt món đã vội vàng lật menu ra xem.

“Cái này, cái này, cái này cũng muốn, còn có cái này, lại thêm cái này, sau đó mang cho tôi nước dừa hấu.” Điền Dương chỉ bánh kem, hỏi Chương Viễn muốn ăn cái gì, hoàn toàn vứt bém quyết định giảm béo của mình ra sau đầu.

Chương Viễn cái cũng không nói, đi tới quầy hàng thanh toán.

Khi anh trở về, trong đĩa đựng đủ chỗ bánh ngọt cậu chọn.

“Anh không ăn sao?” Điền Dương hỏi.

Chương Viễn khẳng định: “Em không ăn hết được đâu.”

Đĩa được đặt lên bàn, Điền Dương dường như rất sợ món ngon trước mắt bị đoạt đi.

“Anh đừng hòng cướp của em, những cái này đều là của em.”

Chương Viễn chống tay nâng cằm, chỉ mỉm cười nhìn cậu, yêu chiều không gì sánh được nói: “Được, anh không tranh với em, những món này đều là của em hết.”

Bởi vì anh biết, mỗi lần Điền Dương đều gọi rất nhiều đồ ăn, sau đó cần anh phải tới ăn hộ. Huống chi bánh này rất ngọt, sẽ nhanh no.

Điền Dương vui vẻ cắn miếng chocolate, thoáng nhìn sang Chương Viễn đang nghịch điện thoại, chợt nghĩ không biết anh có nói về mình không. Vì vậy cậu lén lút lấy điện thoại ra đặt trên đùi xem weibo.

Vừa mở trang chủ ra đã thấy một weibo mới do Chương Viễn đăng.

Bạch Tuộc:Đưa nhóc đi ăn đồ ngọt, cái miệng phồng phồng thật giống như chuột con ôm kho thóc [Hình ảnh]

Có ảnh chụp làm chân tướng là điều các fan thích vậy xem nhất. Chương Viễn ngồi ở chỗ mình chụp ảnh, chỉ chụp từ mũi xuống, vậy nên có thể thấy được bộ dáng phồng mồm của Điền Dương.

Dám chụp ảnh em.

Điền Dương thuận tiện nhìn xuống bình luận phía dưới.

Bình luận 1: Gào khốc, nhóc kia thật đáng yêu. Chương đại nhân, hình như đây là lần đầu anh đăng ảnh mặt nhóc, tuy rằng không nhìn ra hình dạng gì.

Bình luận 2:Giơ tay biểu thị quá thỏa mãn.

Bình luận 3:Trắng ghê, chỉ chụp có nửa mặt biểu thị không vui vẻ.

Bình luận 4:Chương đại nhân, nhóc con của anh đang ăn ngon kìa, đâu có giảm béo đâu o(*) Nhưng mà vóc người này có thật sự cần giảm béo không?

Thấy cái cuối cùng, Điền Dương yên lặng đẩy cái đĩa qua.

“Em no rồi.”

Chương Viễn buồn cười nhìn cậu, sau đó yên lặng ăn những cái bánh bị cậu cắn qua.

Điền Dương quang minh chính đại đặt di động lên, dùng cốc nước trái cây che màn hình.

Viễn Dương: Đồ ngọt trông thật ngon (— —)// Bạch Tuộc: Đưa nhóc đi ăn đồ ngọt, cái miệng phồng phồng thật giống như chuột con ôm kho thóc [Hình ảnh]

Ngay sau đó, Bàn phím trả lời cậu.

Bàn phím:Tôi sẽ làm bánh ngọt, có cơ hội mời cậu thưởng thức.

Viễn Dương trả lời Bàn phím:Được được, tôi đợi cậu.

Bàn phím trả lời Viễn Dương:Tiền nguyên liệu cậu trả __

Viễn Dương trả lời Bàn phím: OK OK

Điền Dương cũng không quên nhiệm vụ của mình, dù sao weibo của cậu không nhiều, cậu cứ trả lời qua lại có không ít bình luận. Không từ thủ đoạn, dường như cậu đã hiểu được ý nghĩa sâu xa trong đó rồi.

Chương Viễn đưa Điền Dương đến dưới lầu, bởi vì buổi tối anh còn có tiết mục nên buổi chiều vẫn phải tiếp tục trở về đài. Sau khi nhắc nhở Điền Dương nhớ hâm nóng cơm tối mình đã làm xong, hai người mới hôn tạm biệt, sau đó Điền Dương nhảy nhót vào nhà. Chương Viễn nhìn theo bóng dáng cậu, thẳng cho tới khi không còn nhìn thấy nữa mới lấy điện thoại di động ra.

Viễn Dương:Xin hãy dùng nụ hôn dịu dàng để đánh thức cậu ấy đi!

Bạch Tuộc trả lời Viễn Dương:Được, ý kiến này không tồi, có thể thử một lần.

*Chú thích:

(1) Baidu Baike: giống wikipedia.

17. Chương 6-3: Đơn Hàng Số 6: Nam Nhân Nhà Tôi Là Đại Thần (thân Dưới)

Điền Dương vừa vào nhà thì vào luôn thư phòng, bởi vì bên trong có thiết bị âm thanh hiện đại của Chương Viễn. May là Chương Viễn đi làm tối, nếu không cậu chẳng thể vào thư phòng dùng máy được.

Điền Dương không muốn để cho Chương Viễn biết mình làm vụng phối, cũng như Chương Viễn không nói cho cậu, hai người sẽ cùng chơi trốn tìm trong cái giới vụng phối này.

Chương Viễn là đại thần, hẳn là sẽ không liên quan gì tới cậu. Hơn nữa đây là cậu đang làm việc, giải quyết xong vấn đề của anh Bàn phím, cậu sẽ tự động rút lui.

Điền Dương nhấn mở nhóm tổ kịch.

Tổ kịch Mùa xuân tình yêu của Tiểu Bạch.

Thụ – Viễn Dương: Bàn phím, tôi có thể pia kịch rồi ~()

~Cậu không gửi tin riêng cho Bàn phím đương nhiên là vì muốn Hai Hai Ba thấy tiết mục giao lưu tình cảm của bọn họ rồi. Điền Dương chỉ gửi tin bảo Bàn phím mau lên trả lời cậu, tạo ảo giác như tay sai gọi thì đến bảo thì đi vậy.

Công – Bàn phím: Được, chỗ cũ, không gặp không về.

Bởi vì cậu dùng máy tính khác nên tưởng phải tải YY một lần nữa, nào ngờ YY đã được cài sẵn trong máy rồi. ID cùng mật mã được lưu lại chính là của Chương Viễn.

Khi Điền Dương vào YY, Bàn phím đã ở đó rồi. Anh Đào cũng quan sát, chỉ không thấy acc của Hai Hai Ba. Điền Dương gõ phím hỏi, ít người thế này thì diễn kịch thế nào.

Điền Dương: Hai Hai Ba sao không ở đây?

Bàn phím: Cậu ấy có tiết học, chỉ dùng QQ điện thoại thôi, có thể thấy tin tức trên nhóm *cười*

Cái nụ cười này nhìn thế nào cũng thấy đều đặn.

Bởi vì Điền Dương chẳng biết gì về ghi âm cả, Anh Đào bảo cậu tìm phần mềm ghi âm Cool edit gọi tắt là CE. Điền Dương phát hiện ra ngay trong máy tính này cũng có phần mềm đấy. Học xong cách sử dụng, Anh Đào muốn cậu mở CE trong lúc đối kịch, như vậy tương đương với vừa pia vừa ghi âm.

Điền Dương thấy lời kịch đã ổn rồi, chuẩn bị bắt đầu.

Màn một, start.

“Trần Hạo, em hỏi anh, người này là như thế nào?”

“Dừng dừng dừng!”

Vừa mới nói câu đầu tiên, Anh Đào đã cắt lời Điền Dương, vạch ra một đồng lỗi.

“Không cảm xúc, ngữ khí bình thường, chẳng có hồn, phát âm chưa chính xác.”

Điền Dương vô cùng muốn nói: “Cô giáo, em không hiểu nhận xét của cô.”

“Khi cậu nổi giận với người khác cũng bình tĩnh thế à? Tưởng tượng cảnh đó trong đầu đi.”

Điền Dương lại cực kì muốn nói: “Em sẽ không giận người khác chỉ vì mấy chuyện như vậy.”

Nếu Anh Đào muốn cậu tưởng tượng, thì cậu đành nghĩ.

“Trần Hạo, em hỏi anh, người kia là như thế nào~”

“Tôi không bảo cậu làm nũng!”

“Trần Hạo, em hỏi... hỏi anh, người kia là như thế nào?”

“Nói lắp.”

...

Mười phút sau, câu đầu tiên của cậu cuối cùng cũng được thông qua!

Thật đáng mừng.

Bàn phím không khỏi gửi một icon vỗ tay cổ vũ sự kiên trì hăng say nghiêm túc của Điền Dương.

Điền Dương liếc thấy một acc mới xuất hiện trong phòng, trong mắt lóe ra sự giảo hoạt, nói với Bàn phím:

“Bàn phím, cậu đừng trêu tôi mà? Đã bảo tôi là người mới rồi, tiền bối phải thương yêu hậu bối chứ.”

Thanh âm của Bàn phím tràn đầy ý cười, trả lời: “Cậu tiến bộ rất nhanh, chịu khó luyện tập nhiều, đêm nay nếu tôi rảnh sẽ đối kịch với cậu.”

“Được! Đêm nay tôi cũng rảnh.”

Lúc này, trên khung chat nổi lên một câu do Hai Hai Ba gõ ra.

Khung chat

Hai Hai Ba: Thu âm kiểu này thì hỏng rồi. Anh Đào, cô chắc chắn cuối tháng có thể ra kịch chứ? Tôi đã hoàn thành poster rồi đó.

Lời này là sự thật, nhưng mà nói xấu trước mặt người ta cũng thật quá lớn gan. Giới vông phổi toàn những người ngẩng đầu không gặp cúi đầu sẽ thấy, tuy rằng Điền Dương là người mới đi chăng nữa.

Có thể thấy được Hai Hai Ba có địch ý với cậu.

Anh Đào nơm nớp lo sợ trả lời: “Tôi thúc giục một chút chắc chắn có thể làm được.”

Giờ mới là đầu tháng, chỉ là một kỳ kịch mà thôi, tốc độ giao âm của CV nhanh một chút, cuối tháng hoàn toàn có thể phát kịch.

Sau chuyện này, Anh Đào tiếp tục dấn thân vào con đường điều giáo tiểu thụ mới, cũng may năng lực học hỏi của Điền Dương không tệ, về sau càng phối càng thuận lợi.

Rồi tới phần phối H, không dài nhưng cần một đoạn thở dốc. Anh Đào trực tiếp bỏ qua khiến Điền Dương hiếu kì hỏi thăm, “Anh Đào, cô để sót phần này à?”

“A, tôi nghĩ cậu sẽ ngại nên muốn để cậu tự ghi âm riêng.”

Điền Dương thản nhiên nói: “Không sao, dù sao cũng không phải làm thật.”

Bàn phím lại nói: “Tôi cũng không vấn đề gì, tranh thủ đêm nay thu âm luôn cho xong.”

Nếu hai đương sự đã không để ý, Anh Đào chẳng kiêng nể gì nữa. Bởi vì đã từng có kinh nghiệm, Điền Dương diễn rất trôi chảy.

Sau khi kết thúc phần đó, Anh Đào nhịn không được nói: “Viễn Dương, cậu giỏi qua, tôi sẽ không nói cho cậu biết phần này là phần cậu ghi âm tốt nhất đâu.”

“He he, cảm ơn.”

Bàn phím lại thêm lời: “Phối rất không tệ, thiếu chút nữa tôi cứng luôn.”

Giọng điệu của Bàn phím như là nói giỡn, nhưng cũng có cảm giác mờ ám. Mới một ngày thôi, không ngờ hai người đã thân thiết như vậy.

Trước còn cứ nghĩ nhiệm vụ lần này khó mà hoàn thành được, đối kịch tạm thời chỉ cần như vậy thôi.

Tổ kịch Mùa xuân tình yêu của Tiểu Bạch.

Chuẩn bị – Anh Đào: Bàn phím, đừng quên cậu còn âm thô ED đấy.

Thụ – Viễn Dương: Bàn phím còn hát ED sao?

Công – Bàn phím: [link trang 5sing] Trong này có những bài tôi hát, có thể nghe thử xem.

Thụ – Viễn Dương: *đỏ mặt* Được *ok*

Ngồi trước máy tính lâu, đợi tới khi Điền Dương ý thức được, cậu thấy thật đói bụng. Trước tiên cậu phải xóa hết đồng file ghi âm trên màn hình và thùng rác, bỏ lưu mật mã tài khoản YY và QQ, để Chương Viễn không phát hiện ra.

Cơm đã nấu xong trong nồi cơm điện rồi, Điền Dương dùng lò vi ba hâm nóng thức ăn, bữa tối vậy là đại công cáo thành. Điền Dương vừa ăn cơm vừa lên weibo, mở bình luận ra xem.

Bạch Tuộc trả lời Viễn Dương:Được, ý kiến này không tồi, có thể thử một lần.

Hoa Xấu Hổ trả lời Bạch Tuộc:Rõ ràng em cũng đưa ra kiến nghị này, sao đại thần không trả lời em, không công bằng!

Hai Hai Ba:Ha ha.

...

Thấy mình được Chương Viễn trả lời, điều đầu tiên Điền Dương nghĩ là mình bị lộ rồi sao, sau lại nghĩ không có khả năng, chắc là tùy tiện trả lời mà thôi.

Hai Hai Ba trả lời “ha ha” ở dưới phần bình luận của mình và Bàn phím, quả nhiên là ghen tị rồi.

Viễn Dương gửi một mặt cười để trả lời, giả vờ như cái gì cũng không biết, ai nói “ha ha” là kỳ quái, “mặt cười” với “ha ha” là người một nhà mà.

Điền Dương lên giường nằm thẳng cẳng từ sớm, nhìn TV một hồi, thấy trong phòng thật quá hiu quạnh. Chương Viễn không ở nhà, cậu quả thực rất cô đơn. Tiết mục buổi tối của anh tới cuối tháng mới kết thúc, số ngày đếm trên đầu ngón tay cũng không đếm hết được.

Điền Dương cảm khái mà đăng một cái weibo.

Viễn Dương: Cuộc sống thật cô quạnh như tuyết!

Cũng không biết Bàn phím có phải là người suốt ngày lên weibo hay không, ngay lập tức đã thấy trả lời.

Bàn phím: Có thể đi nghe bài hát của tôi, hoặc là kịch.

Viễn Dương trả lời Bàn phím: Đã tắt máy tính rồi.

Bàn phím trả lời Viễn Dương: Hoan nghênh gọi tới đường dây nóng của Bàn phím.

Điền Dương tất nhiên sẽ không gọi điện cho Bàn phím, huống chi cậu còn chẳng biết số điện thoại của anh ta. Khi cậu đang định trả lời, đột nhiên thấy Hai Hai Ba xông ra. Tuy rằng không phải là đáp lại cậu, nhưng bởi vì ở ngay dưới weibo của cậu nên cậu có thể thấy được.

Hai Hai Ba trả lời Bàn phím: Ha ha.

Bàn phím trả lời Hai Hai Ba: Kỳ quặc, em có ý gì?

Hai Hai Ba trả lời Bàn phím: Anh không cảm thấy da mặt anh quá dày sao?

Bàn phím trả lời Hai Hai Ba: Xin hãy nói rõ ràng.

Hai Hai Ba trả lời Bàn phím: Tôi cười, anh không cười, anh quản được sao?

Bàn phím trả lời Hai Hai Ba: Em thật trẻ con, chia tay với em đúng là sự lựa chọn sáng suốt.

Sau đó không thấy Hai Hai Ba xuất hiện nữa.

Tạm thời bất luận hai người vì chuyện gì mà cãi nhau ầm ĩ, Điền Dương nghĩ chắc họ không chỉ đơn giản giận đối nhau như vậy.

Điền Dương: “Chia tay với em đúng là sự lựa chọn sáng suốt”. Nói vậy thật sự tốt sao?

Bàn phím: Ai, tôi thật sự phiền, sao em ấy có thể coi mấy thứ fan trên mạng nghĩ ra là sự thật chứ?

Điền Dương: Còn muốn tôi tiếp tục diễn trò ân ái cùng cậu không? Tự nhiên tôi thấy mình thật thiếu đạo đức.

Bàn phím: Quên đi, tôi thấy càng hồng hồng hơn. Ai, có thể tôi sẽ lui giới, những chuyện thị phi vì vòng phối, tôi chỉ cần rời xa nó ra được. Out trước.

Điền Dương đặt di động sang một bên, xem TV thêm một lúc sau đó mới tắt đèn đi ngủ.

Khi điện thoại sáng lên có tin nhắn tới, Điền Dương phát hiện ra di động của mình nháy sáng vô số lần rồi. Cậu muốn thay đổi cài đặt một chút, chợt Anh Đào gọi điện đến.

“Làm sao vậy?”

“Mau lên QQ xem bài post của cậu đi, sự tình có chút phiền phức. Chỉ tại tôi lảm miệng, cậu tự mình xem chút đi.”

Topic: Hóa ra Bàn phím với Hai Hai Ba chia tay thật rồi.

0L: [Ảnh chụp màn hình hai người cãi nhau]

1L: Vui mừng quá 2333333 Nhóm tiểu thụ của Bàn phím mau nhanh chân lên.

2L: Chia tay rồi thì có thể làm bạn bè mà, thấy tình huống của hai người này chắc làm bạn cũng không được.

3L: Là bởi vì Viễn Dương sao? Chẳng biết chui từ đâu ra.

4L: Tôi nhớ anh ta, Chương đại nhân từng trả lời bình luận của anh ta.

5L: Tôi cũng nhớ anh ta, Bàn phím từng đăng weibo quen biết một người mới, bọn họ hẳn là hợp tác làm CP.

Hai Hai Ba: Không sai, tôi chia tay với Bàn phím rồi, cảm ơn các vị đã cho tôi xem một trò hay. Về phần nguyên nhân, cũng không phải vì Viễn Dương, là chuyện ngoài đời của chúng tôi. Còn có, với tư cách bạn trai cũ, tôi ở đây nói với Bàn phím một chuyện để anh tỉnh ngộ. Tôi đã hỏi chuẩn bị mời Viễn Dương vào tổ kịch, cô ấy nói Viễn Dương ngoài đời có người yêu rồi, vậy nên mời anh mở to mắt, đừng ngoại tình với vợ người ta. Còn nữa, tôi xuất hiện ở chỗ này vì muốn thông báo một việc, tôi quyết định xóa ID, chỉ làm nốt những việc còn dang dở. Thế nhé.

27L: Ôi trời, lâu trên là người thật = =

28L: Viễn Dương có người yêu rồi còn lên mạng cùng người khác liếc mắt đưa tình, người yêu anh ta có biết không?

29L: Chưa nổi tiếng đã có tin xấu, người này ngay cả một kịch cũng không có.

30L: Viễn Dương chính là người thứ ba chia rẽ người ta.

31L: Thật không biết xấu hổ.

Điền Dương xem từng cái một, ngay sau đó, QQ của cậu thông báo.

Bạn đã bị quản lí mời ra khỏi nhóm Fan của Chương đại nhân.

18. Chương 6-4: Đơn Hàng Số 6: Nam Nhân Nhà Tôi Là Đại Thần (đuôi)

Một giờ sáng, Chương Viễn về nhà. Vừa mới bước vào phòng ngủ, trong nhà không bật đèn, trên giường vẫn còn vang lên tiếng sốt sột. Lập tức có một tiếng nói vô lực vang lên: “Anh đã về rồi à?”

Chương Viễn mở đèn lên, hỏi: “Sao em còn chưa ngủ?”

Điền Dương dụi dụi mắt, nửa nhồm dậy nửa nằm tựa vào giường, vươn ngón trở ngoắc ngoắc Chương Viễn. Anh tới gần ngồi xuống giường, Điền Dương liền ôm cổ anh, thoải mái cọ đầu.

“Mất ngủ.”

“Anh thấy là em có chuyện phiền lòng rồi.”

Điền Dương có chút chột dạ, rụt rụt cổ.

Chương Viễn thở dài: “Không phải là chuyện của em với Bàn phím chứ?”

“Đó là công việc của em.” Điền Dương mượn cớ, sau đó mới nhận ra, kinh ngạc ngồi thẳng người nhìn Chương Viễn, “Làm sao mà anh biết được?”

Điền Dương tự hỏi mình để lộ lúc nào chứ.

Cậu lẩm bẩm: “Chẳng lẽ tại vì em follow weibo của anh? Không đúng, làm sao anh có thể nhìn ra được?”

Chẳng lẽ cái bình luận kia được Chương Viễn đặc biệt trả lời vì anh biết đó là mình?

“Em đăng kí weibo bằng tư liệu thật, muốn không biết là em cũng khó.”

Khi weibo thông báo có fan mới, Chương Viễn đã mở ra xem, không chỉ vì anh quan tâm fan mà còn vì những người anh từng hợp tác trong tổ kịch cũng thường follow anh. Bản thân khi thấy tên weibo cùng ava của Điền Dương cũng không nghĩ trùng hợp đến thế, anh chỉ tùy tiện mở ra xem, đứa ngốc này cứ nhiên dùng tư liệu cá nhân thật dễ dàng kìa.

Chỗ ở, sinh nhật, trình độ học vấn, đều đúng. Vốn tưởng rằng Điền Dương đang ám chỉ muốn anh nhận ra, nhưng khi thấy bộ dạng kinh ngạc của cậu, Chương Viễn mới biết được em ấy căn bản không chú ý che giấu nên mới lộ ra nhiều căn cứ chính xác tới như vậy.

Được rồi, mới ngày đầu tiên đã bị nhận ra. Nếu Chương Viễn đã biết, Điền Dương có thể không e ngại gì mà kêu ca. “Bạch Tuộc, cái giới vồng phổi kia của anh thật đáng sợ, bài post kia muốn mắng em chết luôn, anh có phải bình thường cũng bị người ta châm chọc khiêu khích thế không? Người càng nổi tiếng thì phi càng nhiều, anh còn là đại thần.”

Kết quả của nổi tiếng chút xíu là bị người ta tùy ý ném đá trên internet, thấy người nào có tin đồn gì cũng phải đá ké một phát, thấy người nào không vừa mắt cũng phải đi chửi một trận, dù sao cũng không tra ra được mình là ai. Bọn họ thường đem chuyện bé xé ra to, thêm mắm thêm muối một phen, ước gì có kịch hay để nhìn.

Muốn nói về chuyện Bàn phím cùng Viễn Dương, có người muốn nghĩ nó mờ ám thì nó mờ ám, muốn nghĩ họ là anh em tốt thì họ là anh em tốt, nhưng suy nghĩ của người sau quá bình thường, của người trước mới thú vị bất ngờ. Huống chi bọn họ còn có lời nói của Hai Hai Ba làm căn cứ, đem mũi dùi chĩa thẳng vào Viễn Dương không chút tiếng tăm kia. Ném cho cậu cái ác danh “người thứ ba”, không cần biết nó có thật hay không.

Sự thật đâu? Không có. Khi tình hình đã định sẵn như thế, cho dù có mấy người phản đối cũng không được ai để ý.

Chỉ có thể nói, đối với giới vồng phổi, Điền Dương còn quá ngây thơ.

Không lâu sau đó, hai vị CV trong giới đồng thời cũng là đương sự cùng đăng weibo.

Bạch Tuộc:Người đàn ông của cậu ấy biết __^_[Ảnh chụp màn hình – 28L: Viễn Dương có người yêu rồi còn lên mạng cùng người khác liếc mắt đưa tình, người yêu anh ta có biết không?]

Bình luận 1:Tình huống gì thế này = =

Bình luận 2:Ảnh chụp là trong bài post Hóa ra Bàn phím với Hai Hai Ba chia tay thật rồi.

Bình luận 3:Vậy nên Chương đại nhân chính là CP của @Viễn Dương

Bình luận 4:Đại thần, anh dám làm nũng __

Bình luận 5:Vừa nhìn đã biết giữa Viễn Dương và Bàn phím không có gì.

Bàn phím:Tôi cùng Tam Nhi @Hai Hai Ba vì những việc trong vồng phổi mà có không ít mâu thuẫn, về phần chia tay cũng chỉ là lời giận dỗi khi kích động. Giữa vợ và vồng phổi, xin lỗi mọi người, vợ quan trọng hơn, lấp xong hết hồ xin hẹn gặp lại. @Viễn Dương, cảm ơn cậu gia nhập liên minh, tuy rằng Tam Nhi ngu ngốc không nhận ra là tôi nhờ cậu để kích em ấy.

Bình luận 1:Mẹ nó, hóa ra chuyện là thế này.

Bình luận 2:Tuy rằng rất luyến tiếc nhưng em tôn trọng sự lựa chọn của sama, đời thật quan trọng hơn, hai người mau làm lành đi.

Bình luận 3:Được rồi, xin cho em gửi lời xin lỗi tới @Viễn Dương vì bài post thảo luận.

Kết cục là bài ném đá bị xóa đi, mọi chuyện nhờ có weibo của Bàn phím và Bạch Tuộc mà êm đẹp. Đối với lượng fan khổng lồ của Bạch Tuộc mà nói, có thể gần gũi với nhóc con mà Chương đại nhân lúc nào cũng ân ái đưa lên weibo là điều hạnh phúc nhất. Chợt có người phát hiện ra, Viễn Dương nằm trong tay sinh mệnh của đám fan trong nhóm đã biến mất rồi!

Nhóm trưởng đi ra tự thú.

Nhóm trưởng: Trước đây tôi cho rằng nhân phẩm của Viễn Dương không tốt nên đã đá cậu ta ra rồi, xin lỗi QAQ

Fan cuồng phong độ số 3: Nhóm trưởng không có tội, vốn chúng tôi cũng ủng hộ cô mà.

Nhóm trưởng: Tôi tôi tôi đi xin lỗi.

Yêu ai yêu cả đường đi lối về, hôm sau Điền Dương lên weibo, bị số fan tăng lên làm hoảng sợ. Cho dù weibo của cậu lập ra là để giúp đỡ Bàn phím, nhưng cũng có người ở dưới bình luận ghép cậu với Chương Viễn.

Sau chuyện kia, Anh Đào không tiếp tục theo dõi nên khi cô biết được tin tức kinh người, đã cực độ khẩn cấp gọi điện cho Điền Dương.

Điền Dương chỉ nghe được thanh âm rít lên với độ đề xi ben cao chói vót: “Nam thần của tôi có ở nhà hay không, có ở bên cạnh cậu hay không? Cậu mau để anh ấy nghe điện thoại.”

Cậu vô cùng muốn ngắt máy, vẫn nói, “Đi làm rồi.”

“Kịch kia của tôi còn thiếu một vai quần chúng, cậu nhờ anh ấy phối cho tôi đi.”

Điền Dương trực tiếp cự tuyệt, “Anh ấy bận, không rảnh. Muốn anh ấy tiếp kịch thì phải đi hỏi anh ấy, đừng lôi kéo làm quen tôi.”

Anh Đào lập tức đổi sang giọng điệu đáng thương vô cùng, “Có cửa sau tội gì không đi, Tiểu Dương, cậu nói hai chúng ta là quan hệ gì nào?”

Cậu không muốn nói lời vô ích cùng Anh Đào nữa, hướng chỉ chỉ là một vai quần chúng, “Vây được rồi, để tôi hỏi lại anh ấy, gần đây anh ấy rất bận.”

“Được, sau này nhớ lên weibo ân ái nhiều vào nhé, tôi rất thích xem. Dương nhiên nếu có thể thấy người thật thì càng tốt, cậu tính lúc nào chúng ta có thể gặp nhau một lần nữa...”

Điền Dương trực tiếp ngắt máy, toàn bộ thế giới đều an tĩnh.

Cậu nhắn tin cho Bàn phím, hai người vẫn phải làm nốt phần kịch còn lại. Lần này, cậu là gửi tin riêng.

Viễn Dương: Lúc nào rảnh thì cùng thu âm nốt phần còn lại?

Bàn phím: Giờ đang có thời gian.

Vì vậy, chỗ cũ, YY của tổ kịch. Bởi Anh Đào không onl nên lần này chỉ có hai người bọn họ. Điền Dương cố ý liếc sang tổ kịch, phát hiện Hai Hai Ba không onl.

Hai người gặp nhau trên YY, trước tiên không bàn đến chính sự. Bàn phím trình trọng gửi lời xin lỗi tới cậu, là do anh ta quá ngây thơ nên mới nghĩ ra cái biện pháp đó, kết quả là quan hệ của anh cùng Hai Hai Ba càng nghiêm trọng, còn liên lụy Điền Dương bị người ta ném đá.

Điền Dương cũng không quá để bụng tới những lời của người khác, dù sao cậu cũng là nhận tiền làm việc, có đạo đức nghề nghiệp. Cứ để họ nói gì thì nói, cậu muốn chịu được phải có da mặt dày.

“Giờ anh cùng Hai Hai Ba ra sao rồi?”

Bàn phím thở dài một hơi, “Còn có thể thế nào, cứ dây dưa thôi, hiện tại em ấy không thèm đáp lại tôi chút nào. Được rồi, chúng ta đừng nói nhiều, mau đổi kịch đi.”

“Được.”

...

Nào ngờ vừa được vài phút, đột nhiên xảy ra chuyện.

“Bạn cùng phòng của Tam Nhi nói em ấy bị đau dạ dày nhưng nhất quyết không chịu đi bệnh viện. Tôi đi xem thế nào.”

“Mau đi đi, đó là một cơ hội tốt, chúc hai người gương vỡ lại lành.”

Nếu như không thể đối kịch, Điền Dương đành tự mình thu âm. Không ngờ phía sau còn vài cảnh hôn lưỡi, khi cậu đang chỉnh sửa âm thanh kiss cho chân thực hơn, Chương Viễn đột nhiên trở về.

Điền Dương mừng rỡ nói: “Anh về thật đúng lúc, kịch bản nói muốn tạo âm thanh hôn môi, phải làm thế nào đây?”

“Tự hôn lên mu bàn tay.”

“A.” Điền Dương ngoan ngoãn nghe theo, tự mình hôn lên mu bàn tay vài cái rồi nghe thử, vẫn không vừa lòng. Cậu vẫy vẫy tay với Chương Viễn, cười thật hạ lưu.

Điền Dương đứng lên, đem chỗ ngồi của mình tặng cho Chương Viễn. Anh đơn thuần chỉ cho rằng cậu cần mình giúp, “Em muốn anh giúp em thu âm à?”

Điền Dương lắc lắc tay, sau đó ngồi xuống đùi Chương Viễn, choàng mạnh lấy gáy anh, vô cùng chủ động hôn Chương Viễn.

Chương Viễn nghe được tiếng rên rỉ của Điền Dương dần vang lên, thoáng nhìn sang màn hình, sóng âm thanh trên CE vẫn dao động, lập tức hiểu ra có chuyện gì. Chương Viễn ngậm lấy đầu lưỡi Điền Dương, cố sức mút vào khiến hơi thở của cậu ngày càng nặng nề.

“A...”

Đầu lưỡi Chương Viễn lướt sang bên quai hàm cắn cắn của cậu, Điền Dương chỉ cảm thấy cơ thể khô nóng không gì sánh được, ôm lấy Chương Viễn cùng lăn lên thảm trải sàn.

Chương Viễn cùng Điền Dương làm một vòng, hăng hái không quản ngày hay đêm, hướng chỉ trong thư phòng, rèm được kéo xuống rất có không khí. Chương Viễn muốn ôm Điền Dương quay về phòng ngủ, nhưng Điền Dương muốn trải nghiệm mới mẻ, thử làm trên thảm một lần.

Được rồi, anh đành thỏa mãn cậu.

...

Cuối cùng, thể lực của Điền Dương không chống đỡ nổi, thở gấp từng ngụm ngụm, ồn ào muốn nghỉ ngơi, lại ôm lấy cổ Chương Viễn không cho anh đứng dậy.

“Anh phải về đây.”

Nghe xong lời này, Điền Dương liền đánh lên đất một cái, “Cứ tưởng là lãnh đạo của anh thả người, thế anh về nhà làm gì?”

Chương Viễn đứng dậy, mặc quần lót của mình vào rồi đi ra ngoài, “Về lấy tài liệu, đừng nằm nữa, lát nhớ giặt thảm.”

“A a a, thật cô đơn, vốn còn tưởng có Gollum ở cùng.” Gollum(1) là thú cưng của họ, do trước đây khi gửi ở nhà bố mẹ Chương Viễn bị ốm nặng, còn đang ở nhà anh nghỉ ngơi, không thích hợp lần qua lần lại.

Điền Dương lười biếng đứng lên, vừa nhấn chuột máy tính, Chương Viễn đã đứng ở cửa nhắc nhở, “Xóa mấy cái ghi âm kia cho anh.”

Tay cậu run lên, thiếu chút nữa xóa thật, may qua có khung hỏi nhảy ra bắt cậu phải xác nhận.

Điền Dương ngoài miệng đáp lời, trên tay lại nhấn lưu file.

Sau khi Chương Viễn đi rồi, cậu mới quang minh chính đại cắt lấy phần kiss trong đoạn ghi âm đó ra, ghép với phần kịch cùng với Bàn phím trước đó ở YY, nghe càng thêm tự nhiên.

Về phần file kia, tất nhiên là Điền Dương lưu vào mục H mà Anh Đào gửi cho cậu lúc trước.

Sau khi hoàn thành kịch của Anh Đào, đa phần thời gian Điền Dương đều ở trong cửa hàng. Đối với cậu mà nói, chuyện ngoài đời quan trọng hơn nhiều. Cậu còn phải tranh thủ nỗ lực vì thành tích tháng sau. Khách

hàng có nhu cầu tìm tới cửa rất nhiều, cậu ở trong cửa hàng chỉ ít có thể được khách chú ý, bằng không ai biết có thể bị người khác tranh trước hay không.

Thế nhưng không biết là do cậu xui xẻo hay không hợp vía khách hàng, rõ ràng cậu ngồi gần cửa nhất, ai vào cũng trực tiếp bỏ qua cậu mà đi tới chỗ Phương Tiểu Nhạc ở trong cùng. Điền Dương vô cùng phiền muộn, rõ ràng cậu khác với Phương Tiểu Nhạc, rất có mặt lực đàn ông, còn tên Phương Tiểu Nhạc kia nhìn qua chỉ là một thằng nhóc lông còn chưa mọc dài.

Anh Đào lại tới làm phiền cậu.

Kịch cậu phối giúp Anh Đào cuối cùng lặn qua lặn lại cậu vài ngày, cộng thêm vấn đề của Bàn phím nhờ cậu giúp, sau này cậu đã nói với Anh Đào, tuyệt đối không thử phối âm nữa, cũng không được viện cớ này nữa.

Với vì cậu nghĩ mình ăn no xong đọc lời thoại tình cảm với máy tính thật quá buồn chán. Ghi âm cũng hoàn hảo, lời kịch Anh Đào đưa cậu cũng không nhiều, nhưng sau lần trải nghiệm này, Điền Dương đã sâu sắc cảm nhận được phối âm thật nhạt nhẽo cùng rắc rối.

Anh Đào: Tôi thấy bình thường cậu luôn onl QQ, khi rảnh có thể phối âm thật tốt, sau đó làm CP với Chương đại nhân, quá tuyệt

~Điền Dương bảo không cần, chúng tôi đã là CP rồi.

Cuối cùng Anh Đào vẫn không thể dụ dỗ được Điền Dương.

Cậu đối với vòng phối không mặn mà lắm, ngay cả weibo cũng thỉnh thoảng mới ghé xem một lần, khiến cho trái tim mong manh của nhóm trưởng đại thân vất vả lắm mới gom được dũng khí gửi một tin nhắn xin lỗi thật dài cho cậu tan nát luôn.

Không biết là ai làm lộ QQ của cậu, có người tới tìm cậu muốn tổ chức “FT”. Sau khi hai người thêm bạn tốt, đối phương trực tiếp nói rõ ý đồ.

Quả hạnh: Xin chào, là thế này, tối thứ sáu có FT(2) của Bạch Tuộc đại nhân, chúng tôi muốn mời đại nhân làm khách quý tặng cho Bạch Tuộc đại nhân sự bất ngờ, vừa lúc ngày đó là sinh nhật Chương đại nhân, muốn đại nhân chuẩn bị một tiết mục, không biết đại nhân có nguyện ý phối hợp không?

Viễn Dương: A a thiếu chút nữa quên mất thứ sáu là sinh nhật của Bạch Tuộc.

Điền Dương thầm mắc trí nhớ của mình thật ngu xuẩn, trước đây năm nào cậu cũng nhớ kỹ mà.

Quả hạnh: Vậy nên đại nhân có thể làm khách quý của chúng em, coi như là món quà tặng Chương đại nhân đi.

Điền Dương suy nghĩ một chút, cũng lảng mạn phết đấy, không có lý do gì mà cự tuyệt.

Viễn Dương: Được

~Sau khi nói chuyện cùng Quả hạnh, Điền Dương lặng lẽ tìm hiểu FT là cái gì.

Thời gian trôi thật nhanh, đã tới tối thứ sáu. Khi cuối tuần, Điền Dương đã nói muốn cùng Chương Viễn tổ chức bữa tối dưới ánh nến để mừng sinh nhật, nhưng chỉ là nói miệng, không thấy hành động thực tế gì.

Hơn nữa, buổi chiều Chương Viễn tới đón Điền Dương, cậu không có ở trong cửa hàng, gọi điện thoại thì tắt máy, chỉ nhắn một tin nhắn tới.

Điền Dương: Anh yêu, em đang giúp thằng bạn thân đáng thương đối phó với cộp mẹ đáng sợ của nó, có thể tối nay không về, bữa tối sinh nhật sẽ đền anh sau!!! Đừng nóng giận, moah moah moah.

Chương Viễn nghĩ, Điền Dương có trách nhiệm với công việc như thế, thực ra cũng rất tốt.

Anh tùy tiện ăn cơm một mình, sau đó lên kênh YY thăm hỏi FT của tổ kịch. Lần này anh bị thuyết phục tham gia, Chương Viễn trước giờ chưa từng tham gia tiết mục hỏi đáp, chỉ phối kịch mà thôi.

Lịch trình của FT, chuẩn bị đã nói với anh rồi, chỉ là một ít về đề liên quan đến vòng phối. Ví dụ như gia nhập giới lúc nào, lý do gia nhập là gì, vai diễn thích nhất là gì, muốn phối vai gì nhất, muốn cùng hợp tác

với CV nào nhất. Đương nhiên cũng có câu hỏi liên quan đến cuộc sống thật, ví dụ như sở thích là gì, tính cách thế nào, tình trạng yêu đương...

Có những thông tin fan đã biết rõ rồi, nhưng vẫn muốn anh nói lại trong FT một lần.

FT tiến gần tới hồi kết, trên khung chat càng lúc càng không muốn kết thúc sớm như vậy. Đã có người mong Chương đại nhân cùng nhóc của anh lên mic diễn ân ái.

Chuẩn bị yếu ớt xin lỗi nói: “Thực ra trước đó để tặng bất ngờ cho Chương đại nhân, chuẩn bị đã liên hệ với Viễn Dương, nhưng hiện tại em không gọi cho anh ấy được. Chương đại nhân, xin hỏi anh có thể giúp em liên hệ được không?”

Chương Viễn tỏ vẻ vô tội: “Em ấy đang đi làm việc quan trọng.”

Khung chat đều biểu thị “em hiểu mà”.

Khung chat

“Khăng định là đang lặng lẽ chuẩn bị quà sinh nhật cho đại nhân rồi.”

“Cũng có thể là đem bản thân gói lại tỉ mỉ sau đó đưa tới cửa.”

Trí tưởng tượng của mọi người bay càng ngày càng xa, nhưng mà Chương Viễn thật ra cũng nghĩ Điền Dương có thể đi làm như thế.

Thanh âm báo có tin nhắn vang lên, Chương Viễn nhận được tin.

Điền Dương: Em làm xong nhiệm vụ rồi, anh mau ra đây, em chờ anh ở nơi chúng ta gặp nhau lần đầu tiên!

Chương Viễn bỏ điện thoại vào trong túi.

“Cảm ơn mọi người đã tới nghe FT của tôi, thời gian không còn sớm nữa, chuẩn bị đã vất vả rồi, mọi người ngủ ngon.”

...

Cách một con đường, Chương Viễn đã nhìn thấy Điền Dương ngồi bên cửa sổ. Cậu ấy cũng thấy được anh, hưng phấn vẫy vẫy tay. Anh chợt nhớ tới cảnh tượng lần đầu nhìn thấy Điền Dương.

Lúc đó, Chương Viễn ngồi cách vách một nhóm người hai nam một nữ. Anh nghe được tiếng một người khóc như mưa, liền chú ý nhìn qua vài lần, trong lúc vô ý người nọ cũng ngẩng đầu.

Đôi mắt đỏ bừng, đáng thương vô cùng nhìn anh, cực kỳ giống với Gollum anh nuôi ở nhà. Chương Viễn không ngờ đàn ông khóc mà còn có thể đẹp như vậy.

Sau đó một nam một nữ đi trước, chỉ để lại đứa nhóc khiến anh cảm thấy yêu thương kia. Chương Viễn đi qua, đưa cho cậu khăn tay để lau nước mắt.

Nào ngờ người nọ ngẩng đầu lên, ánh mắt hồn nhiên nhìn anh, thoáng cái bật cười khúc khích. Chương Viễn còn cho rằng cậu thương tâm quá độ. Người nọ nhận khăn tay lau nước mắt, sau đó nói: “Anh trai này, anh không nhìn ra tôi đang diễn trò sao?”

Chương Viễn không hiểu, ăn ngay nói thật, “Thật đúng là không nhìn ra.” Bởi vì anh đâu thấy người quay phim nào ở đây đâu.

Người nọ đột nhiên đứng dậy, vươn tay đặt trên môi, “Suyt, tôi đang thực hiện nhiệm vụ.”

Cho tới khi gặp lại nhau, khi đã hiểu sâu hơn, xác định quan hệ, anh mới biết được nhiệm vụ của Điền Dương là cái gì.

Anh bước đi nhẹ nhàng, ánh mắt Chương Viễn sáng ngời nhìn bóng dáng Điền Dương, tràn đầy ý cười đi về phía đối diện, hướng tới nơi họ gặp nhau lần đầu.

*Chú thích:

(1) Gollum: chắc là tên thú cưng của anh ý. Tác giả viết bị lỗi.

(2) FT: free talk. Kiểu phỏng vấn trực tuyến ý.

19. Chương 7: Tiểu Kịch Trường

Vì chúc mừng Rent Boyfriend đã mở được ba năm, Hứa Thanh Nham làm ông chủ đứng lên kéo các nhân viên và gia quyến vào một nhóm thảo luận.

Hứa Thanh Nham: Còn có một thời gian một tuần, nhanh báo danh tiết mục của các cậu, mỗi tổ đều phải tham gia!

Phương Tiểu Nhạc: *ngoáy mũi* Ông chủ, các người chưa tham gia mà.

Hứa Thanh Nham: Chúng ta là nhà tài trợ.

Lương Ánh: Ông chủ, chúng tôi biểu diễn giả gái.

Phương Tiểu Nhạc: *nôn* Tôi biểu thị bình thường xem chán rồi.

Lương Ánh: Lần này là tôi giúp Trần Trạch trang điểm __

Phương Tiểu Nhạc: Cậu tự chủ trương, đã được sự đồng ý của cậu ta chưa.

Lương Ánh: () Không có

Hứa Thanh Nham: Được, cứ thế vui vẻ quyết định đi.

Trúc Anh: Tôi và Diệp Kha quản lý thiết bị vi tính.

Hứa Thanh Nham: Bao ghế lô rồi, không cần các cậu quản mấy cái này.

Trúc Anh: (o) Oh, vậy để tôi nghĩ xem.

Điền Dương: Cần MC không, để Bạch Tuộc nhà tôi làm đi.

Hứa Thanh Nham: Cái này chúng tôi cũng bao rồi.

Điền Dương: *Ngoáy mũi* Cho các người xem hiện trường phối H là được rồi.

Hứa Thanh Nham: Ok.

Điền Dương : Này! (#'O) Tôi nói đùa thôi.

Hứa Thanh Nham: Cứ thế vui vẻ quyết định rồi, Diêm Vương thì sao?

Nửa phút trôi qua.

Diêm Vi: Ông đây bận rộn, làm gì có sức mà chuẩn bị tiết mục.

Hứa Thanh Nham: Sát khí thật nồng.

Phương Tiểu Nhạc: Vội vàng làm làm làm hả *nháy mắt*

Diêm Vi: *dao phay*

Đàm Nguyên: Ô, một đám tiểu thụ trò chuyện rất high mà.

Hứa Thanh Nham: Đàm Nguyên, mi đi chết đi!! Đêm nay ngủ sàn đi.

Đàm Nguyên đã bị quản lý viên [Hứa Thanh Nham] đá ra khỏi nhóm thảo luận.

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-thue-ban-trai>